

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 26 1-16 EYLÜL 1998 FİYATI: 250.000 (KDV DAHİL)

Halk düşmanlarını "AF" etmeyeceğiz!

Yaşanan iç savaşın hakim sınıfları ekonomik ve siyasi çıkmazın uçurumuna girdiği gerçeği tüm çıplaklığıyla orta yerdeyken, onlar sık soytarı gibi kıldan kılığa, renkten renge bürünerek kan üzerine kurulu saltanatlarını biraz daha uzatma çabalarını çeşitli politikalarla sürdürüyorlar.

Son dönemlerde, toplumun çeşitli kesimlerinde yoğun biçimde tartışılan "af" meselesi, DSP ve onun lideri olan Ecevit'in ağızından manevra politikası olarak hakim sınıflar tarafından piyasaya sürüldü. Tartışmalar daha çok "af çıksın mı çıkmaz mı?" temelinden ziyade, "af"ın kapsamı üzerine yürütülüyor. "Düşünce ve terör suçluları" bundan yararlanacak mı, yoksa yararlanmayacak mı? tartışmaları çeşitli bakış açılarıyla tartışılabilir, kontrgerilla devleti ve onun maşası çetelerin, halk düşmanlarının komünist ve devrimci güçlerce af edemeyeceği bilinmelidir. Yıllardır bir avuç asalak sınıfın zevk-i sofası için, başta işçiler ve yoksul köylüler olmak üzere çeşitli ulus ve milliyetlerden halkımıza her türlü zulmü mübah görenlerin diz kapanıp af dilemesi gerekenler olduklarını unutup, Cumhuriyetin 75. yıldönümü vesilesiyle af tartışmalarını gündeme sokarak tartışmaları iğrenç yüzlerini saklayamayacaktır.

Kuşkusuz hakim sınıfların Cumhuriyet-

tin 75. yıldönümünü vesile ederek "af" tartışmalarını gündeme sokmaları tesadüfi bir rastlantı değildir. Tam tersine girdiği çıkmazın bir sonucudur. Bugün zindanlarda ulusal ve sınıfsal sömürüye karşı gelen 18 binin üzerinde komünist, devrimci ve yurtsever vardır. Bu sayı her geçen gün artmaktadır. Vine düzenin çarpıklığı ve suçlu üretken işleyiş sonucunda 40 binin üzerinde adli tutuklu bulunmaktadır. Adeta ülke hapishaneye çevrilmiştir. İşlenmeyen ya da yavaş işleyen yargı mekanizması neredeyse işlevsiz duruma gelmiştir. Halihazırdaki hapishanelerin büyük çoğunluğu tıka basıdır. Yeni zindanların yapılması ek külfetler olarak hakim sınıfların kalbuna dönmüş bütçesine bir delik daha açacaktır. Bunlara ek olarak faşist devletin devrimci, tutsaklara yönelik teslim alma politikaları eklenince af tartışmalarının tesadüf olmadığı görülür. Zira hakim sınıfların uzun yıllardan beridir devrimci tutsakları hücrelere koyma planları olduğunu hepimiz bilmekteyiz. Bıçak defa çeşitli şekillerde açılmaya çalışılan hücreler, komünist ve devrimci tutsakların direnişleri sonucu kapatılmak veya ertelenmek zorunda kalmıştır. Bugün hakim sınıfların soytarı burjuva partilerinin hep bir ağızdan "terör suçluları" bu kapsamın dışında tutulmalıdır" açıklamaları devrimci tutsaklara yönelik saldırı politikasının alacağı boyutu göstermektedir. Zira çıkacağı

muhtemel olan "af"la bir yandan serbest bırakılan adli tutuklular ve yarınlara faşist devlete minnet duyguları ile borçlandırılıp bütünleştirilecek, diğer yandan da boşalan zindanları hücrelere dönüştürerek devrimci tutsaklara karşı saldırıya geçeceklerdir. Böylece yıllardır kontrgerilla devletin başı MGK'nın "hücre tipine geçilsin" talimatı yeniden uygulanmaya çalışılacaktır. Çalışılacaktır diyoruz, çünkü: bunları öyle sandıkları kadar kolay olmayacağını komünist ve devrimciler onlarca kez ölümüne direnişlerle göstermişlerdir. '96 Ölüm Orucu Direnişi, komünist ve devrimci tutsakların karşı saldırı eylemi olarak Türkiye ve dünya kamuoyunun hafızalarındaki canlılığını korumaktadır. Zindanlardaki komünist ve devrimci tutsakların pratiği tartışma götürmez bir şekilde göstermiştir ki; böylesi bir durumda her komünistin ve her devrimcinin bedeni tarifsiz tesirde bir bomba olarak hücrelerde patlayacaktır. Devrim ile karşı-devrim arasındaki karşılıklı irade savaşı bu gerçeği onlarca kez gözler önüne sermiştir. Bu gerçek, devletin bu politikasının kolayca uygulanmayacağını göstermektedir. Faşist devlet ve onun yeminli uşaklarının hücre tipi cezaevini yeniden uygulamaya çalışmaları, sadece işledikleri suçlara yeni bir suç daha eklemeleri olacaktır. Zira "af" tartışmalarının sürdüğü bu günlerde eroin kaçakçısı halk düşmanları, kontrgerilla piyonu çete-

yelerinin kırmızı pasaportlarla "yakalanmaları" ya da özel uçaklarla gelip teslim olmaları, ne bu halk düşmanı alçakları kurtaracaktır, ne de bu alçaklar legale çıkarak uçurumun eşliğine gelen devleti kurtarabilecektir.

Tepeden tımağa suç makinesi olan bu düzenin af'a en çok ihtiyaç duyan olması gerekirken, bugün düzenin işleyiş ve çarpıklığı sonucu suçlu duruma gelip hapishanelere konulan adli tutsaklar için "af" istemesi tam bir soytarlık örneğidir. Komünist ve devrimcilerin "af" edilip edilmeme meselesine gelince; böyle bir tartışmanın dahi bu çevrelerde olamayacağı bir gerçektir. Sömürsüz, zulümsüz ve özgür bir dünya yaratmak için mücadele ederken esir düşen devrim savaşçıların "af" edilemeyeceği bir derdi olmaz. Af dilemek suçlulara mahsus bir durumdur. Oysa onlar suçlu değil, tepeden tımağa suçlu olan bir düzene karşı savaşıyorlar. Halka karşı ağır suçlar işlemiş bu devletin ve onun temsilcilerinin "af" etmeyi değil, halkın ve onun öncülerinin önünde diz kapanıp af dilemelerinin ve onların adaletine teslim olmalarının kendileri için en hayırlı yol olduğunu belirtmeliyiz. Zira devrimci adalet er ya da geç yakalanma yapışacak, işledikleri suçların her birinin hesabını soracaktır. ●

**Bir Halkın Günlüğü Okuru
İstanbul**

ÖLÜMÜNÜN 14. YILINDA DEVİRCİ SANATÇI YILMAZ GÜNEY'İ ANMA GECESİNE KATIL

Program

Ferhat Tunç

Ali Haydar

Seyfettin Çeki

Sinevizyon

(Yılmaz Güney Konuşuyor)

YÇKM Halk Oyunları Ekibi

Mesajlar/Konuşmalar

Tarih: 20 Eylül 1998 (Pazar)

Yer: TOTTENHAM GREEN CENTRE
1 PHILIP LANE LONDRA N15 4JA

Düzenleyen:

Londra Yüz Çiçek Açsın
Kültür Merkezi

TEŞEKKÜR

Almanya'nın SCHWÜMUND bölgesindeki okurlarımız, kendi aralarında topladıkları 1100 DM'yi gazetemize göndermişlerdir. Okurlarımıza duyarlılıklarından dolayı teşekkür ediyor, çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Faşist rejimin bask ve terörünün özel "yargı" ayağını oluşturan DGM'ler; uzun yıllardır halkımızın demokratik haklar ve özgürlükler mücadelesinin önünde faşist bir barikat olarak varlığını sürdürüyor.

Yalnızca devrimcilerin, sosyalistlerin ve yurtseverlerin değil, Newroz'u kutlayan Kürt halkının, özelleştirmeye karşı direnen işçilerin, parasız demokratik eğitim eğitim isteyen öğrencilerin, gerçeğe sadık kalan ve halkımızın yanında saf tutan aydınların, sendika ve toplu sözleşme talep eden emekçi memurun, tutsak ve kayıp analarının, istemlerini gösterilerle dile getiren emekçi köylünün, özcesi hakları ve özgürlükleri için mücadele eden tüm toplumsal güçlerin karşısına da süngü ve copla birlikte DGM'ler çıkıyor.

Faşist hukuk dışında hiçbir hukukta yeri olmayan, MGK'nın yönetim ve denetiminde ve bütünüyle siyasal nitelikli özel "yargı" kurumları olan DGM'ler, yürürlükteki anti-demokratik yasalara dahi uyma gereği duymadan, iktidarın talimatları ve işkenceci polis kurumunun feziyaketleri doğrultusunda, tam bir keyfîlik ve zorbalıkla şimdiye kadar onbinlerce

DGM'LER KAPATILSIN

devrimci, sosyalist, yurtsever, demokrat, aydın ve ilerici insanı tutuklamış ve ölçsüzlükte sınır tanımayan ağır cezalarla çarptırıştır. "İstiklal" ve "Sıkıyönetim" mahkemeleri gibi, askeri hakimlerin yer aldığı bileşimleri, yasanın ve yargılama usulleriyle özel mahkemeler olan DGM'lerle ilişkin Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin (AİHM) kararı, onun bu niteliğinin uluslararası düzeyde de tescilli olmuştur.

Sayırsız örnekte görülmüştür ki, DGM'ler kontrgerillayla, faşist katil ve işkencecilerle içiçe çalışan, onları koruyan, katliamları, işkenceyi, faşist baskı ve terörü maşulaştırmaya çalışan mahkemelerdir. Faşist rejimin, haklarımızı teslim almak ve köleleştirmek için tüm hızıyla yürüttüğü "topyekün savaş"ın bir parçası olan DGM'lerin, halkımıza açısından hiçbir meşruiyeti yoktur, olamaz. Aksine DGM'lere karşı mücadele meşrudur ve tüm devrimci demokratik güçlerin görevleri arasındadır. Bu temel-

de, tüm cezaevlerindeki yurtsever, devrimci ve sosyalist tutsaklar olarak, 5 Eylül'den itibaren DGM ve onun "yargılama"larını protesto etmek için duruşmalara çıkmayı, kimlik bildiriminde bulunmayı ve ifade vermeyi reddediyoruz. Tüm yurtsever, devrimci, demokratik güçleri bu faşist barikatı yıkmak için mücadeleye çağırıyoruz.

DGM'ler kapatılsın. DGM'lerin verdiği tüm cezalar sonuçlarıyla birlikte iptal edilsin.

Tüm cezaevlerindeki;

PKK, MLKP, DHKP-C, TKP/ML, TKP(ML), TIKB, TDP, PYSK, Direniş Hareketi, THKP-C/HDÖ, HKG, DHP, davalarından tutsaklar adına;

Sabri OK-M.Akif HAN-Şadi Özboğat-Nil Pinar ARIN-Çiğdem KAZAN Can Ali TÜRKMEN-Adnan HALİS-lhan ZEYREK-Ramazan SADIĞOĞULLARI-Tuncay KUTBAŞ-Hasan DEMİR-Meral KIDIR

Bayrampaşa Cezaevi'ndeki;

TDKP, TKEP, Devrimci Yol davalarından tutsaklar adına;

Emin GÖKTURNA-M.Ali AYHAN-Esral KARAGÖZ

28 Şubat sürecine demokrasi sosu;

SEÇİM

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının 75 yıldır vazgeçmediği iki şey vardır. **Birincisi:** sistemli olarak devrimci, sosyalist, ulusal ve ilerici güçlere karşı dizginsiz bir faşist devlet terörü uygulamaktır. **İkincisi** ise, bu faşist terörü dünya halklarının gözlerinden kaçırmak için demokrasicilik oyunuyla kılıflamaktır.

Hakim sınıfların 75 yıllık tarihine bakıldığında, yaşanan tüm ekonomik ve siyasi krizlere faşist devlet terörü ve demokrasicilik oyunu çare olarak görülmüştür. Faşist diktatörlüğün ilk 15 yılında yapılan büyük Kürt soykırımları dahi emekçilere, dünya kamuoyuna "doğuya uygarlık taşıyoruz" diye yutturulmaya çalışılmıştır. Devletin çürümüşlüğüne ayyuka çıktığı süreçlerde demokrasinin varlığına kanıt olarak gösterilen parlamentonun kapatılarak gerçekleştirilen bütün yarı-askeri ve askeri faşist diktatörlükler dahi yönetimi ele geçirmenin temel gerekçelerini "adama-kıllı bir demokrasiyi oturtmak" biçiminde lanse ettiler. Son 40 yıl boyunca yapılan askeri darbelerin, darbe girişimlerinin ortak iddiası "ülkede demokrasiyi oturtmak" üzerinde şekillendi. Ortak iddialar "demokrasiyi oturtmak" olmasına karşın, emperyalizme bağımlılık koşullarında yukarıdan aşağıya bunu başaramayacaklarını kendileri de biliyorlar. Emperyalist çıkarların sadık bekçileri olmalarından dolayı, isteseler de bunu yapamayacaklarını bildikleri halde kanlı diktatörlüklerini sürdürmek için demokrasicilik oyunundan vazgeçmiyorlar. Çünkü biliyorlarki; hiç bir kanlı diktatörlük sadece polis copu ve jandarma dipçisiyle ayakta duramaz. Bundandırki, polis copu ve jandarma dipçisinin en zalimane bir şekilde yürürlükte bulunduğu süreçlerde dahi bunun "demokratik, laik cumhuriyetin korunup kollanması" için zaruri olduğu propagandasıyla emekçi kitlelerin bilinçlerini dumura uğratmaya özel bir önem verirler.

Ulusal ve toplumsal kurtuluş güçlerinin mücadelesi karşısında çözülen ve çözüldükçe çürüyen faşist diktatörlüğün son yıllarda "cumhuriyet kanunları uygulanmalıdır" dediği şey; demokrasi adına ulusal ve sosyal kurtuluş güçlerine karşı imha savaşından başka bir şey değildir. Hakim sınıfların "terörle mücadelede hukuk normlarının dışına çıkıldı" ifadesi, bu çürümenin kendisidir. Sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki acizlik ve çaresizlik Hakkari'den Edirne'ye kadar "savaş

ağalığı" sisteminin doğmasına neden olmuştur. Savaş ağalığı sisteminin gerek merkezi otoritenin denetiminden çıkması tehlikesi 28 Şubat süreciyle savuşturulmaya çalışıldıysa da, bir bütün olarak sonuçlandırılmadığı kendilerinin de itirafıdır. 28 Şubat sürecinin başarıyla sonuçlanmasının olmazsa olmaz koşulu olarak görülen siyasi istikrarın sağlanamaması, hakim sınıfların yeni arayışlara itmiştir. MGK'nın inisiyatifi esasta ele almasına karşın tasarladıkları "yeniden yapılandırma" projesinin klikler arası dalaşan dolayı istenilen sonucu vermediği yine kendi söylemleridir. Halkın parlamentoya, faşist, gerici ve düzen içi partilere güveninin kalmadığı, yargının sadece Susurluk devletinin tetikçileri, infazcılar, tecavüzçüleri, işkencecileri ve katliamları olan faşist çeteleri aklamak dışında bir işleve sahip bulunmadığı kanısının nüfusun yüzde sekseninde yer ettiği bir ülkede sistemin tıkır tıkır işlediğini söylemenin inandırıcılıktan uzak olduğunu hakim sınıflar da biliyor. Faşist Demirel'in ısrarla "Türkiye istikrar arıyor" derken ifade etmek istediği tam da bu yönetememe krizidir. Susurluk devletinin gerçek sahibi olan faşist ordunun direktifiyle işbaşına getirilen ANASOL-D hükümetinin yönetme krizine yanıt olamamasından dolayı, ekonomik ve siyasi krizin aşılması için seçim gündeme sokuldu.

Faşist diktatörlük, tarihi boyunca ilk kez bir erken seçimin tarihini bir yıl önceden belirledi. Kuşkusuz ki bu sıradışılık keyfi bir tutum olarak değerlendirilemez. Bu, faşizmin bu seçime biçtiği misyonla bağıntılı bir olaydır. Seçime biçilen misyonu şöyle ifade edebiliriz. Bu seçimle işbaşına gelecek hükümeti oluşturacak parti veya partilerin programlarında ne olursa olsun geniş bir kamuoyu desteğini arkasına alarak 28 Şubat sürecini harfiyen uygulamakla yükümlü olacaklardır. Burada partinin ismi önemli değildir. Seçime giren her parti daha şimdiden kendini bu misyona göre biçimlendirmek zorundadır. Kendini 28 Şubat sürecine göre biçimlendirmeyen bir parti, parlamentoda çoğunluğu sağlasa dahi hükümet kurdurulmayacak ve Demirel'in deyişiyle 28 Şubat'ta olduğu gibi "yine devlet harekete geçecektir." Bu seçimin, faşist devletin gerçek sahibi 28 Şubatçıların seçim oyunuyla topluma onaylatılmasından başka bir işlevi olmayacaktır.

Bunu faşizmin başı Demirel, devlet, ordu, laiklik ve din düşmanlığına ke-

sinlikle izin vermeyeceğini belirttikten sonra şöyle açıklamaktadır: **"Bir bilen olarak söylüyorum. Bu seçim mesaj isteyen bir seçimdir. Seçimin yönlendirilmesi lazım. Yönlendirmeyi siyasi sistem yapacak."** Buradan da anlaşıldığı üzere kırk katır, kırk satır misali "ya 28 Şubat sürecini onaylarsınız ya da 28 Şubat sürecini onaylarsınız" dayatması dışında kitlelere başka bir seçenek bırakılmamaktadır. Varolan faşist Anayasa ve seçim sistemini bir yana bıraksak bile, yapılacak seçimin anti-demokratik ve tıpkı '82 Anayasası'nın asker süngüsü gölgesinde zorla topluma onaylatıldığı gibi, 28 Şubat sürecinin topluma onaylatılması işlevine sahip olacağı açıktır. Daha şimdiden çetelerin başlarından değilmiş gibi göstermelik biçimde "çetelere savaş açtık" diyen M. Yılmaz'ın medya aracılığıyla parlatılmaya çalışılması tamamen bu politikanın ürünüdür.

Susurluk sonrası sürecin gösterdiği gibi, bu devletin değil çetelerden hesap sormak, tersine çeteleri aklayıp legalleştirmeye çalıştığı net olarak ortaya çıkmıştır. Susurluk çetesi de dahil irili-ufaklı tüm faşist odaklar, kitlelerin tepkilerini dindirmek amacıyla birkaç aylık tutukluluktan sonra daha güçlü konumlarla ortalığa salınmıştır. Alattın Çakıcı ve Sedat Peker gibi çakalların gözaltına alınması ise tamamen seçim öncesi Ecevit-Yılmaz kliklerinin yelkenlerini doldurmak amaçlıdır. Çete devletin tetikçilerinden olan Oral Çelik örneğinde yaşandığı gibi, bu çakallar da birer birer aklanarak tekrardan emekçilerin üzerine salınacaktır.

Hakim sınıflar, kanlı saltanatlarını sağlama almaya çalıştıkları her süreçte olduğu gibi, bugün de 28 Şubat kararlarını hayata geçirmenin ekonomik yönünü tamamen emekçilerin omuzlarına yüklemektedirler. KİT'lerin haraç-mezat satışa sunulması, olağanlaştırılan zamlar, vergi fonu adı altında halkların haraca bağlanması bu politikanın kaçınılmaz sonuçlarıdır. İliklerine kadar sömürülme istemeyen ve onurlu bir yaşam kavgası yürüten işçi sınıfı ve ezilen halkların bu meşru ve haklı talebine devlet terörüyle yanıt verilmektedir. Buna karşı her katmandan emekçiler ekonomik, demokratik mücadelelerini istikrarlı bir biçimde olmasada giderek yükseltmekten geri durmamaktadırlar.

On yıllardır süren ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin yanısıra kitlelerin kendiliğinden gelme mücadelesi ve hakim sınıfların kendi arala-

rındaki klik dalaşları 28 Şubat sürecinin işlemesi önündeki başlıca faktörlerdir. "İçte barış sağlamalıyız, yoksa Yugoslavyalaşırız" tespitleri iç savaşın boyutunu tarif etmektedir. Onların asıl korkusunda Kürt ulusal kurtuluş savaşı ve komünist, devrimci örgütler önderliğinde yürütülen gerilla savaşıdır. Büyük bölümünün gerilla savaşını temel alan komünist ve devrimci örgüt ve partilerin oluşturduğu Devrimci Birleşik Güçler Platformu'nun MGK ve Bakanlar Kurulu'nda gündem yapılması bu korkunun ürünüdür. Faşizm "iç barış sağlamalıyız" derken esasta savaşın geri cephelerinin yeniden tahkimini kasetmektedir. Emperyalizme göbekten bağımlı, ekonomik ve siyasi krizlerle debelenen, çeteleşen bir terör devletinin Kürtlerle barışma taktikinin kalmadığı açıktır. Onlar Kürtleri "anayasal vatandaşlık" statüsü altında bir yüz yıl daha esarete mahkum etmeyi planlamaktadır.

Açıktırki, hakim sınıfların bütün bu planlarının yaşam hakkı bulup bulmayacağı sadece onların istemlerine bağlı bir olgu değildir. Faşist diktatörlüğün yaptığı bu planlamalarda ne derece başarılı olup olamayacağını tayin edecek güçler, tartışmasız biçimde varolan savaşın karşı tarafı olan ulusal ve toplumsal kurtuluşçu güçlerdir. Demokrasicilik oyunu da dahil faşizmin 28 Şubat sürecini tıka-yacak olan güçler bu güçlerdir. Yoksa parlamento ahmaklığıyla yanıp tutuşan kimi reformist çevrelerin mevcut gidişatı tersine çevireceğini sanmak budalalıktır. Özellikle bu seçime biçilen misyonu kavramayarak demokrasicilik oyununun figüranı olmak oldukça tehlikelidir. Yukarıda da izah ettiğimiz gibi, bu seçime biçilen misyon 28 Şubat kararlarını halklara onaylatmaktır. Komünist ve devrimcilerin böyle bir politikanın aletleri olmayacakları açıktır.

Düşünsel ve örgütsel olarak hazır bulunmak, geniş halk yığınlarını bu faşist politikalara onay vermemeleri yönünde uyarmak ve hazırlıklı kılmak herkesten önce komünistlerin görevidir. Devrimci durumun giderek yükseldiği, kitlelerin gün geçtikçe parlamento ahırından umutlarını kestigi bir süreçte kitleleri faşizmin demokrasicilik oyununa alet etmek yanlıgından da öte suçtur. Komünistlerin seçimleri boykot taktikini "müzmin boykotçular" şeklinde alaya alanlar olsada, biz bıkip usanmadan bildiğimiz yoldan yürümeye devam edecek ve kitlelere doğruları kavratmaktan geri durmayacağız ●

Anaların çığlığı faşizmi boğacak

Ağır ağır geldiler
Tek, tek oturdular
Çocukları ve evlatları için
Sonra on oldular, yüz oldular
Her gün artarak sayıları tek vücut oldular
Ve dikildiler tüm baskılara karşı faşizmin
karşısına
Koparıp alınan tomarcuklarının hesabını
sormak için

Civan Özgür

Yaklaşık üç yıldan beridir komprador patron-ağa devletinin resmi ve gayri-resmi güçlerince kendilerinden koparıp götürülen ve bir daha haber alınamayan yakınlarının akıbetini öğrenmek ve her halükarda "insan hakları" "düşünce özgürlüğü" vb. boş demagojilerle faşist kimliğini gizlemeye çalışan diktatörlüğün gerçek yüzünü en sıradan insanlara bile duyurmak amacıyla Galatasaray Lisesi önünde oturan Cumartesi Anneleri'ne Habitat II süresince uygulanan faşist baskılar, engellemeler ve gözaltılar tekrar uygulanmaya başlandı.

170. Hafta: 15 Ağustos Cumartesi günü, kayıp ailelerinin sürekli olarak oturduğu Galatasaray Lisesi önü yüzlerce çevik kuvvet polisi ve otobüslerle abluka altına alınarak ailelere oturma izni verilmedi. PKK'nın kuruluş ve ilk eylem tarihi olan 15 Ağustos sebebiyle sözde "provakasyon olacağı" gerekçesi ile oturma eylemine izin vermeyenceklerini belirten kolluk güçleri, Taksim istikametinden lise önüne doğru gelen kayıp yakınları ile Tünel yönünden gelen HADEP İstanbul İl üyelerini lise önüne bırakmadı. Kolluk güçler HADEP üyelerini Beyoğlu Adliyesi'ne kadar kovalayarak birçok insanı gözaltına aldı. Lise önünde ise kolluk güçlerinin yaptığı provakasyonu protesto eden kayıp yakınları yaka paça tartaklanarak gözaltına alındılar. Gözaltına alınan İHD Gözaltına Kayıplara Karşı Komisyon üyesi **Levan Yurtsever**, kayıp İsmail Şahin'in babası **Mahmut Şahin**, Hüseyin Morsümbül'ün annesi **Fatma Morsümbül**, HADEP üyeleri **Ferhat Yegin**, **Metin Yamataş**, **Şahin Arslan**, **Mehmet Keleş**, ÖDP üyesi **Filiz Karakuş** çevik kuvvet otobüslerine bindirilerek Beyoğlu Emniyet Amirliği'ne götürüldüler. Kolluk güçlerinin saldırısına ardından kayıp aileleri İHD İstanbul Şubesi'ne giderek oturma eylemini burada gerçekleştirdiler. İHD'de gerçekleşen oturma eyleminde konuşan İHD Yönetim Kurulu üyesi **Mehmet Şafi Ekinçi**, kolluk güçlerinin tüm provakasyonlarına karşı oturma eylemini dağıtamadıklarını, ailelerin kayıplarını hesabını her halükarda sorduklarını belirtti. Gözaltına alınanların aynı akşam serbest bırakıldıkları öğrenildi.

171. Hafta: Kayıp ailelerine yönelik sözde "hukuk devleti" olan diktatörlüğün kolluk güçlerince 170. haftada uygulanan saldırı bir kez daha gerçekleştirildi. Gözaltında ka-

yıpların akıbetlerini öğrenmek isteyen aileler tartaklanarak gözaltına alındılar.

22 Ağustos Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önü kolluk güçleri tarafından kuşatılarak kayıp ailelerine oturma izni verilmedi. Lise önüne ilk gelen İHD yöneticileri hiçbir gerekçe gösterilmeksizin azgınca bir saldırıya maruz kalarak yaka paça gözaltına alındılar. İlk tehlikeli grubu bertaraf eden kolluk güçleri, Beyoğlu İstiklal Caddesi'nde insan avı başlatarak toplu gezinleri ve özel

güçlerinin azgın saldırısının ardından İHD İstanbul Şubesi'nde biraraya gelen kayıp yakınları saat 13:30'da bir basın açıklaması düzenlediler. Basın açıklamasında konuşan İHD İstanbul Şube Başkanı **Av. Ercan Kanar**, faili meçhul cinayetlerin sorumlularının, kayıpların sorumlularının yargı önüne çıkarılmayan, eşkayalara, çetelere kırmızı pasaportlar veren devletin sivil itaatsizlik ruhunun gelişmesini engellemek için, hak arama özgürlüğü bilincinin gelişmesini engellemek için Cumartesi Anneleri'ne saldırdığını,

likle gençleri tartaklayarak gözaltına aldı. Kolluk güçlerinin süreli avını görüntülemek isteyen basın mensupları da saldırılardan nasibini aldı. Gözaltına alınan **Nimet Tanrıku**, **Nadire Mater**, **Filiz Karakuş**, **Filiz Koçali**, **İlkay Akça**, **Hüda Berber**, **Mukaddes Şamiloğlu**, **Mehmet Şafi Ekinçi**, **Atilla İşçi**, **Güney Yavaş**, **Derya Umralı**, **Padime Morsümbül**, **Servet Eren**, **Murten Gülmez**, **Medine Çaylak**, **Münevver Öztürk**, **Ferdi Ciloğlu**, **Ahmet Yetimoğlu**, **Sinan Şimşek**, **Gülden Aktaş**, **Fatma Manat**, **Evrin Özçelik**, **Mesure Erda**, **Resul Taşdemir**, **Hüseyin Korkmaz**, **İmam Sayılı**, **Tuncay Bozkurt**, **İlker Mantar**, **Cemal Kavak** ve **Azat Kaya** çevik kuvvet otobüsleri ve minibüslerine bindirilerek Beyoğlu Emniyet Amirliği Asayiş Şube Müdürlüğü'ne götürüldüler. Kolluk

kolluk güçlerinin anaların eylemlerinden korktuklarını belirterek, İstanbul Beyoğlu Emniyetine yeni atamaların olduğunu, bu saldırıların yeni atanların kendilerini kanıtlamak için yapıldığını, 172. haftada daha da kitlesel olarak oturma eylemine katılacaklarını söyledi. Ercan Kanar'ın ardından kayıp **Murat Yıldız**'ın annesi bir konuşma yaptı. **Anne Yıldız**, devletin analardan korktuğu için eylemi engellemek istediğini, kendilerinin karakola götürülüp sorguya çekileceğini, fakat asıl soru sorması gereken kişilerin analar olduğunu belirterek "Asıl biz onlardan hesap soracağız. Benim evladım dört yıldan beri ellerinde. Bunlar bizim yaşadığımız acıların onda birini yaşasınlar da göreyim. Ama bizim çektiğimizizi vicdanı olanlar anlar, vicdansızlarsa

işte bize böyle saldırırlar" dedi. Basın açıklaması kayıp ailelerinin, "Anaların çığlığı katilleri boğacak", "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganları atılarak sona erdirildi. Kolluk güçlerinin gözaltına aldığı insanlardan **Av. Hüda Berber** aynı akşam serbest bırakılırken, gözaltına alınan diğer insanlar ertesi gün serbest bırakıldılar. Cumartesi Anneleri'ne yönelik saldırılar **gazetemiz**, **Atılım**, **Özgür Gelecek**, **Devrimci Çözüm**, **Odak**, **İHD**, **YÇKM**, **Tohum Kültür Merkezi**, **KESK**, **HADEP**, **ÖDP**, **SİP**, **EKB**, **DMP** ve **İCAD** tarafından yapılan yazılı açıklamalarla protesto edildi.

172. Hafta: Kayıp ailelerinin Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdiği oturma eyleminin 170 ve 171'inci saldırı çete devletin kolluk güçleri, 29 Ağustos Cumartesi günü düzenlenmek istenen 172. oturma eylemine de vahşice saldırarak yaklaşık 200 kişiyi gözaltına aldı.

Sabahın erken saatlerinden itibaren başta Galatasaray olmak üzere tüm Beyoğlu'nu resmi ve sivil güçleriyle abluka altına alan kolluk güçleri, oturma alanına ilk gelen İHD Genel Başkan Yardımcıları **Av. Eren Keskin**, **Osman Baydemir** ve dört kayıp yakını hiçbir uyarı yapmaksızın zorla polis minibüslerine bindirerek gözaltına aldılar. Kolluk güçlerinin ikinci saldırısı **Mis Sokak'ta** bulunan ÖDP Beyoğlu İl Teşkilatı'ndan eyleme katılmak için İHD önüne gelmek isteyen ÖDP üyelerine karşı gerçekleştirildi. Kolluk güçlerinin, bir arkadaşlarını zorla gözaltına alması üzerine yaklaşık 12 Parti üyesi minibüslere binerek kendilerini gözaltına aldılar. İHD İstanbul Şubesi'nden çıkan, aralarında şube başkanı **Av. Ercan Kanar**'ın da bulunduğu gruba **Büyük Parmakkapı Sokakı** çıkışında müdahale eden çevik kuvvet, robocoplar ve sivil kolluk güçleri çembere aldıkları insanlara büyük bir hüngür ve düşmanlıkla saldırarak ve feci bir şekilde döverek otobüslere bindirdiler. Kolluk güçlerinin saldırıları otobüsler içerisinde de devam ederek "düşman güçleri" bertaraf edilmeye çalışılıyordu. Ardından **Agacami Sokakı**'ndan çıkan **Halkevi** üyesi 60 kişi sloganlar eşliğinde Galatasaray'a doğru yürüyüşe geçti. Bu yürüyüşü hiç beklemeden kolluk güçleri yaklaşık 200-250 metre yürüyen kitlenin önünü keserek kitleyi çember içine aldı. Özellikle çete devlet tarafından sözde toplumsal olaylarda şiddet kullanmaksızın insanları gözaltına alacağı söylenen "yumuşak tarzlı" robocoplar çembere aldıkları insanları yerlere atarak, tekmeleyerek, coplayarak, döverek zorla minibüs ve otobüslere bindirerek gözaltına aldı. Kolluk güçlerinin vahşi saldırısından görevli basın muhabirleri de nasibini aldı. Saldırının ardından "düşmanı bertaraf operasyonunu" denetleyen İstanbul Emniyet Müdürü **Hasan Özdemir** "tosuncuklarını" kutlayarak hepsine başarılar diledi. Saldırıya ilişkin saat 14:30'da İHD İst. Şubesi önünde bir basın açıklaması yapıldı. Kolluk güçlerinin açıkla-

mayı engelleme çabaları boşa çıkarılarak yönetim kurulu üyesi Turgay Kanga tarafından açıklama yapıldı.

Açıklamada: "...170 hafta kayıplarını arayan Cumartesi Anneleri-insanları 171, 172. hafta da olduğu gibi, 173. Haftada da saldırıya uğradı ve gözaltına alındılar. İnsan Hakları Derneği Genel Merkez Yöneticilerinin de aralarında bulunduğu, su-be yöneticilerimiz, üyelerimiz, birçok insan hakları savunucusu, kurum, siyasi parti temsilcileri ve üyeleri olmak üzere yüzlerce kişi polisin şiddetine maruz kalarak gözaltına alındı.

Halkına karşı şiddet kullanan hiçbir yönetimi sonsuza kadar ayakta duramaz. 75 yıldır demokrasi olması gereken Cumhuriyeti şiddetle ayakta tutmaya çalışanlar, insan haklarını ayaklar altına alanlar unutulmasınlar ki, birgün kendileri de barış ve insan haklarına ihtiyaç duyacaklardır.

Cumartesi insanlarımızı her hafta Galatasaray'da oturmaları meşru, haklı ve barışçıl bir hak arama mücadelesidir. Bu nedenle insan hakları savunucuları bundan sonra da her hafta Cumartesi İnsanları'na destek vermeye devam edeceklerdir..." denildi.

Gözaltına alınanlar arasında Grup Munzur elemanlarından Dursun Güngör, Özkan Kaygılı, Sinan Güngör ve Cüneyt Kahraman'ın annesi Gülten Kahraman'ında olduğu yaklaşık 200 kişi İstanbul Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şubesi'ne götürüldü.

İZMİR: İzmir'de 31 Mart'ta gözaltına alınıp kaybedilen dört devrimci için, her hafta yapılan oturma eyleminin 6'sı İzmir Haklar ve Özgürlükler Platformu tarafından 15 Ağustos Cumartesi günü Konak Meydanı'nda gerçekleştirildi.

Başta gözaltında kaybedilen **Metin Andaş, M. Ali Mandat, Hasan Aydoğan, Neslihan Uslu'nun** resimlerinin yanısıra daha önce kaybedilen bazı devrimcilerin resimlerinin taşındığı eylemde **M. Ali Mandat**'ın annesi de bulundu.

HÖP adına yapılan açıklamada: "Artık akıbetlerini tahmin etmek zor değil. Bizce büyük ölçüde katledildiler. Tüm olanaklarımızla araştırıyoruz, izlerini bulmaya çalışıyoruz. Ergeç öğreneceğiz, açığa çıkaracağız. Hiçbir şeyin karandıkta kalmasına izin vermeyeceğiz" denildi.

Basın açıklamasının ardından "Gözaltında kayıp istemiyoruz", "Kayıpların hesabını sorduk, soracağız", "Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadeleimiz", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Halkız, haklıyız, kazanacağız" sloganları atılarak oturma eylemine geçildi. Oturma eylemi esnasında Neslihan Uslu'nun hayatını anlatan bir metin okundu.

Oturma eyleminin bitiminde polisin yaratmak istediği provokasyon kitlenin soğuk kanlı tavırlarıyla boşa çıkarıldı.

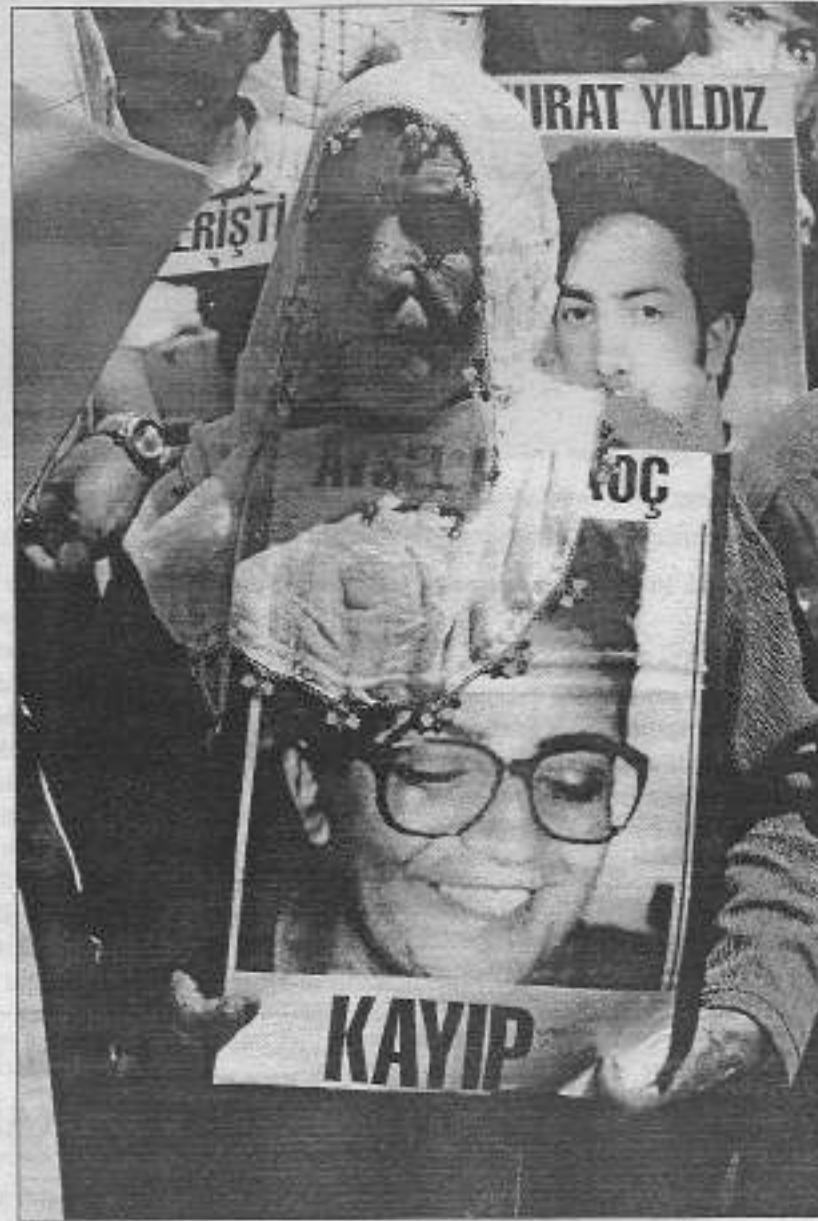
7. HAFTA: 145. gününde kayıpların akıbetini sormak için Haklar ve Özgürlükler Platformu yine Konak Meydanı'ndaydı.

Oturma eyleminde HÖP adına yapılan açıklamada: "Susurluk devleti susarak kayıpla-

rimızı bilmezliğe, unutulmuşluğa terk etmemizi istiyor. Ağır gibi işkencecilik, katliği açığa çıkmış kontrgerilla seferlerinin düğünlerine en üst düzeyde katılarak kaybedenlere, katledenlere sahip çıkılıyor. Devletin kaybedenlere, katledenlere sahip çıkacağı yerde kaybedilenlere, katledilenlere ancak halk sahip çıkar" denildi.

"Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Susma, sustukça sıra sana gelecek", "Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadeleimiz", "Halkız, haklıyız, kazanacağız" sloganları atıldıktan sonra oturma eylemine geçildi.

Oturma eylemi esnasında M. Ali Mandat'ın hayatı anlatıldı. Ayrıca İdil Kültür Merkezi'ne yapılan saldırı kinandı.

ABDÜL KADİR AY DA KAYIP

Devrimci, komünist, yurtsever kişilere yönelik devletin gerçekleştirmiş olduğu saldırıların üst boyutu olan gözaltında kaybetme politikası sıradan insanlara da yansıyor.

Mardin'in Kızıltepe ilçesinde market çalışan ve 8 Ağustos Cumartesi günü, saat 09:00'da Kızıltepe Özmen Sitesi'nde dükkan kiralama giderken ortadan kaybolan ve kendisinden bir daha haber alınamayan **Abdülkadir Ay** da bu politikadan nasibini aldı. Olaya ilişkin 16 Ağustos Pazar günü, İnsan Hakları Derneği, Mazlum-Der ve Mazlumlar İçin Dayanışma Derneği tarafından basın açıklaması düzenlendi.

Mazlum-Der Genel Başkanı Yılmaz Ensaroğlu, çeşitli gerginliklerin verdiği bil-

gilere ve alınan duyumlara göre **Abdülkadir Ay**'ın devlet güçlerince gözaltına alındığını belirtti.

Genelkurmay'ın JITEM'in olmadığına ilişkin beyanatlarda bulunmasına rağmen, Güneydoğu'da yaptıkları bir incelemede bizzat JITEM yetkilileri ile görüştiklerini de ifade eden Ensaroğlu, "İlk günlerde JITEM elemanlarınca gözaltına alındığı bildirilen **Ay**'ın gözaltında bulunduğuyla ilişkin alınan bilgiler, ilginç bir biçimde birkaç saat sonra yalanlanmaktadır" dedi. Bir dönem Terörle Mücadele Şubesi'nde olduğunu öğrendikleri **Ay**'ın bırakılması için mahbirlerin aracı olarak ailesinden para talep ettiğini de söyleyen Ensaroğlu, bu kişilerin para verilmesi durumunda **Ay**'ın silah kaçakçı-

lep edenleri tanımadıklarını söyledi.

YENİ KAYIPLAR MI?

Son günlerde "bir merkezden düğmeye basılmıyorsa" coğrafyamızın değişik bölgelerinde, özellikle muhalif insanların, "silahlı kişilerce kaçırılıp kaybedilme"leri yeniden tırmanışa geçti.

"Susurluk kazası"nın unutulmaya başlaması, "kahramanları"nın aklama çalışmalarının yoğunluğu ile "kaybetme" sayısının artışı dikkat çekicidir. Evde, işte, sokakta insanlar hiçbir gerekçe olmadan ve hukuk dışı yöntemlerle kaçırılıyor. Ya kendilerinden bir daha haber alınamıyor, ya da birkaç gün sonra işkence ve tehdit edilerek, "ajanlık" teklifinde bulunulduktan sonra şehir dışına veya ıssız yerlere bırakılıyorlar. İçin "ilginç yanı" ise hiçbir resmi kurum ve yetkili bu yönlü hiçbir girişimde bulunmadığı gibi hemen tüm devlet organları derin bir sessizliğe gömülmektedir. Son bir haftada yaşanan kaybetme ve kaybetme girişimleri bir kez daha hatırlandığında kayıplardan kimlerin sorumlu olduğu anlaşılacaktır.

11 Ağustos 1998 tarihinde **Abdülcelil İnan** adlı HADEP Ümraniye İlçe Yöneticisi İstanbul'da kaçırıldı. Ailesi, HADEP ve İnsan Hakları savunucularının tüm girişimlerine hiçbir yetkili olumlu veya olumsuz doyuru-cu bir cevap vermemişti. **Abdülcelil İnan**, 18 Ağustos 1998 tarihinde işkence edilmiş olarak Tekirdağ yakınlarında bırakıldığı öğrenildi.

13 Ağustos 1998 tarihinde **Mecit Tunç**, Manisa'daki evinden sivil polislerce alınarak ormanlık bir alana götürülüp, saatlerce sorgulandıktan ve tehdit edildikten sonra tekrar evinin yakınlarında bırakıldı.

16 Ağustos 1998 tarihinde, Hatay-Samandağ Halkevi Yöneticisi **Züheyir Paşa**, Samandağ'da "kimliği belirsiz" kişilerce kaçırıldı. Ülkede Gündem Gazetesi'ni arayan bir kişi, olayı MHP adına üstlenirken, demokrat, ilerici çevreler olayın takipçisi olacakları yönünde bir tutum sergilediler. MHP ise yazılı bir açıklama yaparak, "olayla bir ilgilerinin" olmadığını söylemiştir. 19 Ağustos '98 tarihinde son aldığımız bilgiye göre; **Züheyir Paşa** Adana Emniyet Müdürlüğü'nde sorgulanmaktadır.

Bu olaylar, önümüzdeki günlerde bu yönlü girişimlerin urmandırılacağına işaret etmektedir. Çeşitli çevrelerin takipçisi olmasından ötürü, son 10 gün içerisinde kamuoyuna yansıyan bu dört olay, coğrafyamızdaki kayıplar gerçeğinin içerik ve boyutuna daha açık bir anlam kazandırmaktadır. Kayıpları sahiplenme bilinc ve sorumluluğuyla "Kaybedenlerden hesap sorma" kararlılığı da yatıldığında, sözkonusu uygulamaların hayat bulamayacağı, en azından gerileteceği, Cumartesi Anneleri'nin ve insanların mücadelesinde de görülmektedir.

Tüm aileler, demokrat, kendisine insanlık diyen kurum ve insanları, başta bu son dört kaybetme veya kaybetme girişimleri üzerinden daha yoğun bir değerlendirmeye yapmaya, Cumartesi İnsanlarının kayıplar mücadelesine güç katmaya çağırıyoruz. ●

Halkların düşmanı ABD emperyalizmi,

Afganistan ve Sudan'ı bombaladı

Haber Merkezi: Dünya halklarının düşmanı ABD emperyalizmi, 20 Ağustos Perşembe günü, Saat 20.10 civarında Afganistan ve Sudan'ı, Kenya ve Tanzanya'daki ABD Büyükelçiliklerine yönelik bombalı saldırıların arkasında olduğunu iddia ettiği Saudi milyarder Osama Bin Laden'i korudukları gerekçesiyle bombaladı.

Birleşmiş Milletler ve NATO üyesi suç ortaklarının dahi onayını almadan gerçekleştirdiği saldırıda, Afganistan'da 21 kişi öldü ve bir çok kişi yaralandı. Sudan'da ise ölü ve yaralı sayısı saptanamazken, 300'ün üzerinde kayıp var. Füzelecin yanlışlıkla isabet ettiği Pakistan'da 5 kişi yaşamını yitirirken, ABD yeni Cruise ve Tomahawk füzelelerini de denemiş oldu.

Sivililerin hedef alındığı saldırıda iddia edildiği gibi kimyasal silah fabrikası değil ilaç fabrikası hedef alınırken, İngiltere, Almanya, Fransa gibi emperyalist ülkeler ile ABD kuklası faşist Türk devleti saldırıyı desteklerken, Küba, Rusya, Çin, Irak, İran, Libya, Mısır ve Filistin saldırıyı kınadı.

Düzenlenen vahşi saldırıdan sonra, Sudan ve Afganistan'da sokaklara dökülen halk, ABD'ye olan öfkesini haykırdı. Protestonun en yoğun olduğu Taliban hareketinin merkezi Kandahar'da halk, "Kohlolsun Amerika, Amerika'ya ölüm" şeklinde sloganlar atarak, "ABD tarafından aranan Osama Bin Laden'i teslim etmeyeceğiz. Osama bizim konuğumuzdur ve biz müslüman kardeşimizi, İslam'ın düşmanına teslim etmeyeceğiz" dedi. Sudan Devlet Başkanı Ömer El-Beşir, Washington'daki diplomatik temsilciliğinin tüm çalışanlarını geri çağırma kararı aldıklarını açıklarken, General El-Beşir, Bakanlar Kurulu toplantısından sonra gazetecilere yaptığı açıklamada, ABD'yi BM'ye şikayet edeceklerini bildirdi.

Saldırıya tepki gösteren bir grup Sudanlı, başkent Hartum'daki ABD büyükelçilik binasına girerken, İngiltere'nin başkenti Londra'daki ABD elçiliği önünde toplanan bir grup gösterici, ABD'nin hava saldırılarını kınadı.

Sivil insanları katletmekte sınır tanımayan ABD emperyalizminin Hiroşima ve Nagasaki'ye attığı atom bombalarının etkisi hala sürerken, her dönem bu saldırılarını gerçekleştirmekte ısrar eden ABD, 15 Nisan 1986 tarihinde Berlin'de bir diskoteğe düzenlenen saldırıda 2 Amerikan askerinin ölmesi üzerine, olaydan Libya'yı sorumlu tuttu ve savaş uçaklarıyla Libya'yı bombaladı. 21 Aralık 1988'de Pan Air yolcu uçağının Lockerbie üzerinde infilak etmesi sonucu 359 yolcu ile yandaki 11 kişi öldü. ABD, Saldırının Libya'lı ajan tarafından yapıldı-

Teknoloji farkı

Amerika hedefi uydudan belirledi. Binlerce kilometre uzaktan bir düğmeye bastı; füzeleri ateşledi. O sırada teröristler kağıt harita üzerinde eylem planı yapıyordu

Dünya jandarmalığına soyunan ABD'nin her türlü pisliklerini haklı gösterme çabası uşak medyayı daha çok aldatacaktır. Çünkü bombalanan ve uşak medyanın matşetlerden verdiği yerler, silah fabrikaları değil, sadece ilaç üretilen fabrikalardır.

ğını öne sürerek Libya'ya karşı yaptırımlar başlattı.

27 Haziran 1993'te Körfez Savaşı'nın ardından, ABD savaş gemilerinden fırlatılan roketlerle Irak İstihbarat Merkezi bombalandı. Bu ve benzeri fiili saldırılar haricinde, ABD emperyalizmi dünya jandarmalığına soyunmuş ve her türlü insanlık dışı uygulamayı dünya halklarına reva görmüştür.

Dünyanın en büyük kimyasal silah fabrikasına sahip olan ABD'nin "VX Gazı" ürettiği iddiasıyla saldırması, faşist Türt devleti sözcüleri tarafından da desteklendi. Süleyman Demirel uşaklıkta gayet sadık davranarak, "ABD'nin bu tedbiri, kendisine yönelik terör hareketinin bir tedbiri ise ona söyleyecek bir şeyimiz olamaz. Terörle mücadele eden bir ülke olarak biz bunu haklı-haksız çıkaracak durumuna girmeyiz. Nihayet kendisini korumak için almış olduğu bir tedbirdir" derken, bu sözlerle aynı zamanda ülkemizde devam eden gerilla mücadelesi karşısında her türlü insanlık dışı uygulamanın yaşama geçirilmesini de savunarak, işkencenin, gözaltında kaybetmenin, köylüleri öldürüp göçettirmenin ve ormanları, köyleri yakmanın mantığını da ortaya koyarak birkez daha vahşilikleri savunmuş oldu.

Yine Başbakan yardımcısı "sol" maskeli faşist Bülent Ecevit de, "ABD bazı terörist grupların kendi insanlarına, kendi büyükelçiliklerine yönelik saldırılarına tepki göstermekte haklıdır. Terörizmin sıkıntılarını en sık çeken ülkelerin başında da Türkiye gelmektedir. O nedenle Kenya'da ve Tanzanya'da uluslararası hukuka, dev-

leteler hukukuna göre her bakımdan dokunulmazlığı bulunan Amerikan misyonlarına, Amerikan büyükelçilik binalarına yapılan saldırılara, can kaybına karşı ABD yönetiminin gösterdiği duyarlılığı anlayışla karşılamamız gerekir" derken, ülkeyi emperyalistlere peşkeş çeken komprador burjuvazinin de iyi bir sözcüsü olduğunu, yine yüzlerce kişinin ölümüyle sonuçlanan katliamı sahiplenmesi, sadece kendisinin ve şimdilik vitrininde durduğu faşist Türk devletinin bekası için her türlü saldırının mübah görülmesi gerektiğini be-

lirtti.

Başta Türkiye ve T. Kürdistanı emekçileri olmak üzere tüm dünya emekçileri, Ecevit, Demirel gibi sözcüleri ve yine halkların baş düşmanı ABD emperyalizmi ile diğer emperyalistleri hak ettiği yere gömecektir.

Kanla, barutla, ahlak ve sefaletle yaşayan milyonlar, saraylarda, köşklere zevki-sefa içinde yaşayan bir avuç ezen ve çanak yalayıcılarına dur diyecek ve kendi elleriyle yarattıkları dünyayı bu canilerden temizleyecektir ●

IDİL KÜLTÜR MERKEZİ POLİS TARAFINDAN BASILDI

Haber Merkezi: Hakim sınıfların gerici, sömürücü kültürüne karşı, halkın kültürünü tanıtmaya, ilercici kültürü ve gerçekleri kavratmak için emekçi halk kitlelerine hizmet veren kültür merkezlerine karşı, devletin faşist kolluk güçlerinin yaptığı saldırılara bir halka daha eklendi.

Orta köy'de bulunan İdil Kültür Merkezi, İstanbul Emniyeti'ne bağlı çok sayıda çevik kuvvet ve sivil polis tarafından 21 Ağustos Cuma günü, saat 16:00 sıralarında hiçbir gerekçe gösterilmeden basıldı. Baskın sırasında kültür merkezi çalışanları ve orada misafir bulunan toplam 34 kişi gözaltına alındı.

Grup Yorum elemanları, 26 Ağustos Çarşamba günü yaptıkları bir basın açıklamasıyla baskını ve Grup Yorum elemanı İrfat Aydın, Koma Berlin elemanı Ersoy Daşkın, Özgürlük Türküsü elemanı Mehmet Öztürk ve Ayşe Gülen Halk Sahnesi oyuncularından Aziz Akal'ın gözaltına alınmasını protesto ettiler. Yapılan açıklamada; gözaltına alınan Ayşe Gülen Halk Sahnesi oyuncularından Aziz Akal'ın Savcılık tarafından serbest bırakılmasına rağmen, askerlik problemi olduğu gerekçeyle Ortaköy Polis Karakolu'nda tutulduğu vurgulandı. Ayrıca açıklamada "Bu saldırılar bizim için yeni değil, son da olmayacak biliyoruz. Sesimizi boğmak isteyenler 'bitirdik', 'dağıttık' diye düşünüyorlar, biz birkez daha yineliyoruz. Gittikleri, geçtikleri her yerde türkülerimizle karşılaşacaklar" denildi ●

Özgür Radyo 90 gün "susturuldu"

Halkın Günlüğü/İstanbul: REFAH-YOL hükümetinin MGK talimatlarıyla alacağı ediliş, "demokrasi", "insan hakları", "düşünceye özgürlük" vb. demagogilerle hükümete getirilen kukla hükümet ANASOL-D'nin maskesi 6 aylık icraatlarıyla ortaya çıkıyor.

Faşist diktatörlüğün, halkların sesini duyurmaya çalışan muhalif basına yönelik saldırıları her geçen gün boyutlanarak artıyor. Bu saldırıların en sonuncusu İstanbul'da 95.1 frekansından yayın yapan ve yapıtı yayınlarla MGK listelerinde baş sıralarda yer alan Özgür Radyo'ya gerçekleştirildi.

Sözde "Susurluk Raporu"nu hazırlayan, ardından bu rapor doğrultusunda ödüllendirilerek RTÜK (Radyo-Televizyon Üst Kurulu)'ün başına getirilen "kahraman" savcı olarak adlandırılan Kutlu Savaş'ın RTÜK başkanı olmasının ardından devrimci, demokrat radyolar aralı aralıya sudan bahanelerle kapatılmaya başlandı. Önce Urfa'da yayın yapan Radyo Karacadağ, ardından Ankara'da yayın yapan Arkadaş Radyo, daha sonra İstanbul'da yayın yapan Çevre Radyo ve en son olarak Özgür Radyo RTÜK tarafından kapatıldı.

RTÜK, 28 Temmuz 1998 tarihinde yaptığı toplantıda, Özgür Radyo'nun, 8 Haziran 1998 tarihinde yayımlanan "Tersname" isimli programda, daha önce Emek Gazetesi'nde yayımlanan ve hiçbir kavuşturmaya uğramayan bir yazı okunduğu ve okunan bu yazıda 3984 sayılı kanunun 4/9 bendinde belirlenen "toplumu şiddet, terör ve etnik ayrımcılığa sevkeden ve toplumda nefret duyguları oluşturarak yayınlara imkan verilmesine ilişkin yayın ilkesinin ihlal" edildiğini öne sürerek 90 gün süreyle kapatılmasını kararlaştırdı. Kapatma cezası 18 Ağustos Salı günü gerçekleştirilerek, Özgür Radyo'nun özgür sesi 90 gün sürecek bir sessizliğe burunduruldu. RTÜK'ün bu keyfi ve kafatasçı uygulaması aynı gün Özgür Radyo çalışanları, dinleyicileri, temsilcileri, devrimci, sosyalist, yurtsever basın ve DKÖ temsilcilerinin katıldığı bir basın açıklaması ile protesto edildi.

18 Ağustos Salı günü Basın Müzesi toplantı salonunda gerçekleşen ve İHD Genel Başkan Yardımcısı Av. Eren Keskin, İHD İstanbul Şube Başkanı Av. Ercan Kanar, Si-Sen-Sen Başkan Yardımcısı Yusuf Çetin, Tüm Bel-Sen, Harb-İş, Ben-Sen, Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği, ÖDP, Ülkede Gündem, Emek, Halkın Günlüğü, Atılım, Özgür Gelecek, Alternatif, Dayanışma, Radyo Umud, Açık Radyo, Yön FM, Grup Yenigün, Şair Süma Aras, Yazar Yılmaz Elmas, İmge Tiyatro Grubu, Av. Haşim Yılmaz, BEKSAV, DMP, İCAD, EKB temsilcilerinin katıldığı basın açıklamasında Özgür Radyo adına Genel Yayın

Yönetmeni Filiz Arslan açıklamayı yaptı. Arslan yaptığı açıklamada; kapatılma kararının radyoya iletilmesinin ardından, en temel hak ve özgürlüklerden birisi olan yasalardan nezdinde haklıklarını ve meşruluklarını savunmak amacıyla avukatlar aracılığıyla Ankara'ya giderek bu keyfi uygulamaya müdahale etmeye çalıştıklarını, fakat yürütmeyi durdurma istemiyle duruşma açma taleplerinin hiçbir gerekçe gösterilmeksizin reddedildiğini belirterek şöyle dedi: "Daha geçliğimiz 24 Temmuz günü, Dolmabahçe Sarayı'nda resepsiyon veren devlet erham, sansürün kaldırılışını kutladı.

Aynı günlerde gazeteci yazar Ragıp Duran yazdığı bir yazıdan dolayı cezaevine uğurlandı.

Cezaevinde bulunan İsmail Beşikçi'lere hergün yenileri ekleniyor.

Bir yandan sansürün Abdülhamit döneminde, ikinci meşrutiyetin kuruluşuyla birlikte ortadan kaldırıldığı iddia edilirken, işte size sansürün kaldırılmadığının somut kanıtı.

Kendisine muhalif olan herşeye acımasızca saldıran devlet, Özgür Radyo'yu 90 gün kapatarak gerçeklerin halka ulaşmasını engellemeye çalışıyor.

Ancak her saldırı ve engelleme, halkın daha da aydınlanmasına ve gerçekleri görmesine zemin hazırlıyor.

İşte bu bilinçle diyoruz ki; halkın sesi kapatılabilir ancak susturulamaz!

Biz Özgür Radyo emekçileri olarak yayın hayatımıza başladığımız günden bu güne kadar özgürlüğün sesi olma ilkesini benimsedik.

Ama biliyoruz ki her ne kadar sesimiz ve hedefimiz özgür düşünceyi savunmak olsa da özgürlüğümüz de RTÜK'e kadar sürdü...

Frekanslardan sesimiz gelmeseydi dost radyolardan, basın yayın kuruluşlarımızın sırtına yaslanarak bu üç ayı hep birlikte taşıyoruz ki dolu dolu geçireceğiz.

27 Eylül günü Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda saat 19:00'dan itibaren dostlarımızın eşleriyle bir kez daha buluşacağız dinleyicilerimizle!

Filiz Arslan'ın ardından İHD İst. Şb. Başkanı Ercan Kanar bir konuşma yaptı. Kanar konuşmasında gerçek anlamda hukuk devleti olan ülkelerde basın müzelerinin, basındaki yeniliklerin, güzelliklerin sergilendiği bir yer olarak gözükmek, Türkiye'de ise her zaman devletin utanç verici uygulamalarının tartışıldığı, protesto edildiği, toplantılara tanık olduğuna belirtti.

rek Özgür Radyo'nun kapatılmasını muhalif kesimlerin (televizyon, gazete, dergi ve radyoların) sesini kısma anlamında ele alınması gerektiğini ve utanç verici bir durum olarak değerlendirdiğini, bu uygulamaları devletin birer cinayeti olarak gördüğünü söyledi.

DİNLEYİCİLERE DE GÖZALTI

Özgür Radyo'nun RTÜK tarafından kapatılmasını protesto etmek için Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması yapmak isteyen radyo dinleyicileri polis tarafından tartaklanarak gözaltına alındılar.

23 Ağustos Pazar günü saat 14:00'te, "Özgür Radyo susturulamaz" sloganı eşliğinde "Radyomuzu istiyoruz" Özgür Radyo Dinleyicileri imzalı pankart açarak lise önüne gelen iki kişi, lise önünde hazır bulunan çevik kuvvet tarafından yaka paça tartaklanarak gözaltına alındılar. Ba saldırıyla yetinmeyen kolluk güçleri lise etrafında bekleyen üç kişiyi daha tartaklayarak gözaltına aldı. Gözaltına alınan Yavuz Döamez, Süleyman Çiğci, emekli öğretmen Hasan Basri Aydın ve oğlu Burhan Aydın polis otobüslerine bindirilerek Be-yoğlu Emniyet Amirliği'ne götürüldüler. Saldırının hemen ardından basın açıklamasının İHD'dede yapılacağıı ihbarını alan kolluk güçleri tüm güçlerini İHD'nin önüne yığarak derneği abluka altına aldılar. Uzun bir bekleyişin ardından İHD yöneticilerinin basın açıklamasının ertesi gün yapılacağını bildirmeleri üzerine polis yığınğını kaldırarak dernek önünden ayrıldı.

Kolluk güçlerinin en yasal ve demokratik hak olan basın açıklamasına saldırması ve insanları gözaltına alması 24 Ağustos Pazartesi, günü İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan bir basın açıklaması ile kınandı.

Basın açıklamasına DMP, İHD, BEKSAV, Ülkede Gündem, HADEP İl Yönetimi, EKB, Atılım temsilcileri katılarak gözaltıları protesto ettiler. Basın açıklamasında ilk konuşmayı Özgür Radyo Genel Yayın Koordinatörü Füsün Erdoğan yaptı. Erdoğan açıklamasında halkın haber alma özgürlüğünün kısılanması gibi temel bir hak ihlalinin altına Özgür Radyo'nun 90 gün yayını durdurarak imza koyan RTÜK'ün ardından, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün de aynı tutumu sürdürerek İstiklal Caddesi'nde terör estirdiğini belirterek, düşüncenin özgürlüğünü savunan tüm kişi ve kurumların bu saldırılara karşı sessiz kalmamalarını istedi. Ardından İHD yönetiminin Mukaddes Alataş, BEKSAV'dan Metin Kanan, DMP'den Birsan Kaya, EKB'den Hatice Güden, Atılım Gazetesi'nden Figen Yükseldi, Ülkede Gündem Yayın Koordinatörü Yurdusev Öztürkmenler ve HADEP İl Yönetiminden Sakine Akdeniz birer açıklama yaparak muhalif basına yönelik saldırıları protesto ettiler.

Çocuklara işkence, devletin acizliğidir

Haber Merkezi: Kars'taki ailesinin geçimine katkıda bulunmak için İstanbul'da ayakta kalan 11 yaşındaki HK, 10 Ağustos Pazartesi günü ayakta kalması boyadığı bir polisten para istediği için saat 10:00 sularında Mecidiyeköy Polis Karakolu'na götürülerek işkenceye tabi tutuldu.

Bunun üzerine HK'nin amcası **Abdullah Kızıllı**, yeğeniyle birlikte İstanbul İHD'ye başvurarak basın açıklaması yaptı. Açıklamada HK'yi banyodan geçmeleri şu şekilde anlatıldı: "Karakola gittikten sonra önce şınav çektiler, yatırıp kaldırdılar. Ardından falaka yaptılar, tekme tokat dövdükten sonra tazyikli su sıkıldılar. Kendime geldiğimde vücudumda sigara tönürdüler. 12 saat boyunca işkence yaptılar."

İHD, daha sonra HK'yi Adli Tıp Şişli Şube Müdürlüğü'ne götürdü ve yapılan muayeneden sonra Adli Tıp, HK'ye 10 gün iş göremez raporu verdi.

HK, 14 Ağustos Cuma günü polislerce tekrar gözaltına alındı. Okmeydanı Şark Kahvesi'nde kaçırılarak gözaltına alınan HK, "Devletin polisiyle kimse uğraşmaz. Seni İHD'ye kim gönderdi. Hemen şikayetinden vazgeç. Yoksa seni öldürürüz" şeklinde tehdit edildikten sonra bilmediği bir karakola götürüldü.

İlk gün hangi karakolda tutulduğunu bilmediğini, daha sonra karakoldan çıkarılıp yeniden

otoya bindirilerek bir mezarlıkta sabaha kadar bekletildiğini ifade eden HK, 15 Ağustos Cumartesi günü Karaköy Polis Karakolu'na getirildiğini, girişte polisler tarafından dövüldüğünü söyledi. Buradan Anadolu yakasında bilinmeyen bir karakola götürülen HK, 16 Ağustos Pazartesi günü Sarıgazi'deki eniştesinin evine 500 metre uzaklıkta serbest bırakıldı.

Benzer bir olay da Bakırköy'de yaşandı. Osmanlı'da polis tarafından gözaltına alınan ve yaşları 10-12 arasında değişen 6 çocuk, karakolda yoğun işkenceye maruz kaldı. Savcılıkta

serbest bırakılan 6 çocuk için polisler tarafından sahte rapor hazırlandı.

Osmaniye'de Yunus Emre Mahallesi'nden geçen bir trenin 12 Ağustos Çarşamba günü taşlanması üzerine isyancı ekipleri mahallede çocuklar arasında soruşturma başlattı. Soruşturmada hiçbir şey elde edemeyen polis, tren yoluna yakın meydana oyun oynayan 50 çocuk arasından VY (12), İB (11), BK(10), MK (11), HK (11) ve MK (10) adlı çocukları evlerinden gözaltına aldı. Ailelerinin karşı koyuşları nedeniyle kısa bir süre sonra serbest bırakıldılar.

kacaklarını belirten polisler, çocuklara karakolda gelenekleri haline gelen işkenceyi uyguladılar.

Polislerin kendilerini tokatladığını ve copla ellerine vurduğunu anlatan MK (12) ve HK (11) adlı kardeşler, polislerin birbiriyle dövmeleleri için baskı yaptıklarını kaydettiler. MK birbiriyle tokatlamak zorunda kaldıklarını belirterek, "Yavaş tokat atıyorduk, karşımdakine 'Sen de sert olur' diyorlardı. Karşımdaki sert olurunca da, bana 'Bak O sana sert vurdu, sen niye tırmıyorsun' diyorlardı" dedi. Kendilerini bir odaya attıklarını ifade eden, daha sonra polislerin odaya gelerek, "Camı kim kırda, çabuk söyleyin yoksa sizi döveriz" dediklerini ama kendilerinin korkudan konuşamaz duruma geldiklerinden dolayı hiçbir şey diyemediklerini söyledi.

BK, MK, HK kardeşlerin annesi **Medine Korkmaz** çocuklarını karakoldan almaya gittiklerini fakat polislerin vermediğini belirterek, daha sonra ertesi gün geri getirmek şartıyla çocuklarını cellatların elinden alabildiklerini söyledi.

Ailelerin ertesi gün kendi elleriyle götürdükleri çocukların savcılıkta serbest bırakılmasından sonra, işkenceci polisler tekrar çocukları rapor bahanesiyle gözaltına aldılar. Gözaltına alınan VY, BK ve HK adlı çocuklar Osmanlı Devlet Hastanesi'ne götürüldüler. Aileler, polislerin yaptıkları işkenceyi gizlemek için hastanede sağlam raporu aldıklarını belirttiler.

"CEZAEVİNDEN BİRKAÇ ÖLÜ ÇIKMADAN HİÇBİR GİRİŞİMDE BULUNMAYACAĞIZ"

Haber Merkezi: Sivas Esir Kampı'ndaki siyasi tutuklu 121 kadın tarafından 2 Mayıs '98 tarihinden itibaren sürdürülen açlık grevinin anlaşılması sona ermesi için girişimlerde bulunan tutuklu yakınları, 17 Ağustos Çarşamba günü Adalet Bakanlığı'na ziyaret ettiler.

Bakanlık yetkilileri ile bir süre görüşen tutuklu yakınları ile Ankara THYD-DER üyeleri, Ceza ve Tevki-feleri Genel Müdürlüğü Teklik Hakkı Yılmaz Sağlam ile görüştiler. Yılmaz Sağlam, tutuklu yakınlarına ve THYD-DER üyelerine, "Cezaevinden bir kaç ölü çıkmadan hiçbir girişimde bulunulmayacağını" söyleyerek, tutukluların taleplerinin kabul edilme-yeceğini belirtti.

Tutuklu yakınları ise Sağlam'ın bu açıklaması üzerine Sivas Esir Kampı idaresi ile görüşmek ve tutukluların sağlık durumları hakkında bilgi almak için Sivas Esir Kampı'na gittiler.

"SAMİMİYETTEN UZAK BİR KANDIRMA TAKTİĞİ"

Tutukluların avukatları ile görüştürülmeme zihniyetinin, keyfi bir tutumun ürünü olduğunu ifade eden Av. Medeni Ayhan, Sivas Cezaevi yetkililerinin tutukluları muhatap almadıklarını belirterek, yetkililerin avukatlar ile birebir görüşmelerinde tutukluların taleplerini kabul ettiklerini ancak bu tutumun kandırma taktiği olduğunu söyledi.

Esir kampı idaresi, avukatlarla görüşmeleri sona erdikten sonra tutuklularla görüşerek, tutuklulara taleplerini kabul ettiğini söyledi. Görüşme üzerine Av. Medeni Ayhan, bu tutumu samimiyetten uzak ve bir kandırma taktiği

olarak değerlendirdi, idarenin iki yüzü bir tutum sergilediğini söyledi.

Öte yandan **Torbali E Tipi Esir Kampı'nda** 3 Ağustos günü jandarmaların tutuklulara saldırması sonucu açlık grevine başlayan 9 tutuklunun sağlık durumları ağırlaştı. Açlık grevinde bulunan tutuklulardan Yusuf Aktülün, Torbali Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Aktülün, tedaviyi kabul etmediği için esir kampına geri götürüldü.

Aydın E Tipi Esir Kampı'nda tutuklu bulunan Halef Özer ise sık sık kalp krizi geçirmesi-ne rağmen tedavisi esir kampı Savcısı **Metin Şentürk** tarafından engelleniyor. 5 yıldır esir kampında bulunan 70 yaşındaki Özer'in, kalp, prostat, şeker ve tansiyon hastalıkları nedeniyle haftada 3-4 kez baygınlık geçirdiğini belirten eşi **Seyra Özer**, Aydın Devlet Hastanesi'ne kaldırıldığı ve İstanbul'da tedavi görmesi için defalarca rapor verildiği halde esir kampı savcısı tarafından eşinin tedavisinin engellendiğini ifade etti.

6 Ağustos günü ise **Antep E Tipi Esir Kampı'nda**, idarenin organize ettiği saldırıda yaralanan siyasi kadın tutuklulara ait ranzalar ve eşya dolaplarına el koyan esir kampı idaresi, adli kadın tutukluları siyasi tutsaklara karşı kışkırtmaya çalışıyor.

İHD Mersin Şube Başkanı Av. İsmail Kartal, gerçekleştirilen saldırı sonrasında yaptığı açıklamada, "Tutukluların verdiği bilgiye göre gardiyanlar müdürlerden birinin ihtarına 'Allah Allah' sesleriyle bozkurt ihtarını yapıp tutuklulara saldırmışlardır. Saldırı sırasında adli kadın tutuklulara da

'gardiyanlar sağolsun, valan sağolsun' sloganlarını atırmışlardır" dedi. Yapılan saldırıda, tutuklulardan **Elhan Yıldız** ile **Özgür Deniz**'in başlarından aldıkları darbeler sonucu, **Çiğdem Kemeç** ile **Ratibe Batmaz**'ın ise iç kanama sonucu revire kaldırıldığını söyledi. İç kanama geçirenlerin ise daha sonra Antep Devlet Hastanesi'ne kaldırıldığını, ancak muayenelerin asker gözetiminde yapılmaya çalışıldığını, tedavi yapılmadan cezaevine geri götürüldüklerini dile getiren Av. İsmail Kartal, tutukluların özel eşyalarının tahrip edilerek, birçoğuna el konulduğunu söyledi.

İLKİN "SOYUN" DEDİLER ARDINDAN KAFASINI DUVARA VURDULAR

Saldırıda başından darbe alan **Elhan Yıldız**'ın babası **Hayri Yıldız**, tedaviye kaldırılan kızının ve diğer yaralı tutukluların muayene sırasında, doktorların askerlerin göz önünde bulunmalarını istediğini söyledi. Tutukluların ise buna karşı çıkmaları sonucu doktorların bir yığın rencide edici hakaretlerde bulunduğunu ifade eden baba Yıldız, film çekimi sırasında ise kızı **Elhan**'ın yaralı başının doktor tarafından davara vurulduğunu söyleyerek, filmin çekilmediğini ve bunun bir vahşet olduğunu söyledi.

"BİZ DAHA ÖNCELERİ TUTUKLULARA TUVALETTE ÇORBA İÇİRTİYORDUK"

Antep Esir Kampı'nda yapılan saldırıdan birkaç gün sonra ailelerin şikayeti üzerine Antep Savcı Vekili **Cevdet Öznelbant** incelemede bulunmak amacıyla Antep Esir Kampı'na gitti.

"Biz daha önceleri tuvaletlerde çorba içiri-

yorduk, siz burada lüks bir hayal içerisinde-siniz" diyen Savcı Vekili Öznelbant'ın saldırıları meşrulaştırmaya çalıştığını ifade eden Av. İsmail Kartal, Öznelbant'ın sorumlular hakkında hiçbir işlem yapılmadığını belirtti.

"REJİM YENİ BİR YOKETME SALDIRISI İÇİNDE"

Alternatif Dergisi'nde yayımlanan bir yazısından dolayı 1 yıl 4 ay hapis ve 135 milyon para cezasına çarptırılan ve Yargıtay'da onaylaması üzerine 2 Temmuz günü polisler tarafından evinden alınan, 3 gün işkence yapıldıktan sonra tutuklanarak Antep'e bağlı Araban Cezaevi'ne gönderilen kalp hastası **Çetin Güneş** için Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki siyasi tutuklular tarafından duyarlılık çağrısı yapıldı.

Rejimin yok etme politikasının en son, kalp hastası olan **Çetin Güneş** örneği ile kendini yeniden gösterdiğini belirterek kamuoyuna duyarlılık çağrısı yapan Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki, TDP, PKK, MLKP, TKP(ML), Devrimci Yol, TEKE, EKİM, TKP/ML davalarından yargılanan tutuklular adına **Mustafa Benli**, **Nevzat Özgen**, **Abuzer Çat**, **Cemal Çakmak**, **M. Ali Yazıcı**, **Esmahan İkinci** ve **Habip Gül**, rejimin yeni bir yok etme hazırlığı içinde olduğunu dile getirdiler. Rejimin **Salih Çelikpençe**, **Osman Dağ**, **Yunus Yaman**, **Serpil Yılmaz**, **Polat İyit**, **Mustafa Kaya**, **Kazım Tunç** ve birçok tutukluyu ölüme terkettiği belirtilen açıklamada, cezaevlerinde yeni ölümlerin beklendiği ifade edilerek, Güneş'in düşüncelerinden dolayı cezaevine konulduğuna dikkat çekildi.

Deri işçileri, "Serbest bölgeye geçiş yok"

Haber Merkezi: Tuzla'da devlet işveren do-lapları işçileri çileden çıkarıyor. Tuzla Orga-nize Deri Sanayi Bölgesi'nin serbest bölge haline getirilme girişimi; işçilere on yıl süre ile grev yasağı konulması, devletin kanunla-rının dahi pek çoğunun yok sayılacağı özel alanlar olmasından kaynaklı sendikal çalış-maya izin verilmemesi, bölgeye sendikacıla-rın ve işçilerin serbestçe girip çıkamaması, sendikacıların özgürce toplu iş sözleşmesini yapmaya hakkı olmaması, uyumsuzluk halin-de sözleşmeyi Yüksek Hakem Kurulu'nun belirlemesi, grev ve toplu sözleşme hakkı ol-mamasından kaynaklı ücretlerin düşük, çalış-ma şartlarının ağır olması, baskı ve zulümün artmasını dayatıyor. Bu yaptırımlarla işçile-rin tüm hakları ellerinden alınacağı gibi ya-şam ve çalışma koşulları da çekilmez hale getiriliyor.

20 Ağustos Perşembe günü bira-ya gelen 2 bin aşkın Tuzla deri işçileri, bu baskı ve uy-gulamaları protesto için üre-timi bir saat durdurdular.

Tuzla'daki işyerlerinden toplu halde hareke-te geçen işçiler, "Serbest bölge sendika-sızlaştırmadır, sömürdür, soygundur. Buna izin vermeyeceğiz", "Serbest bölgeye geçiş yok" yazılı pankartları açarak, "Tuzla deri sanayi serbest bölge olma-yacak", "Serbest bölgeye geçiş yok", "Yaşasın işçilerin birliği", "Yaşasın sınıf dayanışması" vb. sloganlar eşliğinde Trak-törçüler Duruşu'na kadar yürüdüler. Robo-

cop, jandarma birlikleri ile Tuzla'dan gelen Terörle Mücadele polislerinin yoğun önlem aldığı yürüyüş esnasında işçiler, jandarma ve polisi ısıklar ve sloganlarla protesto ettiler.

Traktörçüler Duruşu'na gelen işçiler burada bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamayı ya-gan Deri İş Tuzla Şube Başkanı Musa Selvi, "Bu ülkede hak aramanın yolunun bedel ödemekten geçtiğini söylemişlik. Deri işve-renleri günü çok iyi bilmelidir ki, geçmişte saldırıları nasıl boşa çıkarttıysak, bu saldırıyı da boşa çıkartacağız" dedi.

İşçilere hitaben bir konuşma yapan Deri-İş Genel Başkanı Yener Kaya ise 35 senedir mücadeleyle kazandıkları hakları geri ver-meyeceklerini, deri işçisiyle beraber her türlü savaşa hazır olduklarını ifade ederken, "Burası hiçbir zaman serbest bölge ola-maz" dedi. Serbest bölge uygulaması ile tek bir SSK'lı işçinin kalmayacağına ve 10 yıl bo-yunca grev hakkından mahrum kalacakları-na da değinen Kaya, "Tuzla Deri Sanayi Turgut Koşar'ın çiftliği değil, olamaz" dedi.

Eylemde ayrıca, Türk-İş 1. Bölge Başkanı Fa-ruk Büyükkıncak ve Hava-İş Genel Başkanı Atılav Ayçin de serbest bölge uygulamasına ilişkin birer konuşma yaptılar. Basın açıkla-masına konuşmacılar dışında, TUMTİS Genel Başkanı Sabri Topçu, Genel Merkez yönet-cisi Mehmet Gönültaş, Kristallik Genel Baş-kan Vekili Ahmet Okuyan, Paşabahçe Şube-si Başkanı Genç Ali Özdemir ve Topkapı Şu-besi Başkanı Münir Dinler katıldı. ●

GÖKTEPE DAVASINA AFYON'DA BAŞLANDI

Haber Merkezi: Ümraniye Esir Kampı'na 4 Ocak 1996 tarihinde faşist devle-tin kolluk güçleri tarafından yapılan kanlı baskında katledilen DHKP-C esir savaşçıları Orhan Özen ve Rıza Boy-baş'ın Alibeyköy'deki cenaze törenine görevli olarak giden, Alibeyköy'de esti-rilen faşist terörden nasibini alarak gö-zalına alınan ve Eyüp Kapalı Spor Salo-nu'nda dövülerek katledilen Metin Gök-tepe'nin katillerinin yargılandığı ve 17 Temmuz günü Yargıtay 1.Ceza Mahkemesi'nin temyiz kararıyla Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilen da-vaya 20 Ağustos Cuma günü başlandı.

Duruşmaya tutuklu polislerden Emniyet Amiri Seydi Battal Köse, polisler Şuayip Muthuer, Saffet Hızarcı, Fedai Korkmaz ve Metin Kuşat katılırken, tutuk-suz sanıklardan Murat Polat, Burhan Koç, İlhan Sarıoğlu, Selçuk Bayraktaroğlu, Tuncay Uzun ve Fikret Kayacan katılmadı. Saat 10.00'da başlayan duruş-mada mahkeme Başkanı Ümit Özmen sanık ve müdahil taraflar ile avukatları-na teker teker Yargıtay kararına katılıp katılmadıklarını sordu. Daha sonra Yar-gıtay kararına uyulması yönünde karar

alındı. Ardından sanıklara tek tek CMUK'un 135. Maddesi'ne uyup uyma-yacakları, savunma yapıp-yapmayacak-ları soruldu.

Sanık Şuayip Muthuer, şimdiye kadar bu maddenin kendilerine hatırlatılmadı-ğını, karakolda baskı altında ifade verdi-ğini ve kendilerine işkence yapıldığını söyleyerek tahliyesini talep etti.

Saffet Hızarcı, ifadesi alındığı sırada ço-çğunun hasta olduğunu belirterek, İs-tanbul Emniyeti'ndeki ifadesini zora da-yalı, görmeden imzaladığını öne sürdü. Mahkeme Başkanı, "Senin okuma yaz-man yok mu?" diye sorunca; "Arkadaş-ları gördüm. Hepsi işkenceye maruz kalmış, saçları başları dağılmıştı. İş-kence görmekten korktum" dedi.

Fedai Korkmaz ve Metin Kuşat da işken-ce gördüklerini ve zorla, baskı altında ifade verdiklerini söylediler.

Emniyet Amiri Seydi Battal Köse ise şimdiye kadar susma hakkını kullanma-dığını ancak hazırlıkta alınan ifadesinin yasal olmadığını söyleyerek, hazırlık so-ruşturmasını yürütenlerin müfettiş mi, polis mi olduğunu bilmediğini belirtti. Davanın aşlında tamamıyla yeni baştan

görülmesi gerektiğini, davaya politik baskıların ve birtakım gizli güçlerin ka-rıştığını ileri sürerek, kendisinin bu ne-denle suçsuz yere 13 aydır hapis yat-tığını iddia etti. Davada, "adli bir cina-yet işlendiğini" savunan Köse, Metin Gök-tepe'yi gözaltına alıp, spor salonuna götürülenlerin karanlık kişiler olduğunu belirtirken, emir veren emniyet amiri-nin ve yetkililerinin belli olduğunu ve sanıkların bunları korumak için sustu-rulduğunu söyledi.

Sanık avukatlarından Ahmet Ülger ise sanıklardan Fedai Korkmaz ve Metin Kuşat'ın tutuklu kalmaları için bir ne-den olmadığını ileri sürerek tahliyeler-i ni istedi.

Metin Gök-tepe'nin annesi Fadime Gök-tepe ise Türkiye'de suçluların serbestçe dolaştığını ama bir çocuk; duvara yazdığı yazı için 10 sene hapis cezası ye-digini vurgulayarak, sanıklardan da Bursa'da vali olan kişiden (Orhan Ta-şanlar) de şikayeti olduğunu söyledi.

Görüşleri sorulan İbrahim, İhsan, Paşa, Meryem ve Gülsüm Gök-tepe de; başta dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Or-han Taşanlar ve dönemin İçişleri Ba-

kanı Teoman Ünüsan olmak üzere tüm sorumluların cezalandırılmasını is-tediler. Meryem Gök-tepe, sanıkların "iyi halden" cezalarının indirilmesine anlam veremediğini, kasten adam öldür-mekten yargılanmaları gerektiğini vur-gulayarak, bu kişilerin keşif sırasında bile insanları tehdit ettiklerini söyledi.

Müdahil avukatlar adına söz alan Avu-kat Ali Saydı ise tutuksuz sanıklardan Burhan Koç ve Murat Polat'ın tutuklan-masına istedi. Saydı, Yargıtay'ın bozma kararında yer verdiği Haydar Kutlu di-ye bir tanık bulunmadığını belirtirken, Av. Kamil Tekin Sürek söz konusu ki-şinin Hayati Güngör olduğunu söyledi. Daha sonra görüşü sorulan savcı, eldeki delil durumuna göre tüm sanıkların tu-tuklanmasına gerek bulunmadığını be-lirttikten delil durumu nedeniyle tutuklu polislerin tahliye taleplerinin reddedil-mesini istedi.

İki saati aşkın süren dava sonucunda tu-tuklu sanıkların tutukluluk hallerinin devamına, tutuksuz sanıkların da bir dahaki duruşmaya katılmalarının sağ-lanmasına karar verildi ve duruşma İle-ri bir tarihe ertelendi. ●

Türk devletinin askerlerinden yine tecavüz

Haber Merkezi: Sürdürülen gerilla mücadelesi karşısında her defasında darbe yiyen ve gerillayı bitirme emellerini gerçekleştiremeyen faşist Türk devletinin kolluk güçleri, gerilla faaliyetinin Karadeniz'e kayması ve tutunması ile birlikte Güneydoğu'daki insanlık dışı uygulamalarını ve tecavüz gibi çirkefliklerini Karadeniz Bölgesi'nde hayata geçirmeye başladılar.

Tokat'ın Turhal ilçesine bağlı 120 hanelik Gerdeğin Köyü'nde okul binasına yerleştirilen askeri birliklerden Özcan Kırac' adlı bir jandarmanın 20 yaşındaki Fatma Ülkü'ye tecavüz etmesi, faşist Türk devletinin vahşi uygulamasının bir halkası olarak intiharla sonuçlandı. Sarık Özcan Kırac helikopterle bölgeden uzaklaştırılırken, askeri doktor Ülkü'ye otopsi yaptırmadığı gibi olayın önemli bir belgesi olan Fatma Ülkü'nün bıraktığı mektup ise jandarma komutanı tarafından yok edildi.

Muhtar Hacı Alp, 14 Temmuz 1998 tarihinde meydana gelen tecavüz olayını Celal Ustaoglu'nun anlatımı üzerine duyduğunu söyledi. Ustaoglu ise asker Özcan Kırac'ın, dışarıya ot toplamak için çıkan Fatma Ülkü'ye tecavüz ederken gördüğünü anlatırken, daha sonraları ifade değiştirerek ikisini yanyana gördüğünü ve askerinin kendisini görünce kaçtığını belirtti. Muhtar Hacı Alp, tecavüzü duyar duymaz şika-

yet için kara kola gittiğini, Celal Ustaoglu'nun kara kolda kendisine yeğeni-nin eşi olan Fatma Ülkü'nün kendisini astığı haberini verdiğini belirterek, Jandarma komutanı ve askerlerle birlikte eve gittiklerinde ipe tavana asılı bulunan Fatma'nın kendisi ve köylüler tarafından indirildiğini, jandarma komutanının Fatma'nın bıraktığı mektubu cebine koyduğunu söyledi. Muhtar, kendisinin ve köylülerin otopsi istemesi üzerine jandarmanın askeri doktor çağırıldığını, köylülerin sivil doktora ısrar etmesinin sonucu değiştirdiğini belirtirken, askeri doktor, "intihardır" diyerek olayı geçiştirdi. Ülkü'ye tecavüz edilip-edilmediğini hiçbir şekilde resmi belgelere yansıtmayan doktor, genç

gelinin gömülmesi için belge vererek, iğrenç tecavüzçüyü aklamayı tercih etti.

Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Bürosu'ndan İHD Genel Başkan Yardımcısı Av. Eren Keskin, Av. Fatma Karakaş, Pazartesi Dergisi'nden Nevin Cevrav ve Ülke-

de Gündem Gazetesi çalışanı gelişmeleri incelemek üzere tecavüzün ve intiharın yaşandığı köye gittiler. Av. Eren Keskin, Tokat Jandarma Alay Komutanlığı'yla görüşüğünü, Alay Komutanı'nın kendisine ilk görüşmesinde, "Evet jandarmanın tecavüzüne uğramıştır. Asker şu anda tutuklu. Bizim askerimiz değil, Kayseri'nin askeridir" derken, ikinci kez görüşüğünde askerin tutuklu olmadığını, operasyonda olduğunu belirterek tecavüz ola-

yını yalanladığını söyledi.

Anne Fadime ile baba Ahmet Ülkü, kızlarının olaydan bir hafta önce kendilerine jandarma tarafından rahatsız edildiğini anlattığını, kızlarının aklı başında biri olduğunu, intihar etmesini gerektirecek başka bir sebebin olmadığını ve kocasının Zile'de işçilik yaptığını, kızlarının da 2 yaşındaki çocuğuyla evde yalnız kaldığını belirttiler. Yine kızlarının gururlu olduğu için namusuna laf gelmesin diye canına kıyıldığını ifade ettiler. Köylüler Fatma'nın devrimci bir kişiliğe sahip olduğunu, askerlerin köy okuluna yerleşmeden önce özel timin köye gelip halka baskı yaptığını ve Fatma'nın köyde buna karşı çıkan tek kadın olduğunu aktarıyorlar.

Av. Eren Keskin, jandarma komutanının ve doktorun delilleri kararttığını belirterek olayın üzerine örtüğünü, tecavüz olayı ile ilgili hiçbir soruşturma başlatılmadığını ve tüm iddiaları Genelkurmay Askeri Mahkemesi Başsavcılığı'na soracaklarını ve suç duyurusunda bulunacaklarını belirtti. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne, sonuç alınmadığı takdirde başvuracaklarını belirten Keskin, "Bu olay savaşın bir yansımasıdır. Tokat'ta da biz bunu gördük. Gerdeğin Köyü'nde kendisini Mardin'in herhangi bir köyünde gibi hissettim. Devlet savaşın olduğu her yerde olduğu gibi önce kadını düşürmeye çalışıyor" dedi.

SARIGAZİ'DE JANDARMA TERÖRÜ

Halkın Günlüğü/Kartal: Zulmün, sömürünün ve barbarca katliamların sahibi olan komprador patron-ağa devleti, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin ülkenin her alanında ivme kazanması karşısında girdiği çaresizliğin sonucu olarak emekçi halkları psikolojik olarak da teslim almaya çalışıyor. Faşist Türk devleti bu amaçla polisiye, askeriye bütün şiddet unsurlarını alarma geçirerek emekçi yoksul ve Kürt kökenli halkın yoğun yaşadığı bölgelerde ve semtlerde psikolojik savaş yoğunlaştırarak halkı sindirmek istiyor.

Kolluk güçleri yolda gördüğü herkese küfürler savurarak saldırıyorlar. Bununla yetinmeyen kolluk güçleri, geceleri panzerlerin sirenlerini sabaha kadar çalarak psikolojik üstünlük sağlamaya çalışıyorlar. Saldırıların yoğunlaştığı bölgelerden biri olan Sarıgazi beldesinde, bu uygulamalara karşı tepkiler de yoğunlaştı.

Temmuz ayından beri jandarma Sarıgazi'de adeta terör estiriyor. Jandarmalar

gece saat 01:00-03:00 sularında sokaklarda yüksek sesle sinyaller çalarak belde sakinlerini uykularından uyandırıyor, gündüzleri de trafik kontrolleri yaparak kaldırımlara park etmiş araç sahiplerine küfürlerle hakaret ediyorlar. Uçak savaşın namlusunu araçlara yönlendirerek halka kan kustururken, yoldan geçen bayanlara laf atıyorlar, kimilerine de tacizde bulunuyorlar. Gelişmelerle ilgili görüştüğümüz semt sakinlerinden birisi olayları; "20 Ağustos Perşembe günü, saat 10:40 sularında Atatürk Bulvarı'nda jandarma karakoluna ait, içinde robocop jandarmaların olduğu bir panzerin etrafına bir grup çocuk toplanmış, biz de balkondan izliyorduk, öyle sandık ki bu sefer mantıklı şeyler anlatıyorlar. Oysa az sonra bir baktık ki bu sefer çocukları panzerin önüne dizdirmişler panzerin namlusunu çocuklara çevirip çocuklara koşu yaptırıyorlardı.

Bu koşu esnasında çocukları tahip eden panzer ve içindeki astsubay çocuklara 'koşun lan hıyarlar' diyerek çocuklara hakaret ediyordu. Bu arada

çocukların üzerine panzerin spotlarını açan jandarmalar 'koşun lan koşun, daha hızlı hıyar herifler, ahmaklar' gibi hakaretler savurarak çocuklara yaptıkları işkenceyi büyük bir zekle devam ettiriyorlardı. Çevreden birçok insan bu olayı balkon ve pencerelerden izliyorlardı. Fakat korkudan tepki göstermiyorlardı." şeklinde anlatırken, "Peki neden Sarıgazi? Ve amaçları ne? sorumuzu bir diğer semt sakini ise şöyle cevapladı: "Burada çoğunlukla Derim'den göç eden insanlar yer alıyor. Onun dışında göç eden değişik illerden insanlarımız da bizim kader ortağı-mız, yani ezilen insanlardır. Bu bölgede birçok eylemler, cenazeler ve anımlar gerçekleştiği için bu eylemlere de büyük destek verildiğinden, devlet için tehlikeli bir potansiyel gözüyle bakılıyor. Bu anlamda bu potansiyeli sindirme, korkutma gözüyle bakılıyor ve bu potansiyeli sindirme, korkutma teslim alma vb. uygulamalarla halkı yıldırmaya çalışıyorlar. Bir çok saldırı yöntemiyle teslim alamadıklarını bu yöntemle teslim almaya çalışıyorlar" ●

TOKAT'TA ÇATIŞMA

Haber Merkezi: Tokat Topçam Dedeli Köyü civarında 9 Ağustos Pazar günü, TKP/ML TIKKO gerillaları ile Türk devleti askerleri arasında bir çatışma çıktı. Çıkan çatışma sonucu TIKKO gerillası "Kenan" kod adlı Hakan Karabulut şehit düşerken, 17 yaşındaki Meral Tayboğa yaralı olarak yakalandı.

Şehit düşen Hakan Karabulut 12 Ağustos Çarşamba günü, doğum yeri olan Balıkesir'in Bigadiç ilçesi Akyar Köyü'nde toprağa verildi. Ailesi ve dostlarının katıldığı cenaze töreninde jandarma ve polis bölgede yoğun güvenlik önlemleri aldı.

Hakan Karabulut'un cenazesi ni izlemeye giden Özgür Gelecek muhabiri Murat Deniz ve Ayşe Çare Ana jandarmalar tarafından "arınıyorlar" iddiasıyla gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlar Balıkesir işkencehanelerinde 3 gün yoğun fiziki ve psikolojik işkenceden sonra serbest bırakıldılar ●

ÖNCÜ BAKIŞ

ŞERİF UĞUR

Panorama

Alaattin Çakıcı'nın yakalanmasıyla birlikte bir bardak suda fırtına koparılmaya başlandı. Aslında ortaya çıkan bulgular ve kamuoyunda genişçe tartışılan isimler hiç de yeni değildir. Ayrıca Alaattin Çakıcı'nın "yakalanması", "derin devletin" çözüldüğü anlamına gelmeyeceği/gelemeyeceği gibi, devletin çetelerin üzerine gideceği anlamına da gelmez. Devlet-çete-mafya üçgeninin açılışları arasındaki git-gel denkleminin taşeronluğundaki ayak takımının ifşa edilmesi, devletin "çetecilerin" üzerine gittiğinin imajının yaratılmasından başka bir şey ifade etmez.

"Mafya ile büyük savaş" çığırtağı yapan dalkavuk kalemler de devletin bunu yapmayacağını ilerde çok iyi anlayacaklardır. Devletin çete-mafya ile ilişkisinin olmadığını kasıtları zorlayarak anlatmaya ve yazmaya çalışan sözüm ona "aydın" müptalaları belkide tarihinde en büyük yanılgıya düşüp, halkada hesabını vermekte oldukça zorlanacaklardır.

İlk sorulması gereken soru şudur; çete ve mafya organizatörlüğünü hangi kurum yapıyor? Gazetelerin manşetinde düşmeyen ve basit bir "çete" organizatörlüğü gibi gösterilip, MIT, JITEM vb. unsurları ile ilişkilendirilmeye çalışılan ve büyük bir gayretle devletten ayrı "çek-senet" tahsildarlığı biçimindeki bir örgütlülük müdür? Veya yine basitleştirip, "adam kaçırma, öldürme, tehdit" vb. durumundaki "adli vakalar" örgütlülüğü mü? Siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri, ekonomik vb. hedefleri açık ve nettir. Devrim, kitleler, komünist ve devrimci örgütlerdir. Devlette

aynı kulvarda koşmaları tesadüf müdür? Devletin yapılanmasını, örgütlülüğünü bilen, gelişmeler ve değişimler arasında diyalektik ilişkiyi kuran her aklı selim sağduyulu insan bilir ki en büyük mafya, çete devletin kendisidir.

Teşkilatı Mahsusa'dan günümüze kadar çeşitli biçimler ve değişik isimler alarak gelen mafya ve çeteciliğin organizatörlüğünü devletin kendisi yapmaktadır. Günümüzde yaşananlar en tiksinci ve en ibret verici olanıdır. Bugün olanlar Abdülhamit'i aratır cinstendir. Faşist Türk devleti mafya ve çete devletidir. Gelmiş geçmiş cumhurbaşkanları başta olmak üzere MGK, özel komutanlıklar, MIT, polis teşkilatları ve bunları tamamlayan yardımcı kurumlar, kuruluşların hepsi çete örgütlülüğün fahri üyeleri ve faaliyetçileridir. Yasama, yürütme, yargı kurumlardır. Yalnızca yasal görüngü ile "derin devlet" in üstü örtülmüştür.

Bunlar içinde en gedikli, uzatmalı mafya ve çete reisleri Kenan Evren, Demirel, Ecevit'tir. Tansu Çiller, Mehmet Ağar, Sönmez Köksal, Mehmet Eymür, Yavuz Ataç ve son günlerde gazete manşetlerinden düşmeyen Çakıcı ve şurkası bu uzatmalı gediklilerin yaverle-

ridir. Yani çömezleri, ayak takımındır. Ve bütün bunları örgütleyen, o kurumlarda görevlendiren, harekete geçiren, geniş yetkilerle donatan, aktif kılan devletin kendisidir. Toplumu çürümeye götüren bütün pisliklerin kaynağı devlettir. Virüs üretme merkezi devlettir. Çakıcı gibi sıvri sinekler bu bataklıkta besleniyorlar.

Meselenin esası, devlet-çete-mafya bağlantısını veya görevlendirmelerdeki devlet hiyerarşisini, içiçeliğini, ayrı yönlerini bir bir anlatmak değildir. Piyon Alaattin Çakıcı'nın "yakalanması" ile ülke gündeminin nasıl değiştirilme-ye çalışıldığının bilinmesidir. Zira bilindiği, yıllar önce devlet, çete, mafya bağlantısını, toplumsal sebeplerini, devlet denilen aygıtın örgütlü ve siyasal özünü oldukça etraflı bir biçimde ve maddi temelleri ile birlikte gerek bu köşemizde olsun gerekse gazetemizde olsun genişçe ortaya koymuştuk.

Dikkatle üzerinde durulması gereken şey, iç savaşın ulaştığı boyut ve devletin halk savaşı karşısındaki çaresizliği, çözülmesi ve kendisini "yeniden yapılandırma" yönünde içine girdiği askeri ve siyasi yönelimdir. Posası çıkmış şeylerin kara sakız gibi çiğnenerek ülkenin

gündemine getirilmesi hakim sınıfların zaman kazanma ve devletten umudunu kesmiş kitleleri yeniden düzene yamalandırma girişimi ve tutumdur. Örneğin bu tutumla "önlü" işkenceci, çete üyesi ve devrimcilere işkence yapmakla övünen Ordu Valisi Kemal Yazıcıoğlu'nun Kürt kökenli tarım işçilerine uyguladığı zulüm örtülmeye, unutturulmaya çalışılmaktadır.

Devleti suç üstünde yakalamak, sıcağı sıcağına teşhir etmek önemlidir. Ancak kitlelerin dikkatlerini, çözülmesi gereken temel sorunun özüne yöneltilmeyi asla gözlerden uzak tutmamalıyız. Güncel politikamız, ajitasyon ve propagandamız, stratejiyle ilişkili ve onun güncel uyarlaması olmalıdır. Ayrıntıları örneklerdir, onun temel kaynağına inmeli, kitleleri uyarma çalışmalarını o doğrultuda yapmalıyız. Temcit pilavı gibi pişirilip önümüze sürülene balıklamasına gömülürsek, esas görevi yapmamış olacağız.

Çünkü, suni gündem haline getirilen, kuru-sıkı çetrefilli kamaşa gibi görünen şeylerin bağıntısının arkasında savaşın acımasızlığı ve imha hareketi vardır. Betonlaştırılacak ve haritadan silinecek köylerin imha planı vardır. Katliam, soykırım ve zorla göçertmeler vardır.

İşte kitlelerin dikkatini, dikkatimizin esasını halk savaşına yöneltilmeli, gereklerini yerine getirmeli ve siyasi gündeme biz önderlik etmeliyiz. Bilinmeli, ülkemizi aydınlığa, bağımsızlığa ve kurtuluşa götürecektir olan halk savaşıdır.

Gün, ülkemizi karanlığa gömen faşist Türk devlete karşı savaşma gündür! ●

KAMUOYUNA

11-12 Ağustos 1998 tarihlerinde "Auriani" gazetesinde, baştan sona yalan ve uydurma, hiçbir gazetecilik ve yayın ahlakına uymayacak bir haber manşetten yayımlandı. Bu asparagas habere göre, sözde kod adı "Oğün" olan Osman Kafır'ın Türk devleti adına Kıbrıs, Yunanistan ve Bulgaristan'ın yanı sıra Balkanlar'da MIT elemanı olarak faaliyet yürüttüğü ve Yunanistan'da yakılan omanların da sorumlusu olarak gösteriliyor.

Üstelik bu kişinin, Yunanistan'a geldiği süreç içerisinde yaptıkları tüm fiillerin polis tarafından bilindiği ve Mavromihali, Lavriyon ve Paros güzergahından gelip gittiği, buralarda yangınlar çıkarttığı, bu eylemlerinin de kamerayla tespit edildiği söyleniyor. Adı geçen şahsın da 10 Ağustos'ta Hollanda'ya gittiği bildiriliyor. Bu haberi, bazı TV kanalları da "Auriani" gazetesini kaynak göstererek birinci haber olarak vermişlerdir.

Adı geçen gazetede yayımlanan pasaportun fotokopisinin havaalanında kontrol sırasında bizzat polis tarafından çekildiği ortadadır. Bu kişi eğer iddia edildiği gibi, suçlu ise ve bu suçları polis tabiki ve kamerayla tespit edilmişse, neden polis tarafından tutuklanmadı. Böyle, iç tutarlılıktan yoksun haberlere kim inanabilir? Devrimcilere, kültür merkez-

lerine ve örgütlere sıratılmaya çalışılan çamur, baştan sona asparagas haberi yapan gazeteyi kirletmemiş midir? Bunun, alçakça ama aynı zamanda da acemice bir kompo olduğu ortada değil midir? Gazetede yayımlanan fotoğraf ve pasaporttaki şahıs "Osman Kafır" değil, devrimci geçmişli açıkça bilinen, uzun yıllar gerilla faaliyeti yürütmüş ve faşist Türk ordusuyla çarpışırken yaralanmış, yurtdışına tedavi amacıyla çıkmış ve orada politik mülteci olarak yaşamak zorunda kalan, TKP(ML) sempatisini ve aktivist Cafer Ozan'dır.

Oğün arkadaşın şahsında hedef gösterilen kurumlardan bir de "GEFIRA"; Anadolu Halkları Kültür Merkezi'dir. Kültür merkezinin kurucularının çoğu Yunanlı devrimci demokratlardır. Kitle örgütü 1,5 yıldır yürüttüğü faaliyetle de kendini kanınlamıştır. Kültür merkezini hedef gösteren, gazetenin kültüre de örgütlülüğe de zerre kadar saygısının olmadığı çok açıktır. Kültür merkezine yönelik, provakatif bir saldırı durumunda, bu gazetenin sorumluluğu tartışılmazdır.

"Auriani" gazetesi, hiçbir hukuki ve ahlaki kaygı duymadan, kendisini uzun süredir tanıdığımız, 1995 yılından bu yana Yunanistan'da politik mülteci ola-

rak Yunanistan devleti tarafından da kabul edilen Doğan Koç ve kardeşi hakkında karalama ve suçlama kampanyası başlatmış bulunuyor.

Adı geçen gazetenin iddiasına göre "KİP" kaynaklı olan bu haberler Yunanistan'daki politik faaliyet yürüten Türkiye'li devrimcileri hedeflerken, faşist TC'ne, onun istihbarat örgütü olan MIT'ine büyük imkanlar sağlamaktadır. Esas olarak burada sadece bizler hedef gösterilmiyoruz, bu provakasyonla Yunanistan'da faaliyet yürüten tüm Türkiye'li komünist ve devrimcileri de hedef göstermektedir. Amaçları bu gibi senaryolarla, Yunanistan'da mevcut faaliyetlerimizi engelliyor, devrimci demokrat çevrelerden tecrit olup dışlanmamızdır. Söz konusu bu çevrelerden soyutlanıp, pasifize edilip, aynı zamanda kamuoyunda güvensizlik yaymayı istemektedirler.

Daha önce olduğu gibi bazı gazeteler, değişik kaynaklardan bu tür haberlerle, sadece Türkiye'li devrimci örgütlere karşı bir güvensizlik yaymakla kalmıyorlar, aynı zamanda Yunan halkına ve Yunan devletine hakaret edip, Türk devletini ve onun istihbarat örgütünü de yüceltmış oluyorlar.

Tüm dünyanın ezilen emekçileri bilirler ki, biz komünistler ve devrimciler, hiç bir zaman kendi düşmanımızın istihbarat örgütüyle bir ilişkimiz olamaz. Tam tersine tarih göstermiştir ki, en zor koşullarda bile, hedeflediğimiz devleti ve onun karanlık güçleriyle girdiğimiz çatışmalarda yüzlerce şehit vermişizdir. Devrimci adımıza layık olma ve halklarımıza verdiğimiz devrim sözünü yerine getirmek için her türlü senaryoları, provakasyonları boşa çıkardık. Bu onurlu mücadelemizi sürdürdük, sürdüreceğiz de.

Biz aşağıda ismi geçen parti ve örgütler olarak bu haberleri kınıyor, "Auriani" gazetesini gerçekleri yazmaya davet ediyoruz. Adı geçen gazetede yayımlanan asılsız karalama senaryoları ortaya çıkarmak için tüm Yunanlı devrimci, demokrat ve duyarlı kesimleri destek olmaya çağırıyoruz.

KAHROLSUN KENDİ ÇIKARLARI İÇİN DOĞAYI TAHRİP EDENLER!

KAHROLSUN KOMPLOCULAR VE PROVAKATÖRLER!

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

TKP(ML), MLKP, TKP-Kıvılcım, DHKC, TDKP Yunanistan Temsilcilikleri

Hızır Paşalar Hacı Bektaş şenliklerinde

Halkın Günlüğü/Nevşehir: Alevi toplumunun birlik ve dayanışma amaçlı 9. Geleneksel Uluslararası Hacı Bektaş Veli'yi anma törenleri ve kültür-sanat etkinlikleri, geçmiş yıllara nazaran daha az bir katılımın olmasına rağmen, coşkulu bir şekilde 16-18 Ağustos günleri arasında gerçekleşti.

Çeşitli milliyetlerden ve Türk, Kürt ulusundan emekçilerin yer aldığı mozaik sahibi olan Türkiye'de, ilerici bir kesim olan Alevi toplumu kendi gelenek ve göreneklerini coşkulu bir şekilde icra etmeye devam ediyor. Alevilerin yenilikçi ve yeniyi açık olmaları hakim sınıflar için sürekli tehlike arz etmiştir. Osmanlı'nın kurulmasıyla saltanatlarını kuran hakim sınıflar, bu saltanatlarını bugüne kadar korumalarını, yaptıkları katliamlara borçludurlar. Katliamlardan nasibini en çok ilerici kesimlerden dolayı Alevi toplumu almıştır. Örnek olarak tarihte, yaptığı katliamlarla yeralan Yavuz Sultan Selim 40 bin Aleviyi katlederken bırakmış olduğu zihniyetin devamı olan bugünkü hakim sınıflar, aynı katliamları Sivas, Çorum, Maraş ve son olarak da Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirdiler. Hakim sınıflar Alevi toplumun devrimci yapıları olan bağı koparabilmek için, kendi denetimleri altında partiler, dernekler, vakıflar kurmakta ve bunlarla beraber kimi Alevi sanatçı, yazar, dedelerini (örneğin İzzettin Doğan) kullanıyorlar. Hakim sınıflar yarattığı oldukları bu kurum ve kişilerle Hacı Bektaş'a gelerek, kürsüden burjuva medya-

ları vastasıyla milyonlarca Alevi'ye her yıl yaptıkları gibi bol bol demagojiye bulundular. Bu demagojileri ile milyonlarca Alevi'yi kandırmaya çalıştıkları yetmiyormuş gibi, resmi ve sivil kolluk güçlerini Hacı Bektaş'ta toplayarak Alevi kitlelerine gözdağı vermeyi

kanı İzzettin Doğan, Adnan Polat'tan oluşan Hızır Paşalar, Alevi toplumunun oylarını koparabilmek için Hacı Bektaş Veli'nin sözlerini kullanarak yapmış oldukları katliamları unutturmaya çalışılar. Bu çabaları doğrultusunda alacakları oylar sayesinde gelişen

toplantılar ile semah gösterileri yapıldı.

Devrimçileri kitlelerden yalıtmak için Sosyalist basın standlarının tertip komitesi tarafından tenha bir yere kurulması kitlelerin standlara olan ilgisini engelleyemedi. Standlar önünde sık sık müzik eşliğinde halaylar çekildi. Gazetemizin standının da bulunduğu, Özgür Gelecek, Uzun Yürüyüş, Atılım, Aknteri, Kurtuluş, Kızıl Bayrak vb. devrimci, sosyalist basın standları büyük bir ilgiyle karşılanırken, çadırkent ve meydana devrimci, sosyalist basın elden dağıtıldı.

Halkın Günlüğü okurları, Atılım okurları, Vardiya Müzik Topluluğu, Tiyatro İmge, Kutup Yıldızı ve Grup Munzur birlikte alternatif etkinlikler düzenlediler.

Etkinliklerde ilk olarak 15 Ağustos Cumartesi günü saat 16:00'da Dedebağlar'da alternatif müzik dinletisi verildi. Aynı akşam saat 20:00'da çadırkent bölgesinde bulunan anfi'de bin kişinin katıldığı müzik dinletisinde Vardiya Müzik Topluluğu, Tiyatro İmge ve Kutup Yıldızı'ndan sonra Munzur'un direngenliğini, isyankarlığını yansıtan parçalarını söyleyen Grup Munzur kitlelerin büyük beğenisini topladı. Her iki etkinlikte coşan kitle sık sık, "Gençler dağlara, Partizan iktidara", "Dersim, Tokat, Erzincan, savaşıyor Partizan", "İbo, Haydar, Zülfikar, namlodadır iktidar", "Sivas'ın hesabını soracağız", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarını attı.

ihmal etmediler.

Seçim sürecinin yaklaşmasıyla hakim sınıfların temsilcileri olarak Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, Başbakan Mesut Yılmaz, CHP Başkanı Deniz Baykal, CHP'nin milletvekilleri, DSP lideri Bülent Ecevit, bazı bakanlar, Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral, FP Milletvekili Mehmet Elkatmış, Cem Vakfı Baş-

halk muhalefetine daha fazla karşın yağdırmayı düşünüyorlar. Ama Alevi kökenli emekçilerin artık bu cihali, boyalı sözlerle kanmadıklarını, gelişen halk muhalefeti içinde yerlerini alarak bir kez daha Hızır Paşalara gösterdiler.

Üç gün boyunca süren etkinliklerde, müzik dinletileri, slayt gösterileri, Alevilikle ilgili

KÖYLÜYE ASKER KURŞUNU

Haber Merkezi: Bingöl'ün Yedisu ilçesine bağlı Elmalı Köyü'ne operasyona çıkan askerler, evinin önüne çıkan bir köylüyü öldürürken, 16 yaşındaki kızını da yaraladılar. Dersim'in Hozat ilçesi Buzlupınar Köyü'nde hayvanları otlatan bir çocuk da askerlerin rastgele açtığı ateş sonucu yaralandı.

Yedisu'ya bağlı Elmalı Köyü'nü 10 Ağustos Salı günü abluka altına alan askerler evlerde arama yaptılar. Köyde oturan Kamer Katar ve çocukları, hayvanlarını içeri sokmak için evlerinin önüne çıkıklarında askerlerin ateşiyle karşılaştılar. Panzerden açılan ateş sonucu Kamer Katar yaşamını yitirirken, 16 yaşındaki kız D.K. ise yaralandı. Katar'ın uzun süredir askerler tarafından tehdit edildiği ve göçetmesi için zorlandığı öğrenildi.

Dersim'in Hozat ilçesi Buzlupınar Köyü'nde operasyona çıkan askerlerin köyü rastgele taraması sonucu bir çocuk yaralandı. Köylülerin ilçe jandarma karakoluna yaptıkları başvuruya ise sonuçsuz kaldı. Karakol komutanının askerlerin köye geldiğini inkar ettiğini belirten köylüler, can güvenliklerinin olmadığını açıkladılar.

Öte yandan son zamanlarda gerilla karşı-sında başarılı olamayan askerler, köylüler

üzerinde baskılarını arttırdılar. Koruculuk dayatmasını kabul etmeyen köylüler göçe zorlanırken, Mayıs ayından bu yana onlarca köy boşaltılarak yakıldı. Bu saldırılardan Mardin, Diyarbakır, Dersim ve Batman illeri en çok nasibini alırken, bölge genelinde baskılar devam ediyor.

Askerler ayrıca ormanları yakmaya da luz verdiler. Son bir ay içinde Mardin Mazıdağı, Diyarbakır Lice, Kulp, Hazro, Silvan, Siirt ve Kurtalan kırsalında onbinlerce ormanlık alan ve ekinleri ateşe veren askerler, tüm baskılara rağmen koruculuğu kabul etmeyen Dersim'in Mazgirt ilçesine yöneldiler.

Mazgirt ilçesi kırsalında daha önceki yıllarda yakılan ormanlık alanları tekrar yakan askerler, gıda ambargosu, abluka ve baskılarını da yoğunlaştırdılar.

Gerilla karşısında darbe üstüne darbe yiyen askerler, silahsız savunmasız köylülere yöneliyorlar. İnsanları sindirmeyi ve böylece göçe zorlanmayı uman kolluk kuvvetlerinin hesapları tutmayacak. Tüm baskı, katliam ve barbarlıklarına rağmen hevesleri kursaklarında kalmaya mahkumdur. Çünkü, kitlelerin kahredici gücü herşeye rağmen zalimi devirmeye muktedirdir.

Eylül Ayı Etkinlikleri

4 Eylül Cuma; Saat/19:00

Film Gösterimi: Hayvan Dedektifi

Oyn. Jim Kery

5 Eylül Cumartesi; Saat/16:00

Film Gösterimi: Ağır Roman

Oyn. Müjde Ar, Okan Bayülgen

6 Eylül Pazar; Saat/14:00

Film Gösterimi: Yılmaz Güney Anısına

Duvar

Yönetmen: Yılmaz Güney

Saat 16:00 Tiyatro Gösterimi: Tiyatro Manga

Oyunun Adı: Hazır Ol

Yöneten: Halit Karaata

Yazan: Aziz Nesin

11 Eylül Cuma; Saat/19:00

Film Gösterimi: (Water World) Su Dünyası

Oyn. Kevin Costner

12 Eylül Cumartesi Saat/16:00

Tiyatro Gösterimi: Meba Sanat Evi Tiyatrosu

Oyunun Adı: Şili Darbesi

Yöneten: Mine Ergen

Türk hakim sınıfları, son yıllarda Aleviler'e karşı bir "özeleştir" tutumu içerisine girerek, bu kesimin "laik, demokratik" devlet için ne kadar önemli olduğundan dem vurur oldular. Son dört-beş yıldır Hacı Bektaş şenliklerine devlet erkanının katılımı, devlet bütçesinden ayrılacak pay vs. ile, bu ilgi somut olarak hissettirilmeye çalışılıyor. "Toplumsal barış" söylem ve çağrılarla Aleviler devletle bütünleştirilmeye çalışılmakta; iç savaşta hakim sınıfların yanında yer alması sağlanmak istenmektedir.

Görüldüğü gibi bu "ilgi" nedensiz değildir. Sömürülen işçi, köylü ve emekçilerin devletle giderek kopan ilişkileri ve bunun çok değişik biçimlerde kendisini göstermesi; kısacası, iç savaşın yaygınlaşmasıdır bu yakın "ilgi"nin sebebi. Bu haliyle Türk hakim sınıfları yıllarca inançlarından dolayı hor görülen, ibadetleri yasaklanan, devlet dinine zorlanan ve katliamlara uğratılan Alevilerin bugüne kadar olandan daha fazla devrimci saflara katılımını önlemek ve kendisine yedeklemek istiyor.

Alevilerin devletle olan ilişkileri; genel olarak baskı ve zorla sünnileştirme uygulamalarına maruz kalmalarına rağmen; sınıfsal farklılaşmalarına uygun olarak farklı farklı olmuştur. İşçi, köylü ve emekçi kesimleri uğradıkları bu dinsel baskıyla birlikte sınıfsal mücadelede yoğun olarak yer almışlardır. Bununla birlikte belli bir kesimi de Kemalist söylemin "laik" aldatmacasına kapılarak ve devletle uyum içinde sömürülen, ezilen sınıf ve katmanlara mensup geniş Alevi yığınlarının devrimci, ilerici hareketlerle bütünleşmesinin önüne engel olma çabası içerisinde, özellikle CHP ve çizgisindeki partilerin peşinde karşı-devrimci bir rol oynamışlardır.

Türk hakim sınıfları, Aleviler üzerinde kurduğu baskıyı bir devlet politikasından çok "DP ve çizgisindeki parti ve hükümetlerin politikası" olarak göstermeye ve doğal olarak geniş yığınlarda "tarafsız devlet" düşüncesini korumaya çalışmıştır. Bunu da daha çok geleneksel CHP çizgisindeki partilerde örgütlenen ve kendisini ifade eden Alevi "ileri gelenleri" ile sağlamıştır. Aynı çizgideki Kemalist Alevi küçük-burjuva aydınları da bu çabaya ortaklık etmektedirler. Cumhuriyetin ilk yıllarında hatta DP döneminde rahat olduklarını; Osmanlı'dan devralınan Aleviler üzerindeki baskı politikasının DP'nin son yıllarından itibaren başlayıp süregeldiğini ve ancak o da dil ucuyla bu tip hükümetler aracılığıyla devlet politikası haline geldiğini söylemektedirler.

Dersim'de 1937-'38 Kürt kırmında, katledilenlerin Alevi oldukları unutulur bu kesimlerin yazdığı tarih kitapla-

Yaşananlar "oyun" değil, senin tarihindir

rında. Bu "unutma"nın amacı açıktır; "Alevileri devlet bastırmamıştır, gerici sağcı hükümetler bunu yapmıştır" söylemi meşrulaştırılmak istenmiştir. Ayrıca bu aldatmacayla Alevi olsun, sünni olsun, faşist devletin Kürtler üzerinde uyguladığı sovenist politika ya da zemin yaratılarak, Kürtlere uygulanan yok sayma ve asimilasyon politikası aynı zamanda "meşrulaştırılmış" olunmaktadır. Bu aldatmacanın ve tarih çarpıtlılığının acı sonucu olarak ise; Türk devleti tarihinde Alevilere uygulanan katliamların nedense hep CHP ve çizgisindeki partilerin hükümette oldukları dönemlerde yapıldığı da es geçilmiş ve bu şekilde utanmazca "aslan sosyal-demokratların" Çorum'da, Maraş'ta ve Sivas'ta katledilenlere "sahiplemesine" ortak olunmuştur. En son 2 Temmuz'da Sivas Madımak Otel'i'nde yakılarak katledilen 35 canın anma ve protesto yürüyüşlerinde bu alçaklarda boy göstermekte ve bu katillerin Alevi kanına bulanmış elleri yine malesef bazı Alevilerce yıkanmaktadır. Elbette bu temizlik işini Alevi işçi, köylü ve emekçileri yapmamaktadır. Kemalist Alevi aydınları ve Ali Haydar Veziroğlu gibi hakim sınıflara dahil olanlardır bunu yapan, ki bu da onların doğal sınıf çıkarlarıdır. Hüseyin Kocadağ gibi bir halk düşmanı, işkenceci bile bu gibilerince aklanmaya çalışılmış, cenazesinde gözyaşı dökülmüştür.

Devlet-Alevi ilişkilerinin bu iki yönünü Türk devleti tarihince görmek mümkündür. Hatta Osmanlı'da da Aleviler bu şekilde bir kesimiyle Osmanlı'nın yanında yer almışlardır. Bunlar genel olarak bilindiğinden daha fazla açmıyoruz. Ancak çarpıcı olduğu için bir noktaya daha değinmek istiyoruz. Devlet, bir yandan Alevi derneklerine bütçeden pay ayırma gibi politikalarla sözde "özeleştir" vermeye, "barış"maya çalışırken, bir yandan da kurulan Alevi derneklerinde, yasal olarak "Alevi" kelimesinin geçmesine ve direk bu adla kurulmasına hala izin vermemektedir. Bu basit ama önemli ayrıntı bile devletin Alevilere karşı olan tutumunu iyi bir şekilde göstermektedir.

Peki mevcut durumda yapılmak istenen nedir? Neden Alevilerle "barış" isteniyor? Bunun iki yönü var. **Birincisi**; gerillanın son dört-beş yılda Sivas, Tokat ve Amanoslarda yani Alevi nüfusunun yoğun olarak bulunduğu bölgelerde faaliyetini geliştirmesidir. Değdiğimiz gibi Alevi halkının (Türk-Kürt ve Arap) bugüne kadar devrimci ör-

gütlere ve faaliyete olan katılımı, gerillayla buluşmasında daha somut ve vurucu bir özellik kazanmaktadır. Ayrıca kentlerde yaşayan Alevi nüfus kırsalla bağlarını büyük oranda korumaktadır. Kırsalda Alevi nüfusun gerillayla bütünleşmesi kentlerde de etkisini gösterecektir ve devrimci örgütlenme daha fazla aktivite kazanacaktır. Bu aktivite gerillaya katılmada yansıyacak, bu da Türk hakim sınıflarının altındaki toprağı daha da kayganlaştıracaktır. Bu haliyle Alevileri, "devrimciler, gerilla değil; devlet örgütlemelidir"! Bu birinci amaç.

İkincisi; birincisiyle bağlantılı olarak, yine iç savaşta devletin sözde "irtica-ya karşı mücadelesinde" Alevileri bu mücadeleye taraf olarak katmak ve bir Alevi-Sünni karışıklığıyla sınıf mücadelesinin yönünü saptırmak ve yine alabildiğine yıpranan "tarafsız devlet" imajını her iki kesimde (Sünni ve Alevi sömürülen sınıf ve katmanlar açısından) daha sıkı bir şekilde oturtmaktır. Yine bu ikinci amaca bağlı olarak ("islami sermaye"yi kontrol altına alma çabalarında Alevilerin sağladığı meşruiyeti kullanmak) (islami sermaye"ye karşı ortaya konan planı daha önce ayrıntılarıyla işlediğimizden bu kısım kısa tutuyoruz.).

Bu iki amaç iç içe geçirilerek, bir yandan da Kürt ulusal hareketine karşı sovenizmi bu şekilde güçlü tutmak ve gerillanın ilerlemesinin önüne bu tür çelişkiler çıkararak işini zorlaştırmaktır bir diğer amaçladıkları.

Başta da değindiğimiz gibi, Alevilerin "hatırlanması" Türk devletinin demokratikleştirdiğinden vs. değildir ve verdikleri "özeleştir" sadece devrimci savaş karşısında gerilediklerinin itirafının bir başka ifadesidir. Bu noktada Aleviler açısından "Diyanette temsil edilme" veya "laiklikle uyumlayan Diyanetin kaldırılması" ya da "inanç, ibadet özgürlüklerinin genişletilmesi", "üzerindeki baskıların azaltılması" gibi taleplerin ileri sürülmesi, her ne kadar içinde demokratik muhteva taşısa da anlamsız bir çaba olacaktır. Çünkü Türk hakim sınıflarının ne tarihsel durumu ne de içinde bulundukları mevcut durum bu talepleri karşılamaya ve uygulamaya izin vermemektedir. Bugün Aleviler her şeye rağmen örgütlenme ve bu şekilde de olsa "hatırlanma" olanağı bulmuşlarsa, bu, yaşanan iç savaşın sonucudur; gerillanın yarattığı bir durumdur, devrimci savaş sayesinde. Ayrıca şu da akıldan çıkarılmamalıdır; Gazi Mahallesi'nde olduğu gibi Alevi halka dönük saldırı-

lar her an gündeme gelebilir. Çünkü Türk hakim sınıfları haksız ve gerici savaşını sürdürebilmek, varlığını devam ettirebilmek, geleceğini garanti altına alabilmek için, halkımıza dönük zor politikasını uygulamak zorundadır. Bu onların sınıf gerçekliğidir.

Sonuç olarak; gerçekleriyle ortaya koymaya çalıştığımız gibi, bu politikaların yüzeysel bir şekilde, "Aleviler üzerinde oynanmak istenen oyun" biçiminde değerlendirilmesi de yanlış olur. Zira muğlak ve eksiktir. Ulusal, dinsel, mezhepsel farklılıkları, suni çelişkiler yaratmak, farklılıkları düşmanlık noktasında yönlendirip körüklemek vb. suretiyle kullanmak, böl-yönet politikası ile burjuvazinin geleneksel kurnazlığı; açık ki her bir etnik, ulusal, dinsel, mezhepsel çevreye yaklaşımı da farklılıklarını sınıf çıkarları gereği yönlendirerek kullanma, kandırma ekseninde olacaktır. Bu politikaların sınıfsal özünü; sınıflar arasındaki ilişkileri ve bu ilişkilerdeki değişimleri, daha derinlikli irdelemek gerekir. Özgülde, söz konusu durumun Aleviler üzerinde bir oyun değil, hakim sınıfların Alevi mezhebinden unsurları ve işbirlikçileri üzerinden, halkın Alevi kesimlerinin devletle bütünleştirilmesine dönük geliştirilen politikalar olduğunu görmek gerekir. Başka deyişle, bu politikalar, sınıf mücadelesinde, uzlaşmaz karşı sınıfların savaşımında meydana gelen zorunlu politikalar ve görüldüğü gibi sınıf savaşımının dolaylı-dolaysız etki ve sonuçlarıdır. O halde devrimci hareket de Alevilere dönük, bugüne kadar aşamadığı popülist politikalarla vazgeçmelidir. Doğru, bilimsel politikalarla, halk savaşı temelinde uzun süreli savaşa kitleleri katmalı, her türlü milliyetten ve dini inançtan halklarımızın ordulaşması için çabalamalıdır. Bu haliyle Alevi halkın inanç ve ibadet özgürlüğü ve de Alevi mezhebinden halk dahil tüm milliyet, din ve mezhepten halkın eşit ve demokratik bir çerçevede kardeşliği ve birlikteliği; bugünden yarına ertelenemez bir şekilde, ancak gerillanın içinde ve etrafından örgütlenmedikçe, ordulaşmadıkça ve halk cephesinde buluşmadıkça sağlanamayacaktır.

Gene Alevi halkın demokratik birliği de ancak bu çerçevede ve de dost-düşman arasındaki kesin bir ayrımı yapabilmeleri oranında ve yapabilecekleri şekilde gerçekleşebilecektir. Ayrıca bu doğru yönelim Kürt ulusunun kaderini tayin etme mücadelesiyle de ancak bu şekilde doğru bir biçimde buluşacak ve Kürt Alevilerinin özgür, demokratik tercihinin doğru temelde gerçekleşebilmesinin yine bugünden yarına ertelenemez tek doğru zemini olacak ve küçük-burjuva gerici Alevi aydınlarının ve burjuva feodallerinin Kürt ulusal hareketiyle karşı karşıya getirme çabalarından kurtulacaktır. ●

Kürt işçilerinden daha çok korkacaklar

Yaşadığımız coğrafya baştan başa halkların esir edildiği kampa dönüştürülmüş durumda. Ezilen; kanından, canından, alinterinden başka birşeyi; bu sistemde yaşamını sürdürebilmek için emek gücünü satmaktan başka bir seçeneği olmayan, yoksulluğa, açlığa, sefaletle mahkum edilmiş, az da olsa sofrasına bir parça kuru ekmek götürebilmek için yok denilecek kadar az bir ücretle çalışırken artı-emegi ile kendisini köleleştiren, açlığa mahkum edenleri daha da zenginleştiren ama bütün bunlara rağmen "suçlu" görülerek, il sınırlarına alınmayan, yollarda trafik "kazalarına" kurban edilen, genç, yaşlı, kadın, çocuk; yaşamlarıyla doğayı güzelleştiren, çalışan, didinen insan olan insanlar; yaşamlarıyla doğayı, insanı kirleten soysuzlaştıran insan müsvetteleri tarafından sürgünlere, yasaklara, cezalara, ölümlere mahkum ediliyorlar.

Sırt'ten, Dersim'den, Adıyaman'dan kamyonlara tıka basa doluşarak yola çıktılar. Kış hazırlıklarını yaz da tamamlamak, kışın soğukluğunu midelelerinde bir parça aşıla karşılamak için di tüm çabaları. Kürtüler, umutluydular. Köyleri yakılmış, ekinleri yok edilmiş, illerde, ilçelerde ya çadırlarda ya da üç beş aile yanyana kalarak yaşamaya mecbur bırakılmışlardı. Oysa köyleri vardı onların, ekin ekecek bir parça toprak, sürü otlatacak meraları vardı. Yine yoksuldular ancak mutluydular. Dilleri yasak olsa da dağların yüceliği bu yasakları hiçeştirmiş, boşa çıkarmıştı. Özgürce konuşuyorlardı. Türkleştirme, tarihten silme çabaları vadilerin derinliklerinde boğuluyordu. Dağı arkasına alarak gelen saldırganlıklar boşa çıkarılmıştı/çıkarılıyordu.

Başkaldırdılar, serhildanlaştılar. Ulus olarak yok sayıldılar ama onlar ulusal bağımsızlıkları için savaştılar. "Yeter" dediler. Dilimizi size rağmen konuşacağız. Kendi ordularını kurdular. Asker olarak erkek, kız çocuklarını tilililerle yolladılar. Özgürlük bilinçleri şaha kalktı, kendi savaşçıları kucakladılar. Tarihleri ile hesaplaştılar. İhanetleri, ihanetçileri gördüler, tanıdılar, lanetlediler. Yarattıkları kahramanlara bağlılık yemini ettiler, kahraman kesildiler.

Düşmanları pervasız, kudurgan, hilebazlıklarının yanında tankları, uçakları, orduları, bir de casusları vardı. Saldırdılar, tankla, topla, uçakla, tarihte daha önce defalarca yaptıkları katliamları tekrarlarırken, günün tekniğini kullanmaktan geri durmadılar. Kural-sız savaştılar. Üçbin köy yakıldılar, milyonlarca insanı yerinden sürdüler.

Binlerce insanı katlettiler, işkencelerden geçirdiler, tutukladılar. İsyanı bastırmak istediler. Başaramadılar. İsyan tepeden tırnağa dağ kesildi. Gerillalaştı. Umud oldu, umudu büyüttü. Kürdün dili, özgürlüğü, önderliği, canı, kanı, emeği oldu. Bundan dolayı korkuyorlar. İl sınırları içerisine almıyorlar. Trafik "kazalarına" mahkum ediyorlar.

Faşist Türk devleti çaresizleştikçe azgınlaşıyor. Sözde "demokratik" olan anayasal düzenlemelerini de hiçe sayıyor. Ülke toprakları üzerinde yaşayan her bireyin "özgürce" seyahat etme, dolaşma hakkı olduğunu belirtmelerine rağmen, geline aşamada bunu da ortadan kaldırdılar. Zorla mülksüzleştirilenler, zorla topraklarından edilenler, savaşın ve yağmanın en vahşisi ile yüzyüze olanlar, şimdi de çalışmak için, yaşam için gidecek bir yer bulamıyor, oradan oraya sürülüyorlar. Haksız savaşa göre yapılan yeni düzenlemelerle il valileri ve ilin en yetkili askerine sınırsız yetkiler verilmekte ve özellikle gerilla bölgelerinde insanlık suçu işlemiş işkencecileri, kontrgerillaları görevlendirerek bu sınırsız yetki, sorumluluk insafsızca gerçekleştirilmektedir. İşte Ordu Valisi **Kemal Yazıcıoğlu** buna bir örnektir. Karadeniz'de gerilla savaşının gelişmesi, gerillanın halkla kaynaşması, halkın gerçekleri görmesini sağlaması üzerine ve bu güne kadar vatan-millet nutuklarıyla kandırılan, haksız savaşa sosyal taban olan, ezilen millet ve milliyetlere mensup halkları birbirine kırıma taktığının bir sonucu Karadeniz'de yaşayan Laz, Çerkez ve Türkleri Kürtlere karşı kışkırtarak bir çok Kürt isyanını bastıran ve bugün Kürtlerin üzerine gönderenler, geline aşamada bu politikalarının boşa çıkmasının telaşını yaşamaktadırlar. Bundandır ki, faşist devletin gerçek fotoğrafı olan Kemal Yazıcıoğlu gibi itlerden medet ummaktadırlar.

Mevsimlik Kürt işçilerini Karadeniz il sınırları içerisine almayan tehdit eden, gözaltına alan, yollarda perşan olmalarını sağlayan, aç susuz bir şekilde daha da yoksullaşarak geriye gönderenler, tarihin şaşmaz yazgısının kaydettiği yarıdan kurtulamayacaklardır.

Dilleri lal, kulakları sağır, yürekleri duyarsızlaşanlar bu manzaraya bakmalılar. Burjuva köşe yazarlarının dahi sahte de olsa timsah gözyaşları dökmelelerine neden olan, "bu kadar da olmaz ki", dedirten bu tablo, kendisini halklara umut olarak gösteren, barıştan, sosyalizmden, özgürlükten, kurtuluştan bahseden, halkın en temiz yanlarına en kirlî yanlarıyla seslenip sahte

umut dağıtarak düzene kan taşıyanlar, bunlara taban olanlar, insanlığın, duyarsızlığın nedenini sorgulamalıdır. Silahlı savaşı, her şeyin gerekçesi yapan yöneticilerine, bizzat bunlara da işkence yapan devletin resmi durumundaki Kemal Yazıcıoğlu vb. karşı neler yapıldığını sorgulamalıdır.

Bu tablo iç savaşın hangi düzeye geldiğinin en yalın göstergesidir. Olağanüstü yasalarla "yönetilen", idare edilmeye çalışılan Kürt coğrafyasında, "olağanüstü yasaların gereklilikleri" olarak uygulanan, her şeyin karneye ve her türlü seyahatin izine bağlandığı, kilolarla ve gramlarla sağlanan temel maddeleriyle, ambargosuyla, katliamlar ve sürgünlerin olağanlaştığı olağanüstü Kürt coğrafyası, kendi içerisine hapsedilmek isteniyor! Kamuyunda, İstanbul başta olmak üzere büyük kentlere seyahatler "vizeyle gerçekleştirilsin" gibi tartışmalar, Kürtlere kendi bölgelerine "hapsedilmeyi" dayatma zeminine dönük politikalarla, bir yandan da yakıp yıkmalar, sürgünlerle kumpasa alınan Kürt halkına teslimiyet dayatılıyor. Mevsimlik işçilerin Karadeniz'e alınmaması, bu uygulamanın yasallaşmadan devreye sokulmasından başka bir anlam ifade etmemektedir.

Türk hakim sınıfları tıkanmışlardır. Gerilla savaşını "bitirmek" amacıyla başlattıkları topyekün haksız savaşın altında kaldılar. Zira "bitireyim", "kurtulayım" mantığıyla devreye sokulan, gerillanın sosyal dayanağı olan köyleri içerisindeki halkla birlikte ortadan kaldırma ya da göçertme politikaları kendilerini vuran bir duruma dönüşmüştür. Hiçbir sosyo-ekonomik altyapı olmadığı halde kentlere yığınlar halinde sürülen Kürt halkı, hakim sınıfların karşısında her an patlamaya hazır bir sosyal bomba olarak kalmamakta; aynı zamanda gerilla bölgeleri ve savaş gerçekliğinin en sıcaklarından gelişleri ile politize olmuşluklarını daha başından beraberinde taşımaktadırlar.

Kentlere zorla göçertilen, kent varoşlarını mesken tutan emekçi halk; düşmanın kendi özüne yabancılaştırmak için geliştirdiği tüm politikalara rağmen; içine düştükleri sefaletin tüm yozlaştırıcı etkilerine ve tüm baskı, zor mekanizmalarına rağmen; gerillanın vermiş olduğu devrimci özden uzaklaşmamış, aksine bizzat yaşadığı deneyimlerle bu öz pekişmiş, gerilla ile düşüncede, ruhta birleşmiş, olanaklarını seferber etmiş ve en nihayetinde mücadeleyi, savaşı kentlere taşımış, Gazi'de, 1 Mayıs'larda, Newroz'larda düşmanın kabusu olmuş ve efendilere "bir gün gecekondulardan

gelip boğazımızı kesecekler" dedirtme noktasına gelmiştir. İşte bu korkudan ötürüdür ki efendiler "kurtulalım" diye gerilla bölgelerine yüklenirken, kendi merkezlerinde, kendi elleriyle yaratılan büyük bir tehlike altına girmiş olduklarının telaşıyla, "önlem" almaya çalışmaktadırlar! Evet şimdi tüm telaşları, Kürtü üs merkezlerinde uyguladıkları baskılar, daha fazla "tehlikeli" olmaktan çıkarmaya yöneliktir.

Öte yandan Köylü Gerilla Savaşı ülkenin tüm kırlarına adım adım yayılıyor. Gerilla bölgelerindeki tüm halkı göçerterek gerilla savaşını "bitirmeye" çalışmaları nafiledir. Bu halkı hangi kentler alabilir, alsa dahi hiçbir ekonomik geliri olmayan halk nasıl yaşayacak, nerede yaşayacak, neyle yaşayacak? Sürekli aç yaşayacak hali yok. Tabii ki bir elleri yağda, bir elleri balda olan, süpürge köşklerinde dünyanın tadını çıkaran hakim sınıfların boğazına sarılacaklar. Bunu hesaplayan efendiler, böyle bir durum yaşamamak için her bölgeyi kendi sınırları dahilinde tutup her türlü kural-sız savaş yöntemini devreye sokarak iktidarlarını kurtarmaya çalışıyorlar. Bunun yanında daha başka "sinsi çözümler" üzerinde de çalışıyorlar. Ancak bu "çözümlerinin" daha zemini oluşmadığından karşı-devrimci şiddeti daha da pervasızlaştıranın ve yeni bir takım "yasal" dayanakların peşinde koşmaktalar.

Kendi kendisine sınırsız yetki vererek başta Kürt halkı olmak üzere proletarya ve tüm emekçi halkların yaşam hakları üzerinde, kendi yaşamlarını daha iyi sürdürebilmek için kararlar alan efendi sultası, bu kararlarını o kadar rahat uygulama fırsatı bulamayacaktır. Zira hiçbir şey eskisi kadar kolay olmayacaktır. Eskinin bağrında yeni filizlenmiştir. Filiz büyüyor dal budak salıyor. Kürt ulusu kendi ordusunu yaratarak ordulaştı. Proletarya ve emekçi halklarımız, çekirdek durumundaki kendi ordusuna daha büyük bir umutla bakıyor. En önemlisi düşmanın beyinlerde yarattığı korku duvarları yıkılıyor. "Artık yeter" deniliyor. "Boyle yaşanmıyor, böyle yaşamaktansa onurluca direnmeyi ve savaşmayı seçiyoruz" deniliyor.

Hakim sınıflar korkmalıdır. Gittikçe yaklaşmakta nihai hesaplaşma günü. Ne çanak yalayıcısı oldukları emperyalist babaları, ne hakimiyet ve zor aygıtları faşist devletleri, ne de Yazıcıoğlu, Yeşil, Veli Küçük ve bilimum kontrgerilla, katiller sürüsü, bugün halklarımıza çektiydikleri acının hesabını vermekten kurtaramayacaktır onlar ●

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası (AFC)'nin üzerinden 18 yıl geçti. Ancak cunta dönemindeki uygulamalar ortadan kalkmadığı gibi, başlangıç olarak devreye sokulan politikalar, süreç içerisinde devrim cephesindeki gelişmelere paralel, dönemsel taktik evreler şeklinde daha da katmerleşerek gelişti. '82 Anayasası değiştirilmediği gibi, "OHAL", "Terörle Mücadele Yasası", "İller İdaresi Yasası", "Kriz Yönetim Merkezleri" vb. bir dizi faşist yasa ile beslenerek, karşı-devrim cephesinin geçtiği dönemsel durumlarına cevap verilecek hale getirildi ve içerisinden geçtiğimiz bu süreçte hakim sınıfların yaşamış oldukları krizin boyutuna bağlı olarak, krize müdahale adına, proletarya, ezilen ulus ve emekçi halklara fatura edilecek daha kapsamlı saldırı planları ve "yasal" düzenlemeler üzerinde çalışılmaktadır.

12 Eylül üzerine çok şey yazıldı, çizildi, konuşuldu. Bundan sonra da kuşkusuz bu değerlendirmeler devam edecektir. Biz bu yazımızda, 12 Eylül'ün tarihsel gelişimi üzerinde ayrıntılı biçimde durmayacağız. Zira 12 Eylül daha katmerli bir şekilde günümüzde de yaşanıyor. Ve 12 Eylül'ü halklarımıza yaşatan faşist kadrolar bugün de iş başındalar. Her türlü sömür, baskı ve zorbalıklara devam ettikleri gibi, kirlenmişliklerinin ve kanlı yüzlerinin açığa çıktığı Susurluk sürecinin aktörü Mehmet Ağar'ın oğlunun düğümünde, cunta şefi Kenan Evren'den Susurluk sürecinde ışıktığı söndüren sahtekar Sabancı'ya, Kuşlar, Cindoruklar ve son anda düğüne katılmaktan vazgeçen Demirel'e kadar pervasızca, "korkusuz" süreci açıkça sahiplenerek siyasi mesajlar vermekten de çekinmemişlerdir. Bu gerçeklikte anlaşılacağı üzere 12 Eylül'ü günümüzde bağınusında değerlendirmek anlamlı olacak. Bu arada, bu süreci değerlendiren ve bizzat bu süreci düğüntüler, ürünleri olan bazı tarih çarpıtmalarının yaklaşımaları üzerinde de kısaca durmakla yarar olduğunu düşünüyoruz.

12 Eylül, Türk hakim sınıfların tarafından içerisine girdikleri krizden kurtulmak için devreye sokuldu. Cuntanın ekonomik, siyasal ve ideolojik hedefleri vardı. Ekonomik sorunlar, 24 Ocak Kararlarında somutlanmıştır. IMF ve Dünya Bankası öncülüğünde çıkarılmıştı bu program. Neo-liberalizm olarak tanımlanıyordu ve piyasada "gemisini yandıran kaptandır" formülasyonu ile ifadelendiriliyordu. Bu programın uygulanması için tüm muhalif odakların susturulması gerekiyordu. Askeri cunta, öncelikle toplumsal muhalefetin öncülerini, yani devrimci hareketi bitirmeyi siyasetinin merkezine koydu. İdeolojik olarak da öncelikle toplumda sınıf mücadelesi içerisinde yaratılan dayanışmacı, paylaşımcı değerlerin karşısına bireycileştirmeyi koydu. Toplumsal dokunun beynine ve

yüreğine girip, toplum adeta biçim olarak insan ama insana alabildiğine yabancı bir duruma, görülmemiş bir düş-künleşme, yozlaşma ve çürümeye getirilmek istendi. Özcesi, siyasal anlamda devrimci hareket bitirilmek istenirken, Türkiye Devrimci Hareketi'nin toplum üzerinde yarattığı tüm devrimci ideolojik etkiler ortadan tamamen silinmek istendi. Ve topluma dayatılan bu karşı-devrimci saldırının amacına ulaşmasının en önemli basamağı, bizzat toplumsal muhalefetin öncülüğünü yapan ve toplumda devrimci değerlerin yaratılmasını sağlayan devrimciler hedeflendi. Yüreği ve beyni teslim alınan devrimciler "örnek" gösterilerek, onların toplum üzerinde yaratmış olduğu tüm olumlu dinamikler ortadan kaldırılmak istendi. Bu boyutuyla iki sınıfın temsilcileri nezdinde her bakımdan keskin bir çatışmanın yaşandığını söyleyebiliriz.

Hakim sınıflar bu çatışmada önemli sonuçlar alsalar da, nihai hedeflerine tamamen ulaşamadılar. Ve geline aşamada çürümeyi ve çözülmeyi yaşayanlar kendileridir. Elde ettikleri önemli sonuçları nedir? Cunta öncesi önemli devrimci dinamikleri olan, bugünün ODP ve EMEP'ini oluşturan kesimlerin düzeyleşmesini sağlamış ve bunlar üzerinde önemli tahribatlar yaratmışlardır. Tasfiyecilik ve reformizm bu sürecin günahıdır. Tarihsel materyalizm bize göstermiştir ki, devrim ve karşı-devrim arasında sınıf savaşının keskinleştiği her süreçte, proletarya ve ezilen emekçi halkların davasına inancını yitiren kesimler çıkmıştır. Ve yine ne yazık ki devrim davasına inancsızlaşan bu kesimler tarih sahnesini terketme samimiyetini göstermek yerine, tarih sahnesinde reformist ve tasfiyeci teorik kılıflarıyla, devrimci savaşın yaratmış olduğu ortamı da kullanarak, devrimci savaşın dinamiklerinin altını oyan politikalarıyla hakim sınıflara kan taşıyarak kendi varlıklarını devam ettirmektedirler.

Öte yandan bu kesimler, en fazla tarihi ters yüz eden ve tarihi gerçeklerle oynayanlar olarak tarih inkarcısıdır ve dolayısıyla bizzat o anı yaşamamış olanlara tarihi aktarımlarken yanlış aktararak aldatmaya çalışmaktadırlar.

İster sınıf savaşının keskinleştiği bir evrede savaş arenasını terk eden reformist çevrelerin olsun, isterse bireycileşmiş, "kendi gemisinin kaptanı olmuş" ancak omuzlarında "devrimci" etiketi bulunan çevrelerin olsun, çıkardıkları yayın organlarında en çok üzerinde durdukları konulardan biri de 12 Eylül sürecidir. Ve istisnasız yaptıkları tüm değerlendirmelerin ortak paydasını ise cuntanın karşı-devrimci saldırısı karşısında ideolojik olarak tükeniş yaşayıp düzenin kollanma kendilerini atmalarının "meşruluğunu" sağlamaya çalışmak, kitleler nezdinde kendilerini hoş göstermek, bunun için süreci bir bütün - komünist ve devrimci

örgütlerin sırtına yıkmak oluşturmaktadır.

Bu süreçte, istenen düzeyde olmasa da davaya bağlılığın, ideolojik sağlamlılığın en iyi belirtisi olan, cunta karşısında direnme ve savaşa kararı almış ve kesintisiz olarak savaşıyor onlarca değerli kadro ve yüzlerce savaşıncı dağlarda, kentlerde, işkencelerde, zindanlarda fed etmiş ve bugün o süreçte yaratılan önemli değerlerin bileşimini bünyesinde toplayıp sürecin hem olumlu, hem de olumsuz yanlarından önemli bir deney birikimi yaratmış TKP(ML)'nin destansı direnişi yok sayılmaktadır. Silahlı savaşın tarihini '84'te ulusal hareketin çıkışıyla başlatıp, ulusal hareketin mücadelesinin arkasına da sığınarak, kendilerini aklamaya çalışmaktadırlar.

Kanla, canla, binbir türlü zorluğa rağmen yaşanan süreci tarih kaydetmiştir. Halkın tarih bilincinin zayıf olduğunu sanan bu kibirli aydın bozuntuları, laf kalabalığına getirerek kanla yazılan bu tarihi halkın bilinci ve yüreğinden söküp atamazlar. Yaptıkları ve yapacakları tek şey toplumda yaratılan tahribatların suçluları olarak suçlarını çoğaltmaktır. Bu süreci ne kadar unutmamaya çalışırlarsa çalışsınlar, sürecin günahı olarak yaratılmışlardır. Ve bugün politika sahnesindeki duruşları, dün ne yaptıklarının göstergesidir. Önümüzdeki süreçlerde, savaş açısından da her an gözümüzün önünde, olumsuzdan öğrenmenin vesilesi olarak birer "öğretmen" olma işlevleri de vardır. Bu anlamıyla, bu sürecin bu artıklarının, süreci unutmamanın ve doğru dersler çıkarmanın bir aracı da olduklarını belirlemek yanlış olmaz.

Bir yerde sömürü varsa, baskı varsa, zorbalık varsa, orada bütün bu uygulamaların yaratıcısı olan hakim sınıflara karşı ezilen sınıf ve emekçi halkların da direnme, savaşa ve varolan zulüm saltanatını yıkmak, halk iktidarını kuma hakkı vardır. Bu nesnel bir durumdur, kaçınılmazdır.

Bu zorunluluğun karşısında hiçbir güç duramaz/duramamaktadır. İşte her on yılda bir başvuru cunta ve ülke gerçekliğimiz, işte 12 Eylül AFC'si ve arada yaşanan 18 yıla rağmen kesintisiz süren haklı ve haksızın savaşı. Bütün bunlar nesnel zeminden beslenmektedir ve nesnel zemin üzerinde yeni oluşturulacaktır.

Savaş, savaşın tarafları olan güçleri geliştirerek ilerler, karşı güçlerin diyalektik ilişkisini, dolayısıyla güçler dengesinin göreceli ve mutlak değişimlerini de yansıtır. '70'li yılların devrimci ve komünist çıkışından günümüze kadar ki Türkiye sürecini incelersek, belirlemenin doğruluğunu yakından görürüz. Geline aşamaya bakarak haklı ve haksız savaşın yürütücüsü olan güçler arasındaki gelişmenin yönünü, haksız savaşın zor ve hakimiyet aygıtı devletin tüm kurumu-

runda bir çözülme, işlevsizleşme yaşanırken; hakim sınıflar daha çok iktidarlarındaki parçalanmayı önlemeye döndük bir savunma içerisine girip, daha çok haklı savaşın taktik saldırıları karşısında dersler çıkarıp yeni mekanizmalara başvururken; haklı savaş lehine olduğunu kesinlikle söyleyebiliriz. Haklılığın doğal sonucu ve tarihsel zorunluluğun gereği, "sıfırdan" başlayıp kurumsallaştırılmaya çalışılan haklı savaş, ilerlemiş, büyüyüp yaygınlaşmış, kurumsallaşmış, savaşta derinleşmeyi yaşayarak yani yeniyi inşa sürecinin gelişimini yaşayarak süregelmiştir. Özellikle Kürt ulusal savaşının gelişmiş olduğu boyut önemli bir noktadır.

İçerisinden geçtiğimiz bu süreç böylesine önemli bir süreçtir. Türk hakim sınıflar cuntayla "bitirmek" istedikleri mücadeleyi bitirememişlerdir. Bugün yine siyasetlerinin merkezinde genelde savaşın marjinalleştirme, etkisizleştirme vardır. Cuntadan bugüne siyasetlerin de yaptıkları tek fark, "bitirme" yerine "marjinalleştirme"yi koymalarıdır. Ekonomik iflası yaşıyorlar. Bağımlı oldukları emperyalistlerin dayattıkları özelleştirme vb. ekonomik politikaları ile proletarya ve emekçi halklara azgın bir saldırı içerisindedir. Çatışmanın en şiddetlisi de ideolojik alanda yaşanıyor. Hakim sınıflar, karşı-devrimci şiddet politikasının yanından en etkili silah olarak psikolojik savaş sınırsız kullanıyorlar. Yalan, komplo, yönlendirme, medya tarafından kitlelere empoze edilenler... Toplum içerisinde yarattıkları karşı-devrimci denek vb. örgütlenmelerle şovenizm, ırkçılık, özellikle Kürt illerinde dört-beş yaşında çocukların "toplumsal kalkınma projesi" kapsamında Türkleştirilmesi çabaları vb. ile psikolojik savaş kurumsallaştırılmaya çalışıyorlar.

Türk hakim sınıfları devrimci savaş karşısında kendi aralarındaki tüm çıkar da-laşlarını bir kenara bırakarak birleşmeye uğraşıyorlar. Mehmet Ağar'ın düzenlediği düğünde işadamları, polis şefleri, medya patronları, eski ve yeni cuntacıları ile bakanların biraraya gelişi bu karşı-devrimci mesajı taşıyor. Devrimci savaşla dağılan, denetim dışına çıkan kesimler yeniden denetim altına alınarak, önümüzdeki süreçte daha üst boyutlarda geliştirecekleri karşı-devrimci saldırının hazırlıkları yapılmaktadır. Aynı zamanda devrimci cepheye yaşanan eylem birliği gelişmelerine de panik içerisinde yanıt vermek istenmektedir.

Süreç noktalanmamıştır. Cunta dönemini kat kat aşan koşullar yaşanmaktadır. Önümüzdeki dönemde savaş daha da tırmanacaktır. Süreci kavramak, gelecek saldırılara karşı hazırlıklı olmak ve gelişimimizi hızlandırma sorumluluğumuz vardır. Bizim gelişmemiz, proletarya ve ezilen emekçi halkların daha fazla bu zulüm düzeni altında yaşamaması demektir. Öyleyse iktidar yürüyüşümüzle daha fazla bütünleşelim ●

'72 NİSAN GÜNEŞİ HALKLAR

Faşist 12 Eylül cuntası, sıradan bir askeri cunta değildi. O, tarihimizin en büyük gerici hareketlerinden biriydi. Uluslararası gericiğin (emperyalizmin) ulusal alandaki karşı-devrimci kılıcı görevini üstlenmişti. Ölçsüz ve sınırsız bir halk düşmanıdır. O, yalnız halka karşı değil, ulusun kendi varlığına karşı da bir ihanettir. O, halkın bağımsızlık, özgürlük ve refaha erişme çabasına karşı haince bir savaş, bir tuzaktır. O, bir "Vahdettin", bir "Abdülhamit" "cumhuriyeti" yaratma savaşındır. O, emperyalizmin, "bütün sosyalist ve demokratik cumhuriyetleri dağıt, bütün ilerici ve devrimci hareketleri yoket" ve bu "gailelerden" arındırılmış bir "Yeni Dünya Düzeni yarat" savaşının önemli ve ilk saldırılarından biridir. O, iktidar düşkünü 5 general bozuntusunun "aymaz", "sorumsuz" bir ihanet hareketinden ibaret değildir; arkasında, dünyayı yöneten uluslararası gericiğin binlerce uzmanı, ajanı ve akıl hocası mevzilenmiştir. Bu yüzden bütün ulusal ve yurtsever güçlerin nefretini hak ettiği ve bütün gericiler ise ona minnet duygusuyla doldu. O, ülkedeki bütün seçme karşı-devrimcilerin ortak hareketidir. O, devrim korkusuna kapılmış bütün kör yarasaların umudu. Amerikan Pentagon'unun "bizim çocuklar" diye sahip çıktığı, faşist Türkiye'nin "bizim iktidarımız" dediği, bir yığın tarikat zırvasının, mafya çetesinin, faşist katil şebekesinin ve halkın kanını emen sayısız asalak somurucunun 12 Eylül'de maskesiz ortaya çıkan iğrenç şovalyeleri "taş oğlanlar" dir onlar.

Aslında Zincirbozan'a topladıkları eski yöneticilerle esasa ilişkin bir problemi olmayan cuntacılar, onların sosyal tabanıyla tamamen bir uzlaşma ve birlik içindeydiler. Bu anlamda, aralarındaki "dövüş", "danışıklı dövüş" niteliğindeydi. Türk komprador, bürokrat ve feodal sınıfları eskiden beri böyle oyunlar oynarlar: Halk hareketini ezmek için birleşirken, "sivil" politik hayatın pıslığına batmış liderlerini de vaftiz ederek yeniden halkın başına "demokrasi kahramanı" olarak dikiverirler.

Cunta, bir yandan devrimci hareketi ezmeye çalışırken, bir yanda da devleti, "Yeni Dünya Düzeni"ne göre "yeniden yapılandırma"ya girişmişti. "1402'likler" diye bilinen onbinlerce memur, öğretmen, öğretim üyesi, polis, subay ve bürokrat devlet bünyesinden temizlendi. Binlerce şeriatçı, faşist, emperyalist sermaye kuklası çıkarıcı, bencil, ahlaksız hain devletin bütün yönetim kademelerini doldurdu. Bu homojen gerici-faşist yapılandırma hareketinde o kadar ileri gitti ki, ülkenin geleceğini

belirleme hayaline kadar vardı: "Yeni Dünya Düzenine uygun yeni siyasi kadrolar, yeni siyasi partiler yaratma hareketi" başlatıldı. Bu yalnızca, düzenin geleneksel siyasi partilerine yönelik bir hareket değildi, onlardan daha çok da düzen dışı siyasal örgütleri hedefleyen bir hareketti; buna "Eylül Solu" yaratma sevdası diyebiliriz. Bu plan, tüyler ürpertici, insanlık dışı bir vahşet yaratarak yürütüldü. Ülkenin, halkın umut bağladığı yetişmiş genç onbinlerce sol kadrosunun taşıyıcı hareketidir bu. Bu kadroları cezaevlerine doldurarak, toplumla, sosyal tabanları ve örgütleriyle ilişkilerini tamamen kestiler, adeta canlı canlı mezara gömdüler, aylar, yıllar süren sistemli ve acımasız bir işkence ile en seçkinlerini öldürdüler, sakatladılar, büyük bir çoğunluğunu da nitelik değiştirmeye zorladılar. Bu yüzden Türkiye cezaevleri birer "Saygon Zindanları" ve "Beyaz Saray Hapishaneleri"ne dönüştürüldü. Devrimci hareketin geliştirilmiş ama yokedilememiş örgütlerini, içten fethetmek için ülkeyi "kayıplar" ve "yargısız infazlar" ülkesine çevirdiler. Bu, aynı zamanda toplumu büyük bir güvensizliğe iten, buyurgan, teslimiyetçi ve korkak bir topluma çevirme hareketiydi. Son otuz küsur yıldır anti-emperyalist demokratik coşkusu iyice azmış bir halkı bütün iyi düşüncelerinden pişman etmek, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm ideallerinden vazgeçirmek için yeryüzünün bilinen bütün insanlık dışı yönetim metodlarını geliştirerek uyguladılar. Toplumdaki bütün etnik değerleri çözmek ve yoketmek için şeytanca uzmanlık gösteren ekipler oluşturulmuştu. Halkın dayanışma duygusunu, onurlu varoluş ve direniş duygusunu, insani acıma tepkilerini kötü örneklemeler yaratarak yoketmek istiyorlardı. Kısacası toplumun ar damarını ve namuslu tepkiler veren sinir sistemini kökten söküp atmak, uysal, köle ruhlu, zebani korkularla terbiye edilmiş, kendi cellatlarına alkış tutan, tapan, bilincini ve benliğini yitirmiş bir topluluk yaratmak istiyorlardı. Emperyalistler ve uşakları ancak böyle bir toplumda planlarını kolayca yürürlüğe sokabileceklerini düşünüyorlardı. Daha operasyon anından başlamak üzere, gözaltı-sorgu, tutuklama ve mahkeme süreçleri boyunca devam eden bu yasa, hukuk ve insanlık dışı uygulamalar dışarıdaki insanlara da korkunç bir gözdağı olarak ustaca kullanılıyordu. Kısacası ülke koskoca bir hapishane-

ye çevrilmişti.

12 Eylül öncesinin faşist teröründen yılmış ve askeri otorite aramaya itilmiş halk yığınları çok içindeydi. Çünkü, kurtulmak istedikleri faşist terör, şimdi daha merkezileşmiş ve büyümüşü; cunta, halkın bütün temel insani haklarını yok eden, yaşama ve çalışma koşullarını çekilmez kılan, giderek etnik değerlerine ve toplumsal bağlarına saldıran, alabilirdiğine zorba, keyfi yönetim olarak karşılarna dikilmişti. Yasa, adalet, insan hakkı yerine, bütün ülkede tek bir faşist askeri kural geçerli hale gelmişti: "Madde Bir: Komutan her

zaman haklıdır.

Madde İki: Komutan haksız olduğu zaman Birinci Madde uygulanır." diyorlardı. Ülkede insan öldürmenin sınırsız yetkisine sahipti onlar; "askerlik sanatı, insan öldürme sanatıdır" çünkü. Susturulmuş bir ülkede, hep onlar konuşuyorlardı ve hep kötü konuşuyorlardı; korku, şiddet, zindan ve ölümdü hep dillerinde... Çevrelerinde büyük bir hızla toplanan dalkavuk, kapıkulu, asalak, şiddet düşkünü katil, gangster, kısacası toplumun soysuzlaşmış bütün ahlaksız unsurları tam bir kötülükler krallığı oluşturuyorlardı. Bu tam bir felaketti ve sonu nereye varacağı belli değildi...

Büyük bir uygarlığın üzerinde yaşanan, direniş ve kahramanlıklarla dolu bir tarihe sahip ülkemiz halkları, olbette bu durumu kabul edemezdi. Faşist şeytanların bu ölüm dansı direniş ışıllarıyla kesilmeliydi.

Parti'nin önderliğinde köylük alanındaki gerilla ateşi giderek yayılmış, önderlik içindeki bunalım beklenen devrimci atılımı gerçekleştirmeyi önlemişti. İşçi sınıfının durumu çok kötüleşmiş olmasına karşın, henüz bir ses yoktu; bir kez daha görüldü ki, en devrimci sınıftan bile örgütsüz olduğu zaman öncü bir atılım bekle-

nemezdi. Gençlik ve aydınların kimi çıkışları da son derece zayıftı. Toplumun ilgisinin odaklaştığı direniş, en olumsuz koşullarda, en zor ve en ağır bedeller gerektiren bir yerde patlak verdi: Hapishaneler...

Parti, cezaevi ve toplama kamplarındaki devrimci direnişleri oldukça önemsiyordu. "İşkencede Kızıl Direnme Ruhunu Yükselt" (1) diyerek kadrolarını ve tabanını tutsaklık koşullarına karşı hazırlamaya çalışıyordu. Kadroların, "dışarda gözünü cezaevindeki devrimci tutsakların üzerinden ayırmamayı", içerde ise "sınıf mücadelesinin önemli bir alanı ola-

rak, her şart altında direnme çizgisinin izlenmesini, öncülük yapılmasını ve direnişleri ateşlemek için çalışmasını" görev olarak belirlemişti.

Daha 12 Eylül öncesinde başlayan mevzii direnişler, cuntanın koyulaşan zulmüne paralel olarak yükseldi. 1980-81 boyunca girişilen direnişler, cuntanın tutumunu daha da sertleştirilmesiyle sonuçlanmıştı, devrimci direnişçiler önemli deneyimler kazanmış olarak yer yer geri çekilmiş, bazı yerlerde ise yeni mücadele biçimleriyle yükseltilmişlerdi. 1981'de Kuzey İrlanda'da Baby Sands ve arkadaşlarının Ölüm Orucu eylemi, büyük saygı uyandırmış ve Türkiye ce-

MIZA YOL GÖSTERİYOR! /10

zaevlerinde yoğun tartışma konusu olmuştu. Ancak henüz bu şekilde bir direnişe tam bir kesinlikle karar verilmemişti. 1982'nin ortalarına kadar, genellikle "açlık grevleri" ve fiili direnişler içinde onlarca devrimci tutsak yaşamını yitirmişti, ayrıca yüzlerce tutsak itirafa zorlanmış, "bağımsız" ve "itirafçı koğuşlar" oluşmaya başlamıştı. Parti üye ve sempatizanları bulundukları bütün cezaevlerinde Parti direktifine ve Kaypakkaya geleneğine uygun davranmaya çalışıyorlardı. Cezaevlerinin de teslimiyet eğilimiyle "sol" eğilimlerin içiçe yaşandığı sık sık birbirine

mandı böylece. Cunta vahşeti artırdı. Bu kez yine Diyarbakır'da Eylül 1983'deki kitlesel büyük direniş patlak verdi. Cunta artık sonunun yaklaştığını seziyordu. Bu yüzden alelacele önce "Anayasa Referandumu", ardından da seçim hazırlıklarını başlatmış. Cuntanın Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde 3 Ocak 1984'te başlattığı yeni saldırı, bu kez, hem ölüm orucu hem de aktif kitlesel direnişle karşılandı. Bu direniş halkın anti-faşist direnme isteğini de ateşledi. 5 Mart 1984'te, "Türkiye'de Demokratik Düzene İlişkin Gözlem Ve İstemler" adı altında, Aziz Nesin ve

bazı arkadaşlarının başını çektiği büyük bir aydın grubu harekete geçti. Aynı zamanda, üniversite gençleri "insanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganı altında pek çok gösterilere giriştiler. Cezaevleri "nizamiye kapılarında" yıllardır sessiz mitingler gibi biraraya gelen tutsak yakınları da artık "sessiz" degillerdi. Meclis kapılarına dayanıyorlar, fedakarca canveriyorlardı. Birkaç ay sonra Metris Askeri Cezaevi'ndeki Ölüm Orucu faşist cuntanın köşeye sıkışmasını hızlandırdı. Bu direnişin sürdüğü bir anda, PKK 15 Ağustos 1984 gerilla saldırısını başlattı.

Artık ölüm sessizliği sona ermişti. Bu kez cunta için ölüm çanları çalmaya başlamıştı. Onlar bu korkuyu '82 "Anayasası"na koydukları "geçici" 15. maddede kendilerini güvenceye alarak açığa vurdular. Bu madde şöyle düzenlenmişti:

"12 Eylül 1980 tarihinde, ilk genel seçimler sonucu toplanacak Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin Başkanlık Divanı'nı oluşturuncaya kadar geçecek süre içinde, yasama ve yürütme yetkilerini Türk milleti adına kullanan, 2356 sayılı kanunla kurulu Millî Güvenlik Konseyi'nin, bu Konsey'in yönetimi döneminde kurulmuş hükümetlerle, 2485 sayılı Kurucu Meclis Hakkın-

da Kanunla görev ifa eden Danışma Meclisi'nin her türlü karar ve tasarruflarından dolayı haklarında cezaî, mali veya hukukî sorumluluk iddiası ileri sürülemez ve bu maksatla herhangi bir yargı mercine başvurulamaz.

Bu karar ve tasarrufların idarece veya yetkili kılınmış organ, merci ve görevlilerce uygulanmasından dolayı, karar alanlar, tasarrufla bulunanlar ve uygulayanlar hakkında da yukarıdaki fıkra hükümleri uygulanır.

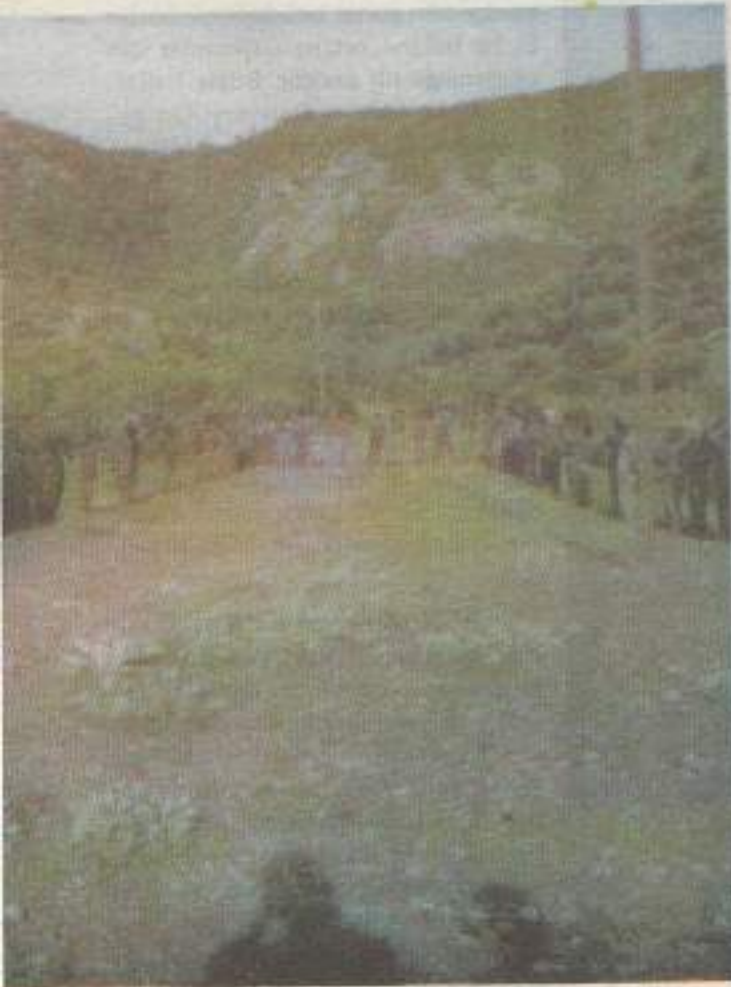
Bu dönem içinde çıkarılan kanunlar, kanun hükmünde kararnameler ile 2324 sayılı Anayasa Düzeni Hakkında Kanun uyarınca alınan karar ve tasarrufların Anayasaya aykırılığı iddia edilemez."(2)

Halkın anti-faşist direnişini ateşleyen devrimci tutsakların bu hareketi, tarihsel olarak enteresandır. 1789 Fransız Devrimi, devrimci kitlelerin Paris'teki Bastille Zindanı'nı basıp tutsakları serbest bırakmasıyla başlamıştı. Türkiye'de ise devrimci tutsaklar kendi direnişleriyle yeni bir devrimci dalğanın başlamasını sağlamışlardı. Devrimci tutsakların, en kötü koşullarda bile cuntanın otoritesine saldırarak onu sarsması, halkın direnme cesaretini harekete geçirmişti.

Ne yazık ki, bu yeni dalğanın yükselmesine karşı Parti çok hazırlıksız durumdaydı. 1981-82 kayıplarının moral bozucu etkisiyle, II. Konferans ve 2. MK'nın I. Toplantısı hakkında "derin analizler" yapan "güçlendirilmiş" MK, görevden ölüm ve tutsaklıkla koparılan kadroların yarıda bıraktığı hiçbir işi tamamlamamıştı. II. Konferans'ın ve 2. MK'nın I. Toplantısı'ndaki uzak görüşlülüğü "müthiş subjektif" bularak kavrayamamış, hazırlıksız yakalanmıştı. I. Toplantı'da tesbit edilen "Hakim sınıfların iktisadi ve siyasi bunalımlarının karanlık geleceği, kendi iç çelişmelerinin artması, hakim sınıflarla halkımız arasındaki çelişkilerin gittikçe keskinleşmesi, önümüzdeki dönemlerde kitlesel hareketlerin yeniden başlayacağını ve bunların zorunlu olarak silahlı biçimlere bürüneceğini göstermektedir." (3) öngörüsü doğru çıkmıştı, daha iki yıl geçmeden durum cuntanın aleyhine dönmeye başlamıştı. 1981 Ağustos-Ekim sürecinde merkezi düzeyde ortaya çıkan tahribattan neredeyse bir yıl sonra yapılabilen MK II. Toplantısında sağ rüzgarlar esiyordu. Bu sağ rüzgarlar 3. ve 4. Toplantılarda keşif bir yoğunluk kazandı ve bütün Parti bünyesine yayıldı. Hatta 1982 son-

lanna doğru yapılan MK 3. Toplantısında, Gerilla Bölge Komitesi'nin Sekreteri, "Barışçı mücadelenin esas olduğu bir dönemde silahlı grupların anlamsız olduğu ve bunların bölgeden boşaltılması gerektiği"ni savunmuştu. MK'nın, "Stratejik geri çekilmenin gündemde olduğu", "barışçı mücadelede esas mücadele biçimi olduğu", "Parti örgütüyle ordu örgütlenmesinin birleştirilmesi-yakınlaştırılması gerektiği", "profesyonel gerilla örgütlenmesi yerine, milis örgütlenmesine ağırlık verme" siyasetleri Parti örgütünden ciddi bir itirazla karşılaşmadan kabul edilmişti. (4) Aynı dönemde gerilla bölgesindeki Bölge Komitesi içinde de tam bir "ideolojik-siyasi kriz" başgöstermişti. III. Konferansa sunulmak üzere hazırlanan Bölge Raporu'nda bu kriz şöyle belirtiliyor: "1981 sonlarından 1982 ortalarına kadar (ki) toparlanma eğilimi kaybolmuş, örgütlenmede dağınıklık hakim hale gelmiş, güvensizlikler gelişmiş, bazı yoldaşlarda ise kırsal kesimdeki örgütlenmede yer almama eğilimi belirmiş, bazıları ise silahlı mücadelenin gereksizliğini savunmuş. 1982 ortalarına gelindiğinde BK'nın örgütlenmede önderliği kaybedilmiş, bölgeci ve kıstımcı anlayışlar başgöstermiştir." (5)

Bu durum, cezaevlerinden başlamak üzere yeni gelişen devrimci dalga-dan etkilenerek için için değişmeye başlamıştı, özellikle kırlık alanda ciddi bir "toparlanma" hareketine dönüşmüştü. (Bu durum, ilerde, MK ile ülke örgütü ve taban arasında yoğun bir çelişkinin gelişmesi ve keskin saflaşmasına yolaçacaktır.) Ülkedeki siyasi gelişmelere paralel olarak önemli bazı kampanyalar yürütüldü: "Özgürlük Mahkumlarını Destekleme Kampanyası", her yıl yürütülen "Ordu Ve Partiyi Destekleme Kampanyası", "Anayasa Referandumu", "Genel Af Ve İdamları Durdurma Kampanyası", "6 Kasım '83 Seçimleri Kampanyası", dünyadaki anti-sosyalist dalgayla karşı "Felsefe, Sosyalizm Ve İdeolojik-Siyasi Eğitim Kampanyası", "Devrimci Enternasyonalist Hareketi Destekleme Kampanyası", "Köy Göçertme Ve Boşaltmaya Karşı Mücadele Kampanyası", Parti içi "Konferansa Hazırlık Kampanyası", "Peru Devrimini Destekleme Kampanyası" gibi kampanyalar, bu canlanmayı gösteriyor. Ancak bunlar henüz sadece sağ rüzgarların akışını zorlaştıran küçük moltemler niteliğindedir. Mart 1983'te yapılan MK 4. Toplantısından hemen sonra Nisan'da 2 SB üyesi daha yakalanmıştı. Bunlardan biri, 1981 operasyonlarından arta kalmıştı ve Parti G. Sekreterlik görevini üstlenmişti. Bu operasyonda Ali Uçar da şehit oldu. SB üyesinin polis ve kamuoyu karşısındaki ihanetçi tutumu, yeni toparlanma heyecanı

dönüştüğü bir süreçte, Parti kadrolarının bulunduğu her yerde, gerçekten yapıcı, birleştirici bir direniş çizgisi ortaya çıkıyordu. Cuntanın sınır tanımayan vahşeti devrimci tutsakları sindirmek yerine, direniş ruhunu ateşledi. Üstelik ilk şimşekler de zulmün en koyulaştığı yerde kavileim saçmıştı. 17-18 Mayıs 1982'de "Dörtler"ini kendilerini yakma eyleminden sonra, 14 Temmuz'da yine dört PKK kadrosunun Ölüm Orucu'nda hayatını kaybetmesi hem cunta üzerinde, hem de miskin bir sessizlik içindeki kamuoyu üzerinde çok etkisi yaptı. Ülkenin diğer cezaevlerindeki mevzii direnişleri de tir-

üzerinde çok kötü bir etki yaptı. Bu olayı Adana'daki nitelikli birkaç kadronun yakalanması izledi. Aynı dönemde, cezaevlerinde sürüp giden yoğun direniş atmosferi içinde FÜ'ler (Fahri Üyeler) de dışarı çıkmış ve bu morali dengelemişti. Ne var ki, FÜ'ler, II. Konferans sürecindeki olumlu niteliklerini koruyamamışlardı. Özellikle 1981'deki merkezi kayıplardan itibaren esen sağ rüzgarların gelişmesinde büyük rolleri vardı. (6)

MK, onlara danışmadan karar veremiyordu. Bunların bu sağ çizgisi Mart 1984'te yapılan MK 5. Toplantısında iyice belirgin hale geldi ve Parti'de sert bir saflaşmanın urmanmasına yol açtı. Bu arada bir şeyi belirtmek gerekir: Siyasi Büro'nun Mart 1981'de yapılan I. Toplantısına, FÜ'

Toplantıdan sonra ise FÜ'lere danışılmadan adım atılmıyordu. Aslında kendi görevleri hakkında FÜ'lerden yönergeler almak, yalnızca onların iradesine güvenmeyi değil, siyasi yetersizliğin yarattığı "sorumluluktan kaçmayı" da içeriyor. Öte yandan, sınıf mücadelesi içinde hareket halinde olan Parti kitlesine güvensizlik ve onları horlama anlamı da taşıyan bu "önderlik" biçimi, kötü bir geleneğin başlamasına da yol açtı. Ki böyle bir "önderlik" düşüncesinin, Eylül 1992'den sonra Peru Komünist Partisi'ni nasıl sarstığı görüldü. Bizzat kendisi "lider" tapıncı yaratan MK, örgüt ve tabanın eğilimlerinden bihaberdir. MK, giderek bu kitleden kopuyor, önce FÜ'lerin, sonra da yurtdışı merkezli bir yörüngeye giriyordu ve ülkedeki nesnel siyasi ya-

tadır; esas önemli olan da budur.

Normal örgütsel teamüller ve disiplin gereği, aslında MK'nın II. Konferans'ın iradesi üzerinde oynamaya hakkı yokken, o kararları uygulamak yerine tartışma konusu yapıyor. II. Konferans'ın emrettiği görevleri de savsaklıyor, yapmıyordu. Örneğin; II. Konferans, yurtdışından Parti'yi yönetmeyi mahkum etmişken, pek çok yetkin kadro buraya taşınıyor ve buradan Parti'yi yönetme pozisyonu yaratılıyordu. II. Konferans, "üç yıl içinde" Parti Kongresi'nin yapılmasını kararlaştırmışken, bu yapılmıyor, "Konferans" yapmaya karar veriliyor ve bu da sık sık erteleniyordu. II. Konferans, Parti'nin asıl güçlerini kırsal alana çekmeyi ve mevzilendirmeyi kararlaştırmışken, MK yurtdışına ve kentlere yöneliyordu. Devrim-

onarmak çok zordur. Nitekim 1976'daki Koordinasyon Komitesi olayında böyle oldu. Yine I. MK döneminde de son anda önlenen böyle bir durum yaşanmıştı. (8)

Üstelik 2. MK, II. Toplantı'dan itibaren ezici çoğunluğu "güçlendirme" yöntemiyle gelen üyelere karşı çok daha dikkatli olmak zorundaydı. Aksi bir sorumsuzluk sonucu ortaya çıkacak kargaşada, halk kitlelerinin, Parti örgütlerinin ve kadroların göreceği zarar, uğrayacakları imha ve yıkım hiçbir idari ceza ile telafi edilemeyecek kadar büyük olabilir ve gerçekten "insani" bir boyut da taşır. Tarih böyle acı olaylarla doludur. Çünkü kargaşa ortamında sağduyunun ve mantığın sesi kaybolur, birbirini duymayan ve dinlemeyen sayısız insanın giderek artan bağışmalarından oluşan gürültü ve gümürtü ortamında herşeyi beyin-dışı fonksiyonlar (duygular) belirlemeye başlar ki, bu bulanık ortam, düşmanlar için olağanüstü bir fırsattır. Böyle hallerde, düzen ve disipline duyulan gereksinimi, bizzat onu bozan MK'nın isteme ve sağlama şansı kaybolur. İşte bu yüzden MK, temsil ettiği Parti otoritesini korumak için disiplin konusunda tek tek üyelere ve bütün alt komitelerden daha çok dikkat etmek zorundadır, çünkü onun hatasını bağışlayacak kimse yoktur. Nitekim, Parti'nin ortak disiplininin bu şekilde ihlalinin yarattığı ortamda, sadece bir yıl içinde, başta 3. Genel Sekreter Kazım Çelik olmak üzere 30 küsur kadronun hayatına mal oldu!

MK'nın 5. Toplantısı bu dönemdeki sağ sapmanın doruk noktasını göstermektedir. MK alman darbeler, kayıplar ve yenilgiler karşısında soğukkanlılığını yitirmiş durumdaydı. (9) Daha da kötüsü, MK'nın iradesini belirleyenler yurtdışındaydı ve ülke Parti örgütündeki canlanmadan yararlanamıyorlar ve bu değişim sürecine yabancı kalıyorlardı. Parti tarihinin en uzun raporu olan ve tabanda "Kara Kitap" olarak anılan "TKP/ML II. Merkez Komitesi 5. Toplantı Raporu" (10), yılgınlığa dayanan Parti görüşlerini "revizyondan geçirme" çabasının ilginç bir belgesi durumundadır.

Artık Merkez Komitesi'nin Parti üzerinde hiçbir otoritesi kalmamıştı. Mevcut durum ancak bir konferansla çözümlenebilirdi. MK, bu konuda doğru bir karar verdi ve III. Konferans çalışmalarını başlattı. Gündem oldukça yüklü ve kapsamlıydı:

* Parti'nin Kuruluş Dönemi Ve I. Yenilgi Konusu

* KK Ve Bölgesel Dönem

* I. Konferans'ın Değerlendirilmesi

lerin özel bir notu ulaşmıştı. Notta; SB'nin aşağı yukarı düşündüğü siyasi hareket tarzı ve taktikler konusundaki bazı uyarı ve önerilerin yanısıra, kendileriyle "ilişki kurulmadığı" (aslında danışmamayı kastediyorlardı) için sitem ediyorlardı. Gerçekten ilişki kurmanın gecikmesi işlerin yoğunluğu ve cezaevleri ile ilişkinin henüz oturtulmamış olmasından kaynaklanmıştı. SB, önemli kadrolara, cezaevlerindeki üyelere danışmayı, görüşlerini almayı sistemli hale getirme çabasıydı, ancak bunu önderlik görevi üstlenen insanların yapmaları gerektiği gibi yapıyordu, kendi sorumluluğunu kimseye yüklemiyordu. Parti iradesinin ve dikkatinin birleştiği, yöneldiği tek merkez olarak manevi ve siyasi otoritesini korumaya özen gösteriyordu. 2. MK'nın tam kadro ile görev başında olduğu sırada durum böyleyken, II.

şamından koparak Parti'de derin bir bunalımın başlamasına yolaçtı. Örneğin; MK, 4. Toplantı kararlarıyla "ileriyte doğru bir adım atıldığını düşünürken, tabanla çelişkiye düşmüş ve alelacele tepeden inme bir şekilde getirdiği bazı yeni görüşlerle, Parti'nin bazı temel görüşlerini anti-demokratik bir tarzda değiştiren ve Parti iradesini ayaklar altına alan" bir tutum içine girdiğinin "farkına varmamış (1)", tabanı derin bir güvensizliğe ve MK'ya karşı direnişe itmiştir. (7)

Aynı şekilde, Beşinci Toplantı'da da "barışçıl mücadele"yi ve "geri çekilme" taktiklerini uygulamakta ısrar ederken, PKK saldırıya geçiyor ve siyasi inisiyatif kazanıyordu.

MK'nın sağ oportünist subjektivizmi, gerçekten Parti'nin "bazı temel görüşlerine" saldırıyı da içeren kapsamlı bir irade ihlalinin de kapsamak-

ci Enternasyonalist Hareket'in II. Enternasyonalist Konferansı'nın Parti çizgisiyle yoğun ideolojik-siyasi ilişkiler içeren "Deklerasyonu"na imza atıyor ve sonra da "imzayı geri çekme"yi tartışıyor vs... Kısacası hemen hemen bütün noktalarda II. Konferans'ın iradesini çiğniyordu.

Doğrusu, bir komünist partisinde siyasi tartışmalar, derin görüş farklılıkları ve bu temeldeki büyük mücadeleler kaçınılmaz, gerekli ve (özel istisnalar dışında) yararlıdır da. Hatta önderliğin, Parti kitlesinin genel iradesine rağmen "sağ" veya "sol" bir rota izlemesi de çok büyük bir "felaket" değildir ve örgütsel normlar içinde halledilebilir, nitekim edildi de. Fakat, ortak örgütsel disiplin kuralları, bizzat gözetmesi gereken MK tarafından bir kez ihlal edildi mi, Parti'nin birlik çerçevesi havaya uçar ve tehlike başlar; işte bunu

- * I. Merkez Komitesi Dönemi
- * II. Konferans'ın Değerlendirilmesi
- * II. Merkez Komitesi Dönemi
- * İkinci Yenilgi'nin Analizi
- * Dünyadaki Durumun Değerlendirilmesi
- * DEH ve Deklerasyon Konusu
- * Türkiye'deki Durum Ve Mücadele Taktikleri
- * III. Merkez Komitesi'nin Seçimi

Aslında, II. Konferans'ın aldığı karar uyarınca, örneğin 1984'te Parti I. Kongresi'nin yapılması disiplin gereği, fakat bu emir yerine getirilmemişti ve mevcut koşullarda da ancak bir konferans yapılabilirdi. Buna karşın, oluşturulan gündem gerçek anlamda bir kongre gündemi kapsamındadır. Bu gündemin tartışıldığı sırada, Türkiye Kürdistanı'ndaki gelişmeler nedeniyle PKK konusu da gündeme girmişti. Bu, ulusal sorun konusunda, daha sonra "seksiyon" örgütlenmesi perspektifine dönüşen 2. MK'nın sağ sapmasının yeni bir versiyonu olacaktı. (11)

Konferans'ın gündemini tartışabilecek birikimli aktif kadroların hemen hemen hepsi sağ kanatta yer almıştı, Parti'nin ideolojik-siyasi hattına sahip çıkan kadroların %90'ı genç, çoğu yeni Parti Üyesi olmuş kimselerdi. Gerilla faaliyeti içinde gelişen bu kadroların çoğu Parti Üyesi bile değildi. Örneğin bu dönemde Baba Erdoğan henüz aday üyeydi. Bu kadroların siyasi birikiminin yetersizliği bir yana, yoğun biçimde yurtdışında birikmiş "Parti üyelerini"nin çokluğu da, 2. MK'nın sağ ve tasfiyeci çizgisinin "konferans onayı" ile meşruiyet kazanıp hakim olması endişesi yaratıyordu. Bu nedenle, Konferans'ın siyasi gündeminin yanısıra "nerde yapılacağı"da siyasi bir önem kazanmıştı. Yurtdışında yapılırsa, durumu elverişli olmayan ve ele geçme riski bulunan ülkedeki kadroların durumu sarsılacak, hatta son gerilla güçlerinin de dağılması tehlikesine yolaçacak, ülkede yapılırsa, yurtdışında bulunan MK yandaşı kadroların çoğu gelemeyecek ve onların durumu sarsılacaktı. Bu yüzden hiçbir tartışmada pek açıkça vurgu yapılmayan bu örtülü mücadele, giderek III. Konferans'ın kaderini ve daha da ötesi '87 ayınlığını belirleyecekti.

Normal Parti işleyişi içinde, güven ortamında böyle bir endişenin anlamı olamazdı ve Konferans yeri tamamen güvenlik ölçüsü esas alınarak tesbit edilebilirdi. Nitekim Rusya komünistleri, birkaç kongre ve konferanslarını yurtdışında, Çarlık tehdidinin dışında güvenlik içinde yapabilişlerdi. Ancak sınıf mücadelesinin yarattığı gerilim atmosferi "güvenlik" sorununu tali plana itmişti.

MK, bu konuda da ülkedeki kadroların eğilimini esas alan doğru bir karar verdi ve ülkede toplanmasını kararlaştırdı. Ne var ki, çok önemli olan güvenlik konusu ne MK tarafından ne de gerilla bölgesindeki kadrolar tarafından ciddiye alınmamıştı. Halbuki, ilkesiz ve başbozuk ilişkiler içinde karşı-devrimci güçler bütün bilgilere sahip olmuş ve gelişmeleri özenle takip ediyorlardı. İktidarın kırık alandaki gelişmeler karşısında duyarlılığı hadsafhadaydı. Böyle bir durumda, üstelik ilkesiz tutumlar ve delegelerin bölgeye intikalindeki gecikmeler tehlikeyi büsbütün arttırmıştı. Ayrıca karşı-devrimci sızma olasılıklarını da hesaba katmak gerekiyordu. Nitekim bu tehlikeler bir bir ortaya çıktı. İlk 1 Ağustos 1986'da Ovacık Topuzlar Köyü'nde başlayan ve Mamuşağı civarına kadar süren çatışmada, silahsız 9 kişi karşı-devrimci askeri operasyonda katledildi. İkincisi daha vahimdi; çoğu gerilla bölgesi Konferans delegesi, deneyimli seçkin kadrolardan oluşan 9 kişi, yine Ovacık'ın Hürmek Mezrası'nda 21 Kasım 1996 tarihinde büyük bir operasyonla imha edildi. Bu son operasyondan sadece bir kişi kurtulmuştu ve bu "kurtuluş", 12 Eylül'den sonra karşı-devrimci sızmaların ibret belgesi olarak tarihimize geçti.

Pespeşe gelişen bu olaylar, Konferans'ı engellemişti. Yalnızca bu kadar değil, ideolojik-siyasi tartışmaların üzerine de koyu bir gölge düşürmüştü; iç gerilimin üstüne kayıpların acısı çöktü. Yeniden "Konferans'ın nerede yapılacağı" tartışılmaya başlandı. Aynı anda imha olaylarında karşılıklı suçlamalar da başgösterdi. Bu kez bölgede ve ülkedeki kadrolar da "Konferans yeri" konusunda bölündü. Her şeye rağmen güvenlik konusu yine hesapsız biçimde ihlal ediliyordu, delegeler toplantı yeri hakkındaki tartışmaları telefonlarla yapıyorlardı. Neticede bir bölümü "iktidarı almak için" yurtdışında toplanan Konferans'a gitti, diğerleri yurtdışında "revizyonistlerin önderliğindeki" bu "sahte Konferans"a katılmayı reddetti. İpler koptu. Parti "Konferansçılar"- "DABK'çılar" biçiminde bölündü. Cezaevlerindeki kadroların büyük çoğunluğu, Parti tabanı ve halk bu ayrılığa karşı çıktı. Metris'ten büyük bir firar eylemiyle çıkan kadroların büyük çoğunluğu "Konferansçı" safta yer aldı, tabanın büyük çoğunluğu ünlü Kandıra alay baskını yapan "DABK'çılar"ı tercih etti. Kahramanlık ve özveri muhteşimdi, fakat tek tek bölükleri güçlendiren bir şeydi bu. Düşmanın bölme siyasetini tersine çevirecek, iki elin kuvvetini devrimci bir menegene haline getirecek "birlik" gerekiyordu. ●

-SÜRECEK-

DİP NOTLAR

(1) Bu slogan, 12 Mart cuntası döneminde yakalanan Parti'nin ilk kadrolarından yazar Muzaffer Oruçoğlu'nun kendi deneyimlerini anlatan kitabının adından esinlenmiştir.

(2) "2709 Sayılı Türkiye Cumhuriyeti Anayasası" olarak 7 Kasım 1982'de sözde referandumla kabul ettirilen Prof. Orhan Aldıkaçtı ve 12 Eylül cuntasının Anayasası Geçici 15. Maddesi

(3) II. MK I. Toplantı Raporu, sf. 5

(4) "Güçlendirilmiş" 2. MK'nın bu sağ çizgisine karşı muhalefetin başını çeken gerilla bölgesindeki Bölge Komitesi bile, ancak MK'nın 1984'te yapılan 5. Toplantısı'ndan sonra BK'nın 19. Toplantısı'nda tavır alabilmişti.

(5) Parti Birliği 4, sayısı, sf. 168

(6) II. MK'nın ele geçirilen üyeleri ve Konferans öncesinde yakalanan yetkin kadrolar çok sıkı denetim altında olan "Askeri Cezaevleri"nde tutuluyorlardı ve Parti içindeki gelişmelere müdahale etme şansları çok zordu. Özellikle Diyarbakır'daki kadroların bu kritik dönemden haberleri bile olamamıştı. FÜ'ler eski mahkûmlardı ve bulundukları cezaevlerinden nispeten müdahale etme olanaklarına sahipti. Metris'deki MK üyelerinin hepsi problemliydi. Burada inisiyatif II. Konferans öncesi direnişçi kadroların elindeydi. Fakat bunlar da II. Konferans ve II. MK'nın I. Toplantı kararlarını ve niteliğin yeterince kavramamışlardı. Hatta I. MK döneminin etkilerini taşıyanlar da vardı. Bu yüzden buradaki kadroların da Parti'deki bunalıma müdahaleleri yetersiz kalıyordu.

(7) 2. MK 5. Toplantı Raporu, sf. 4

(8) Burada özel bir durumu belirtmek gerekir: Yazımızın önceki bölümlerinde I. MK içinde denge'nin sona doğru ML'lerden yana değiştiğini belirtmiştik. Örneğin; I. MK adına 27 Eylül'de yayınlanan "12 Eylül Değerlendirilmesi", II. Konferans'ta seçilen II. MK'nın üç Siyasi Büro üyesi tarafından hazırlanmıştı. II. Konferans'ta bu değerlendirme bazı düzeltmeler yapılarak onaylanmıştı. Aynı şekilde I. MK imzasını taşıyan 10 Ekim 1980 tarihli "Devrimci Örgütlere Çağrı" bildirgesi de bu kadrolar tarafından kaleme alınmış ve II. MK tarafından takip edilmişti. Bu yüzden 2. MK 5. Toplantı Raporu'nda, I. MK'daki

denge değişikliği hesaba katılmadan "tornistan" olarak değerlendirilmiştir.

(9) 2. MK'nın Ocak 1985'te yayınlanan 5. Toplantı Raporu'nda Parti'nin tesbit edilen olumsuz durumu MK'nın maneviyatı üzerinde derin etki yapmıştı. Çünkü bu toplantı anına kadar, 8'i sorgu ve cezaevi işkencesinde, 23'ü de çatışmalarda olmak üzere 31 yoldaş hayatını kaybetmişti. Parti üye ve aday üyelerin %90'ı tutsak düşmüştü. Aynı dönemde kaydedilen yeni üye ve aday üyelerin %50'si de yakalanmıştı. II. Konferans'ta seçilen asıl ve yedek MK üyelerinin 10'u yakalanmış, bunlardan Süleyman Cihan işkence-de katledilmişti. Yakalanan MK üye ve yedek üyelerinin 6'sı çözülmüş, bunlardan biri de ihanet etmişti. II. MK'nın I. Toplantı kararıyla örgütlenen 4 bölge komitesinden sadece biri ayakta kalabilmişti, 4 il komitesinin tümü çöktürülmüştü. 18 ildeki örgütlenme 6 ile düşmüştü ve bazı illerle olan ilişkiler de kopmuştu.

(10) Bu rapor, gerçekten Parti tarihinin en kalın MK raporudur. Normalden biraz daha küçük harflerle matbu olarak basılan bu rapor toplam 383 sayfadan oluşmaktadır. Parti'nin görüşlerini "derinleştirme" iddiasıyla III. Konferans'a sunulmak amacıyla hazırlanan bu rapor, 2. MK 5. Toplantısı'na hakim olan "çoğunluk" görüşüdür. Daha çok ülkede aktif mücadele içinde bulunan muhalif üyeler de vardır. Bu muhalif MK üyelerinin görüşleri, "I. Nolu Gerilla Bölgesi Parti Bölge Komitesi'nin, "tartışma" organı olarak yayınlanan "Parti Birliği"nin 4. sayısındaki raporda yer alıyor ve bu da yine küçük harfle dizilmiş 390 sayfadan oluşmaktadır. Bu ayrıntılı raporlar, gizliliğe daha çok dikkat edilmesi gereken bir dönemde, sadece "örgütlü sempatanlara" kadar verilebileceği belirtildiği halde, ilgisiz pek çok kimsenin kitaplığında yer almıştır.

(11) Kürt sorunu konusunda bu içerikte bir yazı daha II. Konferans öncesinde FÜ'lerden biri tarafından Parti'ye yazılı olarak önerilmişti. Yurtdışında yapılan "III. Konferans'ta bu perspektif yeniden gündeme getirilmişti. III. Konferans'tan sonra "Devrimci Partizan" olarak örgütlenen "2. MK'nın bu eğilimdeki kadroları, daha sonra "KAWA" ile bu projelerini gerçekleştirmeye çalıştılar, fakat çok sürmeden dağıldılar.

Demokrasi oyunu; SEÇİMLER

Haksız savaş kurmaylığı, iç savaşın gelişen aşamasında "yeniden yapılandırma" sürecini işletmeye devam ediyor. Seçimlerle asma yaprağı görevini dahi göremeyen parlamentonun da "yeniden yapılandırma" planına uygun şekillendirilmesinin zorunluluğu vardır. Hakim sınıflar, kitleler nezdinde bu kadar yıpranan, teşhir olan, güvenilmeyen parlamento kurumunu kurtarmaya, eskiden kitleleri aldatma aracı olan faşizmin peşesi durumundaki bu kurumu bu misyonuna yeniden kavuşturmaya çalışıyorlar.

Hakim sınıflar, parlamento kurumunu "asli" görevine kavuşturmak için devreye soktukları seçim taktiğinde en fazla rolü CHP'ye biçmektedirler. 1991 seçimleri öncesi ve sonrası sahte vaatlerle kitleleri beklentiye sokan, Kürt ulusal partisi DEP ile ittifak yapıp Kürt halkına hoş görünmeye çalışan, sonrasında ise hem DEP milletvekillerinin tutuklanmasına vesile olan ve hem de Kürt coğrafyasında yapılan her türlü vahşeti uygulayan ve uygulatan CHP, '95 seçimleri sonrasında koalisyonlardan uzak tutulmuş, sahte muhafazetçilik oynayarak yeniden "sol" görünüm ile kitleleri aldatma sürecine hazırlanmıştır. Faşist medya CHP'nin yeniden parlatılması görevini bu süreçte layıkıyla yerine getirmiş, getirmeye de devam ediyor! Susurluk sürecinde ortaya çıkan durumda CHP özellikle devleti ve orduyu korumak için büyük bir rol oynamış; bir yandan keskince "çetelere karşı" olduğunu açıklamış, "ışık söndürme" vb. eylemlere katılır görünmüş, öte yandan çeteleşen devlet gerçeğini kitlelerden saklamak için "çeteleri" "munferit" olarak göstermeye çalışmıştır. Ve en nihayetinde haksız savaş kurmaylığının muhalefet cephesindeki sivil uzantısı olarak İşçi Partisi ile birlikte süreci "laiklik-şeriatçılık" ikilemine çekmeye çalışmışlar ve bunda ÖDP, EMEP gibi reformist partilerin örtülü desteğini de alarak başarılı olabilmişlerdir.

Haksız savaş kurmaylığının milli güvenlik siyaset belgesinin "birinci tehlike şeriatı" sahte belirlemesinden sonra, CHP ve İşçi Partisi, "Kemalist cumhuriyeti korumak", "devrim yasalarını işletmek" için MGK'nın sivil uzantıları olarak, devrimci savaşa akacak düzenden umudunu kesmiş kitlelerin, sistemden kopmalarını sahte söylemlerle engelleyip sisteme taban oluşturmak istemektedirler. Bu sebeple "cumhuriyeti" kurtarmak için ulusal güçler meclisi gibi örgütlenmeler yaratarak direk kitlelerle yüz yüze olup kazanma politikaları gütmektedirler. Tabanda oluşturulan bu örgütlenmelerle genel seçimlere bir ittifak olarak girerek "sol" oyların toplanmasını amaçlıyorlar.

CHP'nin haksız savaşta oynadığı rol ortadayken, seçim kararı alınan bu günler-

de yine "Kürt sorununun çözümü", "demokratikleşme paketi" gibi sözde vaatlerden oluşan programları, Kürt coğrafyasının merkezi durumundaki Diyarbakır'da kamuoyuna açıklandı. CHP aymazca ve bir o kadar da utanmazca geniş halk kitleleriyle sözde bu vaat paketleri aracılığıyla "barışmak", bir kez daha sisteme kan taşıyarak şu an sürdürülen topyekün savaşın daha fazla şiddetlenmesine, halkın umudu olan gerillanın "etkisizleştirilmesine" katkıda bulunmak istiyor. Ancak "cumhuriyetin" kuruluşundan beri varolan "sol" söylemi karşı-devrimci bu parti, basta Kürt ulusu olmak üzere geniş halk kitleleri nezdinde yüzünü çoktan açık etmiş ve oynadığı rol işlevsizleşmiştir. Bu anlamda bir kez daha oynanan oyuna halklar gelmeyeceklerdir ve CHP tabela partisi olmaya devam edecektir.

Haksız savaş kurmaylığı, '95 seçimlerinde basit seçim hileleriyle Kürt coğrafya-

miklerin geliştiği tüm alanlarda devrim karşıtı olarak sistemin "sol" görünümü, kitleler içerisindeki dalgakıranlarıdır. Şer cephesinin yüzündeki maskenin parçalanması, ideolojik olarak teşhir edilmesi zorunluluğu vardır.

Yine bu şer cephesinin HADEP üzerinde de planları vardır. Bu planları özellikle ÖDP ve DBP vasıtasıyla yerine getirmek istenmektedir. Haksız savaş kurmaylığının Kürt ulusal savaşını etkisizleştirmek için "Kürt Unitası" yaratma peşinde olduğu bilinmektedir. Dolayısıyla bu seçim sürecinin Türk hakim sınıfları tarafından kullanılacağı açıktır. Kürt yurtseverlerinin '91 pratiğinden çıkacakları dersler vardır. Ve iç savaşın daha da keskinleştiği bir sürecin yaşandığı bu evrede daha fazla ince eleyip sık dokumanın zorunluluğu açıktır.

Kürt ulusal hareketinin geçmiş parlamento deneyinden çıkardığı tecrübeleri, süreci doğru bir tarzda kavrayışla bütün-

Devrim cephesinin özellikle de silahlı devrimci güçlerin, dikkatlerini CHP-İP öncülüğünde geliştirilen ve ÖDP'nin içerisinde yer alacağı kuvvetle muhtemel olan bu şer cephesinde yoğunlaştırmaları gerekir. Zira bu şer cephesi sadece bir seçim bloku değil, devrimci dinamiklerin geliştiği tüm alanlarda devrim karşıtı olarak sistemin "sol" görünümü, kitleler içerisindeki dalgakıranlarıdır. Şer cephesinin yüzündeki maskenin parçalanması, ideolojik olarak teşhir edilmesi zorunluluğu vardır.

sında HADEP'e giden oyları, Refah Partisi'nin önünü açarak Refah'ın hanesine yazmış ve bu parti ile HADEP'i frenlemek istemişti. Aynı görev bir kez daha CHP'ye verilerek isteniyor. CHP, yanına İşçi Partisi, ÖDP ve DBP'yi, DİSK, KESK, TÜRK-İŞ gibi MGK sendikacılarını da alarak, "cumhuriyeti koruma programı" ekseninde sol görünümü bir ittifakla bu rolü oynamak istiyor.

Türk hakim sınıfları, CHP, İP öncülüğünde ulusal, sınıfsal devrimci tabanı etkisizleştirmeyi amaçlarken, ANAP-DSP, DTP vasıtasıyla da Fazilet Partisi; YD, BŞP ve Çillerin kellesini alamazlarsa da DYP yani kendilerine sözde demokrasi cephesi denilen kesimi işlevsizleştirip, bu şekilde parçalanmışlıklarını "düzenlemeyi" planlıyor, hem de parlamentoda yeni sürece uygun "güçlü", merkezi ve yek vücut ve de vitrinlerini yenilemiş olarak girmeyi amaçlıyorlar.

Devrim cephesinin özellikle de silahlı devrimci güçlerin, dikkatlerini CHP-İP öncülüğünde geliştirilen ve ÖDP'nin içerisinde yer alacağı kuvvetle muhtemel olan bu şer cephesinde yoğunlaştırmaları gerekir. Zira bu şer cephesi sadece bir seçim bloku değil, devrimci dina-

leştirmenin en anlamlı ve gerçekçi sonucu; hakim sınıfların oyununu, aktif bir seçim boykotu ile boşa çıkarmak olacaktır. HADEP'in bu taktik süreçte üzerine düşen misyonu kavraması ve seçim boykotuyla Kürt ulusu üzerindeki planların bu halkasını tersine çevirme pratiğine, teşhir, propaganda çabasına girmesi önemlidir, gereklidir.

Yukarıda ortaya koyduğumuz düşünceler doğrultusunda ÖDP'nin durumu üzerinde biraz daha durmak istiyoruz. ÖDP'nin bileşenleri, sosyal yapısı ve programına baktığımızda, ÖDP'nin ne olduğunu, kim olduğunu ve ne yapmaya çalıştığını anlayabiliriz.

ÖDP; 12 Eylül AFC yıllarında devrimci hareketin almış olduğu yenilgi sonrası, '90'lı yıllarda, sosyal emperyalist bloğun yüzündeki maskeyi indirmesi ve emperyalist yüzünü göstermesi; başını ABD'nin çektiği emperyalist bloğun "komünizm çöktü", "sosyalizm öldü", "tek kutuplu dünya", YDD, "sosyal adalet, sosyal barış" vb ideolojik söylemleri ile belirlenen sürecin ürünüdür. Emperyalist politikayla, ülkemiz topraklarında '90'da devreye sokulan reform vb. söylemlerinin sağladığı "avantaj" ve çıkarılan

"91 şartlı tahliyesi" ile birlikte, esir kamplarından dışarı çıkan "eski devrimci" kadroların bu ortamda sistemle barışan, sosyalizme ve proletarya davasına inançsızlaşan ihanet eden çevrelerin biraraya gelerek başlattıkları "tartışma süreci" ertesinde; düzenle barış içerisinde birarada yaşayarak sistem içi demokratizm ve reformlar uğruna hareket etmeyi amaç edinen ve her alanda devrimci savaşın karşısında olmayı görev belleyen reformist bir partidir.

Aslında bu oluşumu, bir sürecin artıkları ve döküntüleri diye tanımlamak da mümkün. İşte bu parti, kitle hareketlerinde olsun, sendikal alanda olsun, kırsal bölgedeki gerilla savaşı ve silahlı mücadeleye tavırla olsun, Kürt ulusu karşısındaki sosyal şoven duruşu ile olsun, Susurluk sürecindeki politikalarıyla olsun, hep düzen kan taşımıştır. ÖDP bu rolünü seçim sürecinde de devam ettirmekte tereddüt etmiyor. Ortaya attığı "Gökkuşak Projesi" CHP ve İP öncülüğünde geliştirilmek istenen sürece zemin hazırlamaktan başka bir anlama gelmemektedir. Gerek sendika seçimlerindeki yaklaşımları, gerekse "ulusal güçler meclisi" konusuna sıcak bakmaları, sosyal şoven programlarının bir sonucudur. ÖDP'nin bütün bu çabaları, TIP, TSİP ve Mustafa Suphi sonrası TKP'nin akıbetlerini paylaşmasını engellemeye yetmeyecektir. Devrimci savaşın yarattığı ortamda politika yapma zemini yakalayan ÖDP ve benzeri reformist partiler, devrimci savaşın kavurucu ateşinin harları arasında erimekten kurtulamayacaklardır.

ÖDP'ye önerimiz, böyle bir şer cephesine dahil olmaması ve karşı-devrimci planlara alet olmamasıdır. Zira bu, karşı-devrimci faşist partilere dolaysız bir eklemlenme olacak ve ÖDP'nin reformist de olsa görece bağımsız duruşu son bulacak ve bu çok daha ağır tahribatların önünü açacaktır. Hakim sınıfların amaçladığı da budur zaten. Bu noktada ÖDP tabanının refleksleri ve duyarlılığı önem arz etmektedir.

Türk hakim sınıfları mevcut durumda ekonomik, politik, ideolojik açılımlar yapma şansına sahip değiller. Dolayısıyla döne döne kendilerini giderek çözümlere tekrar etmekten başka bir şey ellerinden gelmiyor. Sürec '91'de ortaya koydukları plana benzetilebilir. Ancak farklılık, sürecin ilerlediği ve iç savaşın daha da keskinleştiği evrelere gelmiş olduğumuzda aranmalıdır. Dolayısıyla iç savaşın bundan sonraki her evresi daha şiddetli ve acımasız olacaktır. Haksız savaş, bu boyutuyla sürece hazırlanıyor. Genel olarak devrim cephesi, özgülde ise öncü kuvvetleri önümüzdeki sürecin çatışmalarına iyi bir şekilde hazırlanmalıdır. ●

Faşist devletin çıkış arayışı ve "başkanlık sistemi"

Hakim sınıfların gündemi, geçtiğimiz yıl Eylül ayı içerisinde ortaya atılan "başkanlık sistemi" ile yeni bir başlık kazanmıştı. Düzen partileri hergün sözcüleri aracılığıyla konu hakkındaki yorumlarını dile getiriyorlar; faşist basında analist, araştırmacı ve bilim adamı özelliklere sahip "sayın" çok bilmiş köşe yazarlarımız etraflı yorumlarıyla gazete okurlarına bilinc taşıyorlardı! Bu sistemin nerede iyi, nerede kötü işlediğine dair örneklemeleriyle konu "araştırmacı-gazetecilik"e yakışır bir şekilde didik didik edildi. Demirel'in açığı bu "tartışma", gevezeliğe ve ukalalığa müsait olduğu için faşist diktatörlüğün politikacıları ve kalemşörleri meseleyi derin ele almakta sıkıntı çekmediler ve yeniden gündemleştirip tartışmayı sürdürdüklerine göre, daha da çekmeyeceği benziyorlar.

Türk hakim sınıflarının iyi bir politikacısı olan Demirel, yılların getirdiği deneyimiyle faşist devletin içine girdiği süreci doğru değerlendirerek; kendince çözüm olmaya çalışıyor. Faşist uygulama ve politikalarla, halka ve devrime karşı "usta" tutumlarıyla otuz yılı aşkın bir birikime sahip. Bu birikimin içinde birlerce işçinin, köylünün, memurun, ezilen Kürt ulusunun kanı, canı, gözyaşı ve teri mevcuttur. Demirel her dönem batmayan yıldızıyla ve aranan adam olma ve her kabuğa, kılığa rahatlıkla girme özelliğiyle; faşist devletin parlamento denen çöplüğünde çoğunlukla "iktidar"ı temsil eden koltuklarda oturmuştur. Devlet bürokrasisinden siyasete geçişle bu yolda ilerlemek ve "devletin bölünmez bütünlüğünü ve bekasını sağlamak" için daha başından kadro olarak yetiştirildiği, denendiği açıktır ve Demirel bunu hakkıyla yerine getirmektedir.

Son yıllarını Cumhurbaşkanlığı koltuğunda geçiren Demirel, "sistemin sigortası" oluverdi bir anda. Sözde muhalifleri bile "O'nun deneyiminden yararlanmak için" elini oper oldu. "Laik, demokratik ve konuşan Türkiye"nin bir numaralı ismi olarak sunuldu ve Demirel bu görevde kolaylıkla kabul etti ve kendi açısından da başarıyla uyguluyor. "Dün dündür ve bugün bugündür" "ilkesini" her hareketini meşrulaştırmak ve kabul ettirmek için Türk devletinin siyasi literatürüne soktu. Dün karşı çıktığı bir "yasayı" bugün kolaylıkla savunabilir. Aslında buna "yasa" savunmak ya da reddetmek demeyelim, "çıkar" savunmak ya da başkasının "çıkarını" reddetmek diyelim. Çünkü Demirel, bu devletin doğasında olan görevi; hakim sınıfların çıkarını savunur, kollar ve gözetir. Hakim sınıfların içinde varolan gruplaşmada kimin yanında yer alması onun çıkarını savunur ve diğerlerinininki-

ni de ustaca gözetir. İşte O'nu deneyimli kılan ve "bir numara adam" yapan özelliği budur.

Demirel, faşist diktatörlüğün politikacısının tipik bir örneğidir. O'nun yaşamında ve özelliklerinde, faşist devletin son otuz yıllık, hatta daha ötelere dayanan (Demirel'in tarih bilgisine girer bu) tarihini, somutlamış ve özümsemiş olarak görürüz. Demirel'e baktığınızda Tansu Çiller'den, Mesut Yılmaz'dan, Deniz Baykal'dan ve diğerlerinden önemli benzerlikler bulursunuz. Onlar Demirel'in sadece birer yönüdür.

Sadece bunlar mı? O'nda asker dipçisi, polis copunu, ağa sopasını, patron sömürsünü, bürokrat yolsuzluğunu, bu düzenin tüm faşist kurumlarının simgesini bulursunuz. Hatta "araştırmacı gazetecilik" kalemni bile bulursunuz. İşte bu Demirel, bugün sistemi "tartışmaya" açıyor. "İdari yapıda reformların yapılmasından" söz ediyor. Dün Özal'ın getirdiği ve reddettiği "başkanlık sistemi"ni bugün savunarak, devleti "sahiplenmeye" çalışıyor. Çürüyen ve her kurumu kokuşan bir devletin "bekasını" sağlamaya çalışıyor. Demirel neden bu tartışmayı açtı? Devleti, nasıl "korumaya" çalışıyor? Demirel, gerçekten "reform" mu istiyor?

Yukarıda da yaptığımız "Demirel giriş"inden bu soruların yanıtı kolaylıkla verilebilir. Demirel'in en iyi bildiği şey "zor" politikasıdır. Bu "karşı-devrimci zor"u en iyi alayıp pullayan yine Demirel'dir. O'nu telaşa düşüren, devletin gerilla savaşı karşısında siyasal olarak gerilemesi ve derinleşen yapısal kriziyle bundan kolay kolay kurtulamamasıdır.

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi, '90'lı yıllardan itibaren bugüne kadar olandan daha hızlı bir gelişme gösterdi; dolaylı ve dolaysız olarak yaşamın tüm alanlarını ve sınıfları etkiliyor. İster istemez tüm sınıflar; ister karşısında olsun, ister yanında olsun, ister yalpalaşın; politikasını, duruşunu gerilla mücadelesine göre ayarlıyor. Kitlelerin kendiliğinden hareketinde varolan doğal, embriyon halindeki siyasal bilinç çoktan bir cenin durumuna gelmiş ve büyüme sürecine girerek kendisini doğuma hazırlıyor. Elbette bu kısa süreli ve bugünden yarına olacak bir doğum değildir. Toplumsal devrim; "uzun" bir dönemi kapsayarak tüm halkları saracak ve "halk savaşı" stratejisinde bütünleşerek "doğumunu" gerçekleştirecektir. Bu toplumsal devrim bir ceninin büyüüp bebek olması gibi düz bir hat ve ritm izlemez. İlerleme ve gerilemeleriyle, yengi ve yenilgileriyle tüm devrimci sınıf ve katmanları halk savaşı içinde örgütleyene dek gelişimini tamamlayacaktır. Belirtmek istediğimiz, artık kitle hareketlerinin arkasında, dolaysız ve

dolaylı yönleriyle, devrimci politikanın olduğudur. İşte bu yüzden son yıllarda en ufak bir kitle gösterisinde dahi devlete olan güvensizlik kendisini şu veya bu şekilde göstermektedir. Güvensizlik ve belirteleri başta parlamentoya yani "Büyük Millet Meclisi" denen ahıra; sonra polise ve sırasıyla eğitime, sağlığa, sosyal güvenlik kurumlarına vs. vs. olarak kendini gösteriyor. En son askere yönelmektedir ki, bu da sadece yanılsamalı bir durumdur ve Türkiye Kürdistanı'nda askerin ipliği ilk başta pazara çıkmaktadır. Türkiye Kürdistanı'ndaki gerilla savaşı oradaki tüm devlet kurumlarının niteliğini ortaya koymuş ve Kürt ulusunun bir avuç işbirlikçisi dışında herkese göstermiştir.

Bu gerçeğe rağmen devletin elindeki tek dayanağı, Türkiye Kürdistanı dışındaki bölgelerde, hala şovenizmin etkisiyle "temiz" kalabilen ve kendisini o tüm yaşananlara rağmen az-çok bu sistemin dışında gösterebilen "ordu"dur. "İrticaya karşıyım", "artık darbeye değilim", "laikim", "yolsuz değilim", "yemin billah Atatürkçüyüm" diyerek kitlelerin güvenini sağlamaya çalışıyor. "TBMM'nin "yolsuzluk" batağı ve "çete maskeleyen kurumu" olduğunu ordu da söyleyerek kendisinin bunlardan iyi olduğunu anlatmaya çalışıyor. Bunun için brifingleri, pratik adımları ve hala devam eden açıklamaları hatırlardadır.

Bilindiği gibi, devrimcilerin yıllardır anlatmaya çalıştığı kontrgerilla ilişkileri ve haksız savaş örgütlenmesi "Susurluk'ta" belgelendi. Belgelendi ama kazanın bileşimi sayesinde ince taktikleriyle bir ayağı eksik kaldı. Eksik kalan ayağın, bu ince taktik uygulayanlar olduğu açık Genelkurmay ve MGK kaynaklı birçok belge ve bilgi İşçi Partisi gibi "ordu sözcüsü" sol söylemlili partiler ve düzen partileri aracılığıyla medyaya, yani "kamuoyu"na sunuldu ki, bu bilgi ve belge bombardımanı içinde ordu kendisini ustalıkla sakladı. Bunda Demirel'in katkılarını belirtmeden geçmeyelim. Ordu her fırsatta bu sebeple Demirel'e teşekkürlerini bildirmiştir. Ordu ve bu süreçte orduya her zamankinden daha fazla lazım olan düzen medyası bu süreçten temiz çıktı. "Türk basını" tarihi bir misyon oynadı ve "araştırmacı-gazetecilik" başansı göstererek "çeteleri bir bir çözdü" (1) Öyle bir hale geldi ki, bu bilgi ve belge bolluğunda neyi çözdüğünü bile unuttu.

"Kazanın bileşimi" dedik. Bu bileşim sistem için uygundu. Ortada karanlık bir ilişkiler yumağı vardı ve bu yumak içinde ordunun ipi yoktu. Ayrıca kazanın bileşimi Tansu Çiller'le yakından ilgiliydi. Sistem, faşist diktatörlük, yani Koç'ların, OYAK'ların, Sabancı'ların vb. devleti, mevcut iç ilişki ve ilişkile-

ri doğrultusunda, Tansu Çiller kligini ne zamandır tasfiye etmek, en azından kontrol altına almak istiyordu. İşte bu uygun fırsat kaza biçiminde "oluşturmuştu". Eğer bu kaza olmasaydı, Genelkurmay sözcüsü Doğu Perinçek'in zaten kazadan önce belgeleri ve birikteliğini deşifre ettiği bu bileşimin başına bir "kaza" gelecekti. Nasıl bir "kaza" olacağını bilemiyoruz; baskın olur, bir mahkeme olur, ya da bir suikast olurdu vs. vs. Ancak işlevinin, bu hakim sınıf kliginin bileşimini, yani siyaset-devlet (ancak ordusuz devlet)-mafiya ilişkilerini açığa çıkarmak olacağı çok açık. Doğu Perinçek ve benzerlerinin bu işe soyunduğu biliniyordu. Veya başka tetikçiler işi patlatıyordu vs. vs. İşin bu kısmı önemli değil, önemli olan kazayla aynı işlevi görecektir bir organizasyonun düzenleneceğidir.

Çiller gerilla karşısında hakim sınıfların öne çıkan uygulayıcısı ve bir vitrin malzemesi olarak gündeme geldi. Tam bir Amerikan çocuğu olarak CIA patentli politikaları Genelkurmayla uyum içerisinde uygulayacaktı. "Baba'nın gözetiminde" "kızı", muhteşem gülümsemesiyle devletin uzun kolu olacak, acımasız yumruklar sallayacaktı. Özal'ın Cumhurbaşkanlığı'nda, Demirel-Inonu hükümetleri döneminde haksız savaş tırmanmaya geçti. "Düşük yoğunluklu savaş" tespiti ve "Kürt realitesini" tanıma politikasıyla Kürt ulusu üzerinde yoğun bir "zor" uygulanmaya başlandı. Köyler; boşaltılıyor, göçettiriliyor, kalan evler yakılıyor. Hayvanlar öldürülüyor, omanlar yakılıyor, Kürtler ya korucu olmaya ya da göçe zorlanıyordu. Kürt şehirlerinde sokak infazları yaygınlaşıyor, kaçırılanlar ölü bulunuyordu. Ki bu uygulamalar halen devam etmektedir. Dönemin özelliği, bunun geçen yıllara oranla kat kat artmasıdır. Bu süreç kendi içinde kitlesel direnişleri, serhildanları örgütleyordu ve gerilla güç kazanıyordu. Irak Kürdistanı'nda, Körfez savaşı ve sonrası gelişmelerde oluşan "boşluğu" Kürt Ulusal Hareketi iyi değerlendirerek bölgede hiç olmadığı kadar ciddi bir güç olarak kendisini geliştireyordu.

Çiller ve Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş ikilisi bölgede "özel savaşı" daha da boyutlandırdı. Sadece T. Kürdistanı'yla sınırlı tutmadılar savaşın hattını. "Topyekün savaş" konseptiyle T. Kürdistanı dışında azgınca bir karşı-devrimci terör sürecine girildi. İstanbul, Ankara ve İzmir gibi büyük illerde ve hemen hemen kitlesel mücadelenin var olduğu tüm illerde her hafta bir sokak infazı veya gözaltında öldürme, "kaybetme" gerçekleştirildi. Kitlesel gözaltılar ve tutuklamalar, kitle gösterilerine ve kitle örgütlerine uygulanan yoğun şiddet, devrimci basına bombalı saldır-

lar vs. iç savaşın şiddetini ve seyrini derinleştirdi. Bunca saldırıya rağmen kısmi kayıplar yaşansa da devrimci hareket politik etkinliğini artırdı ve Gazi, Ümraniye, Buca Esir Kampı direnişleri, '95-96 1 Mayıs'ları, '96 Ölüm Orucu, devrimci cepheleri gibi süreçler de inisiyatifi gösterdi.

Bu süreçte, çok kısa bir sürede devletin "kutsallığını" büyümesine kapılan Tansu Çiller kimin ve neyin temsilcisi olduğunu unuttu. Karşı-devrimci terörde gözü-nü öylesine kan bürüdü ki artık hedef şaşırır bir duruma geldi. Koç'ları, Sabancı'ları, kısacası TUSİAD'ı, OYAK'ı, ASELSAN vb. temsil ettiğini unuttu ve "devletin kutsallığını" "kutsallaştırdı". Bu kutsallaşmanın "kutsallaşmasını" polisin "anası" olarak sağladı. Ve amansızca yürüttüğü "özel savaşın" yaratmış olduğu yozlaşmaya ve çürümeye kendisini kaptırarak temsil ettiği sınıflara yük oldu. "Kutsallaşmış kutsal devleti" için gözü hiçbir şey görmeyen Tansu Çiller ve ekibi, devletin klasik hiyerarşisini derinleştirdi ve "derin devlet'i" yarattı. Açık ki bu, sözkonusu iktidar temsilcisinin, değişen sınıf ilişkilerinin paralelinde "politikaları değişen" hakim sınıflara; iktidarın gerçek sahiplerinin, iktidarın ihtiyaçlarına cevap olamaması; statükoculuğu ile gerisine düşmesi anlamına geliyordu. Öylesine bir "kutsal" özel savaş yürütüyordu ki, devletin ve aygıtı olduğu hakim sınıfların tüm olanaklarının kendisinin hizmetinde olmasını istedi. Bu noktada da iktidarını temsil ettiği komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarıyla çelişki yaşar oldu. Tüm ihaleleri kontrol etmek, tüm devlet anlaşmalarının içerisinde yer almak ve tüm kara para ilişkilerinde pay sahibi olmak istiyordu ve "kutsal devlet" için fazla "kutsal"dı. Hazar petrolünün paylaşımı için yürütülen uluslararası emperyalist çıkar savaşında ve uyuşturucu trafiğinde ciddi bir payı kendi "kutsallığına" çekmek istiyordu.

Sınıfının genel ihtiyaçlarının önüne sadece kendi klik çıkarlarını geçiren bu hakim sınıf kliğinin "mutlak ve tek başına iktidaraşma" çabalarına dur denmeliydi. Çünkü Yener Kaya gibi borsacılar, Ömer Lütfi Topal gibi kara para kralları bile Tansu Çiller'in gazabına uğramaya başladı. Tansu'nun "özel savaş"ı Kürt işadamlarının yanısıra devletin gelir kaynaklarına da dokunmaya başlamıştı ve devletin klasik dengelerine uymuyordu bu. Bunun için adım adım "Tansu Çiller Tasfiyesi" planı devreye sokuldu ve '95 Aralık seçimleriyle süreç başlatıldı. Bu seçimlere neden olan olay ise Necdet Menzir'di. Necdet Menzir'in devrimci bir eylemde ölen polisin cenazesinde, İstanbul Emniyet Müdürü olarak yaptığı konuşma o dönemdeki DYP hükümetinin koalisyon ortağı olan CHP'nin yeni başkanı Deniz Baykal tarafından bahane edilerek seçimler gündeme getirildi. Ve bu Tansu için ilk işaret oldu. 25 Aralık '95 seçimleri böylece gündeme girmiş oldu.

Bunu gören Tansu, özel savaş ekibini partisinde toplayarak ve Türk hakim sınıflarına adapte olmuş, Türkiye Kürdistanı'ndaki büyük toprak ağalarına ve korucubaşlarına dayanarak kendine siyasal destek bulmaya çalıştı. Bunlar ona hem uyuşturucu ticareti hem de toprak rantına dayalı olarak ekonomik altyapı ve çıkar ortaklığı sağlıyordu. Ordu ise suç ortağı Tansu'nun bu tasfiyesinde "geri" durarak ve esas oyunu oynayan olarak kendisini öne çıkarmadan, denetimi bir bütün olarak; Tansu'ya rağmen ele geçirme peşindeydi.

Ancak seçimlerin zamanı yanlış seçilmişti. Çünkü gerek yukarıda göstermeye çalıştığımız gibi hakim sınıflar arası çelişkilerin, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin gelişmiş ve kitle hareketliliklerinin devrimci politikayla kaynaşmış olduğu bir süreçte seçim; mevcut siyasi yapıda bir değişiklik sağlamaya olanak vermiyordu ve öyle de oldu. Seçime giren HADEP'in meclise girmesi basit bir seçim yasası oyunuyla engellendi ve aldığı oylar Refah'ın hanesine yazılmış oldu. Devlet, Kürt ulusal hareketine karşı T. Kürdistanı'nda Refah'ı kontrollü olarak geliştiriyordu. Bu böyle olmakla beraber Refah ister istemez devrimci politika etkisine girmekte kararsız olan ara sınıfların tepkilerini de örgütlemek zorunda kaldı. Bağrında bu tehlikeyi taşıyarak mecliste çoğunluk sağladı. Bu arada Mesut Yılmaz, "amacı DYP'yi bitirmek değil, Tansu'yu bitirmek" diyerek seçim öncesi ve sonrası Ana-Yol işbirliğini ve koalisyonunu bilerek ve isteyerek çıkmaza sokuyordu. Ancak mevcut siyasi ortam, iç savaşın seyri, "göstermelik" parlamentodaki bu göstermelik "istikrarsızlık oyununa" dahi tahammüllü değildi. Ve Mesut Yılmaz, Tansu'nun "gerçek yüzünü" göstermek için O'nunla hükümet kurarak ve kısa sürede bozarak bu işin DYP'yle değil, Tansu'yla olmayacağını göstermeye çalıştı.

Bu noktada Tansu'nun "kutsallığını" aşamayan "kutsal devleti", Refah-Yol koalisyonuna, az önce aktardığımız gibi bağrında taşıdığı tehlikeye rağmen evet demek zorunda kaldı.

Tüm bu gelişmeler kitlelerdeki hoşnutsuzluğu artırırken bazı devrimci çevreler hakim sınıfların bu çelişkilerinden TUSİAD'ın da "reform" istediğini tespit ederek özellikle Kürt ulusal sorununda bazı açılımların olacağı kehanetinde bulundular! Halbuki TUSİAD bu yaşananların dışında değil içindedir ve hatta yaşananların bizzat öznesidir. Komprador sermayenin temsilcisi gibi görünen TUSİAD, aslında arka planında yarı-feodal üretim ilişkilerinin tümünü temsil eder. Toprak ağalarıyla kopmaz sınıfsal bağları vardır; bu bağlar faşist diktatörlüğün bizzat kendisidir. Bununla beraber bazı farklı özellikleri vardır ki bunlar yazımızın konusu açısından önemsiz olduğundan geçiyoruz. Belirttiğimiz özelliği belirleyicidir ve önemli olan bunun tespitinin yapılmasıdır.

Sabancı'nın "Doğu Raporu", TUSİ-

AD'ın "demokratik önerileri" Tansu'nun "kutsallaşmış kutsal devletine" bir tepkiydi. "Kutsal devlet" yapısına dokunmak gibi aman aman ciddi bir işe girişmek derdi, niyeti ve "açılımı" yoktu. Korucubaşlarına, polis müdürlere ve genelkurmay eskilerine dayanan ve açık açık kendine de dokunan bu "kutsallık"tan şikayetçiydi ve ifade etmek istiyordu.

Refah-Yol'un hükümet olmasıyla ordu ağırlığını artırdı. Tansu'nun gidişatından hoşnutsuz olan ordu, Tansu'nun tasfiyesini istiyor ancak aynı zamanda polis müdürlere ve korucubaşlarına ihtiyaç duyuyordu. Refah'la ortaklık yapan DYP'yi direkt hedef alamazdı çünkü bu siyasi partide kendi özel savaş politikaları da cisimleşiyordu. DYP'ye direkt dokunursa kendisine de dokunmuş olacaktı.

Bunun için ordu, Refah'a yüklendi. Refah'ı yıpratarak, DYP'yi koruyarak; Tansu'yu alaşağı edecekti. Ancak Tansu direniyordu çünkü bu süreçte "devleti" öğrenmişti.

Bu "direnme" karşısında ordu el altından piyasaya "belge" sızdırmaya başladı, merkez sağ ve solu birliğe davet etti. Böylece birleşik merkez sağ ve sol görüntüsü altında devlet daha derli toplu bir görüntü sergileyebilecekti. Ancak "istekler" istek olarak kaldığı müddetçe sadece hayal oluyordu. Çünkü devrimci savaş, hakim sınıflar kendisine karşı birleştirirken aynı zamanda kendi içinde ayrıştırıyordu. İç savaşın çözüldüğü ve kendisinin de henüz tam olarak denetleyemediği alanlarda yeni çıkar savaşları oluyordu. Ve bu çıkar savaşları eskisi gibi salt ekonomik ve politik araçlarla yürütülüyordu, ciddi silahlanıyor ve birbirinden "adam" götürülüyordu; Esref Bitlis, Cem Ersever, Ömer Lütfi Topal, Yener Kaya gibilerinin ölümüne bu savaşın niteliğini ortaya koyuyordu. Bunları "kaçırma" vb. gibi olaylarla zenginleştirmek mümkün ama gerek yok. Sanırım durum yukarıdaki örneklerle anlaşılıyor.

İşte bu ortamda, Refah-Yol'un suyu Refah aracılığıyla yavaş yavaş ısındırırken, meydana "Susurluk kazası" geldi.

"Susurluk öncesi" ve "sonrası" diye adlandırılan bu süreçte Susurluk daha önce de değindiğimiz gibi hakim sınıflar açısından sürecin hızlanmasına yolaçtı sadece. Kitleler açısından ise politik bilincin biraz daha netleşmesine. Ancak bunu kitlelerde politik bilinç sıçraması olarak tespit etmek yanıltıcı olacaktır. Çünkü kitleler "Susurluk"un belgediklerini zaten yaşıyordu/yaşıyordu. Sınıf mücadelesinin iç savaş olarak geliştiği süreçte kontrgerilla uygulamalarıyla bunları günlük hayatında yaşıyor ve yerince bilinçleniyordu. Ki bu süreç '71 silahlı çıkışından bugüne yaşanan bir pratik haline gelmiştir. Bu haliyle "Susurluk" doğru değerlendirilmelidir. Zira "sonrası"ndan boş hayallere, özellikle "ayaklanma olacak", "kitleler sokağa dökülecek" beklentilerine devrimcilik

adına kapılmak, yarardan çok zarar getirmektedir. Bu noktada reformistlere sözümüz yok, onlar rollerini oynuyorlar zaten.

Susurluga karşı, "yurttaş girişimi" adı altında başlatılan "Sürekli aydınlık için bir dakika karanlık" eylemi söylediklerimizi doğrular niteliktedir. Faşist diktatörlük eylemi, çeşitli kurumları aracılığıyla sahiplenerek "yeniden yapılandırma" sürecini başlattı. Eylemin başlangıcında yeralan "çeteler hesap versin" vb. sloganlar, yerini "Türkiye laikdir, laik kalacak" sloganlarına bıraktı ve başta doğal olarak haksız savaşta öne çıkan DYP'yi hedefleyen eylemin yönelimi adım adım Refah'a kaydırıldı. Bu arada DYP Refah'ı, Refah DYP'yi savunmak durumunda kalıyordu ki başka çareleri yoktu, bu da MGK'nın işine geliyordu.

"Sürekli aydınlık için bir dakika karanlık" eylemlerinin bitmesine doğru MGK 28 Şubat'ta sürece ağırlığını koydu ve Demirel'i, bizim "usta" Demirel'i devreye soktu.

"Devrim yasaları", "şeriat tehlikesi", "laiklik", "Refah nedir, ne değildir?" tartışmaları ve Refah'ın açılmamış dosyalarının açılmasıyla iş büyütüldü. Üç yıl, beş yıl öncesinin konuşmaları, bir Refah'ının yere tükümesine kadar, trajik komik suçlamalarla Refah hükümetten çekilmeye zorlandı. Ve mahkeme süreci başlatıldı. "8 yıllık temel eğitim" vb. MGK uygulamaları, "ordudan atılan dinci subaylar" gibi konularla ve en önemlisi de Türkiye-İsrail askeri anlaşmalarının Refah döneminde imzalanmasıyla Refah'ın tabanına karşı, özellikle de kontrol ettiği tepkili tabanına karşı, etkisini yitirmesi sağlandı. Kendisini haksız savaşın kıyısında tutarak geliştirilen esasta İslami görünümündeki milli kapitalizmi (bu, ulusal burjuvazinin sağ gerici kanadını temsil etmektedir) ağırdan tehdit ederek kontrolüne aldı. Refah'ın tepkili tabanı sokağa çekilerek ve öncelikle laik/anti-laik kutuplaşması yaratılarak "Kemalizm", "şeriatın gövde gösterisi" karşısında beyinlere yeniden sokulmaya çalışıldı.

Demirel'in Refah-Yol'un Erbakan başkanlığındaki hükümetinin istifasından sonra hükümet kurma görevini Tansu'ya vermeyerek Refah'ın kontrol edilmesini sağlaması ile Tansu'nun tasfiyesi sürecine hız verildi. Refah da bu oyunun zorunlu figüranı oldu ve yukarıda söylediğimiz gibi "İmamhatipler kapatılamaz" eylemleriyle kontrolsüz tabanını sokağa saldı. Bu taban sokakta kontrol edildi ve Refah'tan ziyade bir zamanlar devletin Kürt Ulusal Hareketine karşı oluşturduğu ancak süreç içerisinde gelişerek devletin kontrolünden çıkıp silahlanarak ve siyasal olgunlaşmasını Refah'ın içerisinde sağlayarak sivrilen Hizbullah, İBDA-C gibi örgütlere denetim getirildi. Ve de Refah'ın sokaktan çekilmesiyle bunlar ortada kalarak hedef durumuna geldi.

Bu tip örgütler yapılan operasyonlarla gerçek anlamda denetlenerek başlan-

gıttaki amaçlarına uygun olarak yeniden düzenlendi. Basında çıkan son haberlerde bunların devrimci cepheye karşı eğitildikleri ve bunun için ciddi ciddi hazırlandıkları görülüyor. Açık ki bu dinci örgütler devletten bağımsız değildir ve büründükleri ideolojik kışve yanıltıcıdır. Dinin halk kitleleri üzerindeki etkisi kullanılarak devrimci güçlere karşı sözde ideolojik alternatif sunma politikasının ürünleridir. Özellikle Hizbullah bunun tipik örneğidir. T. Kürdistanı'ndaki yurtsever güçlere karşı nasıl kullanıldıkları ve yönlendirildikleri iyi biliniyor. Ancak iç savaşın süreci içerisinde bu örgütlerin belli kesimlerini ve taraftarlarını çözmesi, kontrol dışına çıkarması ve bazı durumlarda objektif olarak devlete karşı eyleme geçirmesi "kontrol" etme planının tek nedevidir. Yoksa sanıldığı gibi sunulduğunun aksine, ne bunların "şenat" getirme gücü vardır ne de devletin bu anlamda şeriatı önleme isteği. Bu konuyu başka yazılarımızda daha uzun açtığımızdan bu bölümü kısa geçiyor ve sürecin değerlendirilmesine devam ediyoruz.

Bu arada DYP milletvekilleri ve örgütleri de ANAP ve DTP'ye çekilerek Tansu'nun çevresi de boşaltıldı ve ANASOL-D hükümetine hareket zemini sağlandı. 28 Şubat MGK kararları Mesut aracılığıyla uygulanmaya hazır.

Bununla beraber, göstermelik olarak tutuklanan "Susurluk sanıkları" serbest bırakılarak, devlet polisin tepkisini azalttı ve yine esas yönelimini bunlardan ziyade Tansu'ya çevirdi. Tansu, özür dileyerek, hatalarını kabul etti ama hala ödemesi gereken bedeli ödemedi. Bir ara Menderes gibi asılma korkusuna kapılan Tansu, kutsal devletten özür dileyerek varlığını sürdürmeye çalışıyor.

Tansu Çiller'in bahsettiğimiz tasfiyesi henüz sonlanmış değil. Bununla beraber "Yüce Divan" tehdidi Demokleasin kılıcı gibi üzerinde tutuluyor. Maliyenin soruşturması, Meclis araştırmaları ve açılan çeşitli mahkemeler Tansu'nun daha kapsamlı bir özür dilemesi için gündemde tutuluyor. Açık ki bu özür halklara değil hakim sınıflara dileniyor/dilenecek. Tansu'nun halen siyasal varlığını sürdürmesi ve açtığı demokrasi paketleriyle Menderesçilik oynaması dilediği bu özürler sayesinde. Yine de Tansu Çiller için en azından bu süreç için de siyasal olarak mefta diyebiliriz. Heride ihtiyaç olursa bu demir yumruklu leydiyi belkide yeniden gündemleştirebilirler tabii...

Tansu ve ekibi, "kutsallaşmış kutsal devlet"ten yeniden "kutsal devlet" sınına çekilmiş oldu ve böylece Mehmet Ağar gibi bir-iki adamı kendisiyle beraber sürecin az-çok "kurbanı" olsa da en azından İbrahimi Şahin gibi "Susurluk sanıklarının" içeride tutulmasına gerek kalmadı. Ayrıca bu kadrolara Karadeniz'de kendilerini yeniden ispatlama şansı da veriliyor. Ancak bu sefer karşı-

devrimci eylemleri için küplerini birer "tetikçi" olduklarını unutmadan doldurmalan isteniyor.

Ordu, "yeniden yapılandırma"da kısmen başarılı olsa da ve "darbe yapmayarak" lütufta bulunsun da, bu başarının geçici olduğunun bilincinde. Mevcut kriz daha da derinleşirse şovenizmin etkisinde bulunan kitlelerde dolaysız olarak kendisine yönelecek ve bu durumda artık kendi fonksiyonunu gizleyecek hiçbir yer kalmayacak. "Vatani bekleme", "vatan borcu" safsatası altında soygun ve talan düzeninin başaktörlerinden birisi olduğu netleşecek ve kendisini kurtaracak "Demireller de" kalmayacak. Gerillanın Karadeniz'de gündemleşmesi bunun yolunu şimdiden açıyor. Çünkü Karadeniz'de halka karşı şoven bir politika izleyemeyeceğini iyi bildiğinden şimdiden burada kendini daha bir çıkmaza sokan özel savaş uygulamalarına başladı.

ANASOL-D'nin seçim kararı aldığı ve tarihini belirlediği bu sürece kadarki uygulamalarına da bir bakalım. ANASOL-D aslında hükümet olduğunda hiçbir şey yapmadı. Kelimenin gerçek anlamıyla ve tam bir komedi oynayarak MGK'nın şemsiyesi oldu. Tansu'nun dediği gibi bir "onbaşı" hükümeti oldular. Ve parlamentonun basit bir aldatmaca olduğu gerçeğini bu hükümetten başka daha iyi hiçbirisi de gösteremedi. İrtica yasaları, vergi yasaları, Susurluğu çözeceğim söylemleri, meclis koltukları, özelleştirme ihaleleri ve Avrupa Birliği'ne alınan tavır, ABD'den dilenen "yardımlar" ve de IMF anlaşmaları Mesut'u yedi bitirdi. ABD-İsrail ittifakı ve Irak Kürdistanı üzerinden oynanan CIA oyunları ve de Avrupa'ya göç sorunu AB'nin tepkisine yol açtı. "İktidardaki" onbaşı Mesut'un bu tepkilere karşı gururlu açıklamaları çıktı gazete manşetlerine. Böylece kadim dostu Kohl'un bile desteğini yitiren Mesut tam bir karikatür şahsiyet haline geldi. Ama yine de "iktidar" ve yine sevgili "onbaşı"... Sağda birliği sağlayabilirse seçimlere kadar iyi evlat olup seçimlerde birazcık istikrarlı bir sonuç alır ve hükümet kurabilirse ne ala! Yoksa O'da mazbut bir siyasal emekli olarak ya o yeni Meclis koltuklarında pinekleyecek, ya da işine gücüne geri dönecek. Bu nedenle hakim sınıflar açısından sağlanması gereken "birlik" önemli. Devletin bütün kurumlarıyla ve kadrolarıyla iç savaşta, devrimci cephe karşısında sağlayacağı, sağlamak istediği merkezi duruş önümüzdeki politik gelişmelerin düğüm noktasını gösteriyor. MGK aracılığıyla yürütülen ve yukarıda açmaya çalıştığımız gibi bir bakıma '95'te uygulamaya sokulan "yeniden yapılandırma" politikası hakim sınıfların üzerinde önemle durduğu bir nokta. Devrimci kitle hareketliliklerinin gerilla savaşıyla birlikte daha da gelişeceğini iyi bilen ve tespit eden hakim sınıflar ömürlerini uzatmak için çözölen, dağılan kesimlerinin toparlanmasını ve mevcut örgütlülüklerinin bu gerçekliğe uygun ve işe yarar

hale gelmesinin üzerinde bu kadar durnuyorlar.

İşte tüm bu karmaşıklık içerisinde Demirel "başkanlık sistemi"ni yeniden tartışmaya açtı. Mevcut parlamentonun, ya da bir seçimle oluşacak yeni bir parlamento bileşiminin hakim sınıfların kendi aralarındaki "bölünmüşlüğü" gideremeyeceğini biliyor. Bırakın merkez sağın veya solun birleşmesini, Korkut Özal'ın DTP'nin başına geçmesi gibi örneklerle hakim sınıflar arasındaki bölünmüşlüğü daha da yaygınlaştığı görülüyor.

Ordu bir bütün olarak klasik bir cunta ya da darbe biçimiyle doğrudan ve açık iktidara gelmek istemiyor, çünkü tüm yazı boyunca belirttiğimiz gibi kendisi elde kalan tek "yıpranmamış" ve "temiz" kurum. Parlamento ve mevcut düzen partileri istikrar sağlayamıyor, çünkü yaşanan iç savaş kendisini parçalıyor, bölüyor. 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası sonrası dönemde Özal; ANAP'ta bırakın merkez sağ, "dört eğilimi" birden birleştirirken, bugünkü siyasal parçalanmışlık bu partilerin tercihlerinden değil toplumsal yasaların nesnel zorunluluğundan kaynaklanıyor. Hal böyleyken Demirel, merkez sağa birleşin baskısı yapıyor. Bunun olmadığını görünce, "asker gelir" tehdidinde bulunuyor. Askerin gelmek istemediğini de bildiğinden ama yine de bu tehditle "başkanlık sistemi" gelir o zaman" diyerek kendince tecrübesini konuşturuyor. Bunu "darbe" ile bugünkü "parçalanmışlık" arasında bir ara çözüm olarak sunuyor. Tam da parlamentoya güvenin azaldığı, ama buna rağmen devletin iç savaşa dayanabilmesi için kendi içinde en geniş uzlaşma zemini sağlamasının gerektiği bu süreçte "başkanlık sistemi", siyasal partileri işlevsizleştirecek ve bu noktada parlamentonun işlevini arttıracaktır. Bu devletin istediği bir şey olurdu; bu duruma nasıl gelinecek? Parlamentonun "partisiz"de olsa birleşebilmesi için en azından bugünkü partilerin, hiç olmazsa merkez sağın ve merkez solun birleşme eğilimi içinde olması gerekiyor. Ki bu sağlanmadığından zaten "başkanlık sistemi" tartışılıyor/tartışılmalı.

Görüldüğü gibi, mevcut siyasal ortam tüm niyetlere rağmen teorik olarak olası bu değişikliğin pratik olarak gerçekleşmesine imkan tanımıyor. Demirel'in bu önerisi daha şimdiden genel eğilim olarak reddedildi. Bunun esas nedeni de iç savaşın bugün almış olduğu boyuttur. "Başkanlık sistemi"ne geçilirse de bunun sebebi yine iç savaş olacaktır. Çünkü, Türk hakim sınıflarının iç savaşla birlikte ve diyalektik bir ilişki içerisinde derinleşen siyasal ve ekonomik (yapısal) krizi aynı zamanda emperyalist sistemde son bir iki yılda iyiden iyiye derinleşen krizle içinden daha da çıkmaz bir hale geliyor. Emperyalistlerin bölgeye dayattıkları politikaların yanısıra genel eğilim olarak istenen özelleştirme uygulamaları bu tablo içerisinde değerlendirildiğinde, Türk

hakim sınıflar için 2000'li yıllara yeni bir başlangıç yapmak zorunlu oluyor! Bu yüzden "başkanlık sistemi", "yeniden yapılandırma" temel başlıkları altında kurumlarını gözden geçiren devlet, ideolojik olarak da Kemalizmin güncel tanımını yapma peşinde. Tek ulus, üniter devlet, ilkelerinden vazgeçmeden, "halkçılık", "karma ekonomi", "laiklik" vb. ilkeleri Kemalizmden yumuşak bir geçişle çıkarma veya altını yeniden doldurma uğraşı içerisinde.

Gelişen gerilla mücadelesi ve halkların örgütlenen mücadelesi, devleti daha merkezi, daha esnek ve hareketli bir örgütlülüğe mecbur bırakıyor. Ekonomik kuruluşların bir anlamda emperyalist sermayeyle daha fazla bütünleştirilmesi ve siyasetin tek elde "başkan"da toplanmasıyla halkların devrimci savaşı karşısında daha kararlı, daha seri hareket edebilmeyi, bu yönüyle de savaşa başan kazanmayı düşünen hakim sınıflar, "başkanlık sistemi"ni gündemde tutuyorlar.

Bu noktada bu başkanın muhtemelen Demirel olması, en azından geçiş sürecinde, bu deneyimli, devletle özdeşleşmiş kadrolarından yararlanmak istemeleri anlamsız değil. Bu, Demirel'e aynı zamanda vefa borçlarını ödemeleri açısından da iyi bir fırsat. Gerçi Yahya ve Şevket Demirel üzerinden yıllardır bu vefa borçlarını ödüyorlar ama Demirel'in birkaç yıl sonra emekliye ayrılıp anılarını yazmasına kimsenin gönlü kanı değil. Bu açıdan ilk başkanın Demirel olması onlar açısından uygun ve dediğimiz gibi anlaşılır bir istektir.

"Küreselleşme" politikasına da uygun olan bu sistem değişikliği, düzenle bağını halen tam olarak koparamamış kesimlere bir süre daha umut taşıma özelliğine sahip olacak gibi görünüyor. Ancak bunun sadece görüntüde olacağını söylemek iyimserlik değil, gerçeği ifade etmenin ta kendisi olacaktır. Küreselleşme ve "başkanlık sistemi" ilişkisini MAİ ile ilgili yazı dizimizde açtığımızdan fazla uzatmıyoruz.

Sonuç olarak gelişmelerin bu anlamda gerek seçimler açısından gerek tartıştığımız bu "başkanlık sistemi" açısından ne yöne evrilebileceğini tam olarak söylemek mümkün değil. Mümkün olan iç savaşın daha da şiddetlenip direkt sanıp sarmalamadığı kesimleri de içine çekmesi olacaktır. Buraya kadar söylediklerimizin olabilirliğini ve olamazlığını belirleyecek olan iç savaş ve iç savaşta devrimcilerin ve Maoistlerin oynayacağı roldür. Gerillanın yeni bölgelere açılması, işçi sınıfı içerisinde daha fazla örgütlenmesi ve varoşlarda kurumsallaştırılması az önce söylediğimiz gibi iç savaşın nesnel şiddetlenmesine uygun bir stratejik-taktik politika olacaktır. Bu yapılmadığı takdirde yaşanan gelişmeler bizleri bu amansız kanlı, canlı ve ateşli kavganın dışına savurarak çürütür ki, tarihsel sorumluluğumuz bu gerçeklikle bilince çıkarılmalıdır, kavranmalıdır. ●

Öğrenci gençlik tatilde, diktatörlük iş başında

Üniversitelerin giderek daha büyük oranlarda ticarethanelere dönüştürülmesi süreci, paralı özel üniversiteler, vakıf üniversiteleri, tabela üniversiteleri derken şimdi de üniversite giriş sınavlarına ilişkin yeni gelişmelerle hızlanan bir seyir almış durumda.

Önce dev boyutlarda "harc" alınması suretiyle başlatılmıştı bu süreç. Parasız ulaşım, barınma vb. haklar gaspedilmekle kalmadı, üniversitelerde "sübvans" edilen yemekhanelerde yemek fiyatları gittikçe arttırılırken, yemeklerin kalitesinin de tahammül edilemez sınırlara çekilmesi oranında, Mac Donalds'lar vb. kapladı kampüsleri. Halk gençliği için üniversite öğrenimine devam etmek tam bir hayal haline dönüşmüştü. Geçmişte, büyük fedakarlıklarla ve tam bir soygun sistemi dahilinde çocuklarını okutmaya çalışan emekçiler için, ne kadar fedakarlık yaparlarsa yapsınlar, zaten kendi karınlarını bile doyuramadıkları dev bir ekonomik çöküntü aşamasında öğrenim, bunu gerçekleştirebilmek için kitap, ulaşım, barınma, yemek vb. masraflarını karşılamak dahi imkansız hale gelmişti. Boykotlar, protesto gösterileri, mitingler, parasız eğitim kampanyaları, harçlara karşı aktif, pasif direnişler örgütlediler ve gerçekleştirdiler üniversite öğrencileri. Bu kitlesel mücadeleler karşısında devletin cevabı her defasında polis copu, asker dipçigi, işkence, tutuklamalar ve hatta artan boyutlarda sivil

faşist saldırılar, katletmeler ve "kaybetmeler", "yargısız infazlar" oldu. Demokratik öğrenci hareketi, sınıf savaşımının iç savaş halinde seyrettiği ülkemizde, bu çatışmanın nesnel olarak kaçınılmaz bir paydası biçiminde konumlandı ve giderek politize oldu.

Parasız, demokratik, işgüvenceli ve bilimsel bir eğitim talepleri, kaçınılmaz olarak özerk demokratik üniversite mücadelesinin düzen sınırlarının dışına taşınım ve dolaysız olarak demokratik halk üniversiteleri dolayısıyla da Demokratik Halk Devrimi bileşenleri oluşunun berraklaşmasının kaldıracı olmuştur. İç savaş biçimindeki sınıf savaşımı nesnelligini açık etmişti ki politikleşmenin dinamiği de bu durumdu kuşkusuz. Faşist diktatörlüğün bunu ve bu durumun kitlesel mücadelelerle kendisini göstermesini ne ölçüde ve hangi performansla manüpüle etmeye çalıştığı, ettiği ayrı bir tartışma konusudur. Burada, iç savaş (sınıf savaşımı) nesnelliginin kendini dışa vurduğu ve bu nitel değişim gerçekliği, salt nicelik değişimleriyle açıklanacak bir konu olmadığı gibi, politize olma süreci, demokratik öğrenci hareketinin somut seyrinde gerçekleşmiştir ve de bu tek tek her grubun veya bireyin subjektif duruşundan ve bilincinden bağımsız bir olgu olarak vardır. Kısacası, demokratik öğrenci hareketi bileşenlerinin bilincinde bir politik sıçrama olduğunu ve mücadelelerinin bilinçli politik mücadeleler olduğunu belirlemek ne denli abartılı

bir tespit olacaksa da, hareketin objektif olarak politik nüvesinin kısmi nitel bir değişim yaşadığını belirlemek de o denli gerekli ve önemlidir. Dolayısıyla bu temel dinamiği gören hakim sınıflar açısından da, her ne kadar reformist politik hatta ve büyük oranda kendiliğinden gelişse de, öğrenci gençlik hareketleri ciddi ve tehlikeli bir gündem maddesi olmuştur. Devrimci gençlik cephesinde bakıldığında ise bu dinamiğin açığa çıkarılması ve gerçekleştirilmesi temel önderlik, örgütlenme ve taktiksel sorunların aşılabilmesi ve de devrimci öğrenci gençliğin, demokratik öğrenci hareketinin ileri bileşenlerinin eylem birlikleri ve eylem birliği platformlarını kurumlaştırma ve önderlik gücünü yakalama acil sorunlarını kavrayış, kısacası günümüz kavrayışla ilintilidir. Bu noktada, ekonomik ve akademik bir biçimde seyreden politik mücadelenin kavranışı ve bu özün yakalanarak mücadelenin politikleştirilmesi son derece büyük önem arz etmektedir. Kısacası, demokratik devrimci öğrenci hareketi de, topyekün haksız savaşın karşısında topyekün direniş halkasında doğrudan ve aktif konumlanışını, buna uygun duruşunu gerek ideolojik, gerekse de politik, örgütsel ve askeri planda bir bütün olarak pratik içerisinde ve esasla önderlik-öncülük düzeyinde, diyalektik bir kitlesel ve yaygın pratiğinde gerçekleştirmek durumundadır.

Kapitalist "reform" anlayışının ilginç bir yöntem ve zamanlaması vardır:

Fabrikalarda olsun, farklı sektörlerde olsun (öğrenim kurumları da hem ideolojik öğütme ve şekillendirme merkezleri, hem ticarethane hem yedek işçi stokları ve işsizliği saklama merkezleri olarak, hem de geline aşamada "sanayi işbirlikçisi" alt-atölyeler olarak bunlara dahildir) sistem bu kurumlarında bir değişiklik yapacağı zaman, bunu kurumların çalışmadığı, revizyona alındığı veya okullar özgülünde tatil edildiği dönemlerde gerçekleştirir. Bu tarzın iki amacı vardır:

Birincisi; tepkiyi ve direnci asgariye indirebilmek; nesnesi olanların yokluğu ve dağınıklığı, bunların örgütlenmesinin gerçekleştirilemeyeceği fırsatından yararlanmak.

İkincisi ise; revizyon veya "tatil" sonrası dönemde "hafıza-ı beşer"den de yararlanarak, yeni gelenleri ve sisteme yeni dahil olanları sorgusuz sualsiz mevcut sistemin böyle gelip böyle gittiği şekillenmesi ile entegre ederek, sisteme adaptasyonu kolaylaştırmak. Kısacası özü, her zaman halkın aleyhine olan bu "reform"ları, dirençsiz, karşı koyulsuz, olağan ve doğalmışçasına, sanki eskiden de hep öyleymişçesine uygulamak.

Bu yazın öğrenci gençliğe "sürprizi" de üniversite giriş sınavlarına ilişkin olmuştur. Ve öğrenci gençlik, gerek li-seli, gerekse de üniversiteli öğrenciler, bu yeniliği ancak faşist medyanın tartışmalarından izlemeye ve sesiz sedasız uyum sağlamaya mahkum edilmişlerdir. Zira diktatörlük, sistemin yürürlüğe girmesinden sonra, başka deyişle yumurta kapağına dayanıp, bu süreçte de geniş yığınları çeşitli spekülasyonlar ve manüpülasyonlarla değişim kanıksatıldıktan sonra, olası tepkilerin geniş kitlelere etki gücünün alabildiğince cılız olacağını, kısacası ilk çarpışmanın zaferini önceden garantilemiş, olası tepkiler ve atışmaları da sürece ve zorlu bir hazırlık ve mücadele dönemine yaymış olduğunu deneyimleriyle bilir.

Bu noktada öğrenci gençliğin hala temel öz kurumlaşmalarını kalıcılaştıramamış olmasından, her "yaz tatili" döneminde mücadele tarihini bilinçlerde "sıfırlama" ve her yeni dönemde bu boş bıraktığı dönemde gerilediği, geriletildiği ve kaybettiği mevzilerden mücadeleye baştan başlama alışkanlığından vazgeçemeyişinden, rahatlıkla, öğrenci gençliğin bir türlü ders çıkarma ve devletin alışkanlık taktiklerine prim vermeme bilincine erişememiş olduğunu belirleyebiliriz. Bu tür dönemlerde kalıcı koordinasyon komitelerini, mücadele kesintisizliğini farklı

biçimler ve örgütlerle gerçekleştirme bilinciyle oluşturulabilecek yaz faaliyetlerini, ortak eğitim, dinlenme, üretim, "tatil kampı" pratiklerini ve her şeyden önemlisi de iç savaşın, sınıf savaşınının, halkın devrimci, demokratik mücadelesinin nesnel bir bileşeni olma durumunu kavrayarak buna uygun biçimde aktiviteyi süreklileştirmek ve yaşamsal mücadeleyi tatil etme lüksünü yadsımak, halk sınıf ve tabakalarıyla bütünleşmek kavrayışını; tüm bu zorunlulukları tekrar tekrar vurgulamak gerekiyor.

Şimdi biraz da bu "yaz sürprizi" üzerinde duralım. Bilindiği gibi üniversite sınav sistemi hep bir tartışma konusu olagelmıştır. Ve bir süredir de üç sınav mı olsun tek sınava mı düşsün diye tartışılıyor/tartıştırılıyordu. Bugüne dek demokratik ve devrimci öğrenci hareketinin üniversite sınavlarına ilişkin yaklaşımı biliniyor. Özellikle '94'ten bugüne sınav boykotları liseli devrimci gençliğin gündeminde olmakla birlikte, bu "boykot"lar sembolik ve protesto-teşhir niteliği boyutunda kalmış, bu amacını da yeterince gerçekleştirememiştir. Zira üniversite sınavları zaten hemen tüm halk sınıf ve tabakalarınca "lise öğrencilerini üçer saatlik iki sınava hazırlanan birer yarış atı haline getiren" ve "tüm geleceğini belirleme kuralı" ve eşitsizlikler içerisinde acımasızlığını içeren bir sistem olarak nitelenmiş, toplumsal planda moral etkiler, gençleri ve ailelerini içine soktukları maddi ve manevi güçlükler, bunalımlar, bunları izleyen parçalanmalar, ideolojik tahribatlar, intiharlar vb. gerçeklikleri ile olumsuzlaşmış gelmiştir. Dolayısıyla yaşamın doğrudan öğrettikleri vesilesiyle teşhire ihtiyacı pek de fazla olmayan bu durumun bir alternatifi bulunup gerçekçi bir tarzda ve doğru çalışmalarla ortaya konulup gösterilmediği, buna karşılık teknik tartışmalar sığılmasında kaldığı koşulda, bu eksende protesto ve teşhir çalışmalarının da tepkileri emen (ancak bu da sınırlı olmak kaydıyla) ve de yönlendirme ve çözüm taşıma gücünden yoksun dar pratikler olmaya mahkum kalması da kaçınılmazdır. Türkiye Kürdistanı'nda ise anadilde eğitim sorunu başlı başına bir mesele iken, eğitim kurumlarının işlevinin, ulusal inkar, teslim alma, baskı, asimilasyon, katliam ve mevcut savaş koşullarındaki gerçekliği zaten apayrı bir konudur.

Toplumsal bir tepkinin odaklandığı eğitim sistemi ve özgülde üniversite sınav sisteminin değiştirilmesi ve sınavın teke indirilmesi, açık ki faşist ve bilimin kıyısından bile geçmeyen ezberci, tarih inkarcısı ve öğütücü eğitim sisteminin dahi eşitsiz bir şekilde gerçekleştirildiği orta öğrenim kurumlarının, liselerin ticarileştirilmesinin de temel halkası olacaktır. Bu sürecin tedri-

cen ulaşacağı noktanın, merkezi sınavın, liselerin öğrenim kalitesini temel veri olarak alan ve eşitsizliği liselerde yolsuzluk, rüşvet ve rant ağını derinleştiren yeni şeklinin, tabela liselerinde dev bir artışın eşliğinde liselerin de halk çocuklarına kapatılmasının önünü açmak olacağı açıktır. Üniversite sınav sistemi sayesinde büyük pazar payları ve geniş bir sömürü ağırları olan özel dersanelerin sistemden dışlanması ve dolayısıyla eğitim sektöründeki devletin kontrolünü yitirdiği alanın yeniden merkezileştirilmesi paralelinde, irili ufaklı pek çok dersanenin iflası kaçınılmazken, bunların arasında olacak paralı üniversitelere giriş kapıları, paralı özel liselerden geçecektir. Bu arada kalan devlet liseleri de daha büyük bir haraç mekanizması haline gelecektir. Bu anlamıyla, lise mezunu olmak dahi halk çocukları için hayal olacaktır. Diğer yandan, bunu üniversite giriş sınavlarının tamamen ortadan kaldırılmasının izleyeceğini de uzun vade açısından olasılıklar dahilinde alabiliriz. Zira artık sadece parayı veren okumaya hak kazandığı sistemde, parayı veren lise öğrenimi görece ve parayla diploma ve üniversite kazandı kağıdı almak suretiyle, o parayı vermeye devam ettiği müddetçe, artık hepsi ve tamamen paralı özel hale getirilen üniversitelere devam edebilecekleri bir sistem adım adım bu son noktaya evrilecektir. Bu arada her yaz gelenekselleşen haraç zamlarının artık sürprizden sayılmadığı da açık. Bu yıl da %60'lık haraç zammı şimdiden kapıda.

Askerin 8 yıllık eğitim "reformunun" bu karmaşık ekonomik ve siyasi ilişkiler içindeki misyonunu da uzun vade-

de farklı ve gerçek görüngüleri ile izleme olanağımız olabilir. Zira bu durum ister istemez, temel zorunlu eğitimin ardından gerçekleştirilen zorunlu askerlik uygulamasının başarılı mimarı Almanya'yı çağırıyor bize. Bu noktada, askerliğin üniversite öncesi bir zorunlu ulusal görev, "vatan borcu" olduğu ülkelerin arasına girmesi, iç savaşın yaşandığı bir ülkede çok daha zorunlu ve anlamlı olsa gerek. Dolayısıyla savaşın çok daha ileri aşamalarında periyodik askerlik dönemlerinin yani birden fazla "vatan borcu, görevi" sürecinin üniversiteleri yedek işsizler stoku olmaktan "kurtaracağı" da anlaşılabilir. Olasılıklar çoğaltılabilir. Ancak şurası kesin bir gerçek ki, üniversite sınavlarına ilişkin geliştirilen reform, sınav sistemine tepkilerin, dersane sömürsüne öfkelerin manivela edildiği, liseleri özelleştiren ve paralı eğitim sistemini orta öğrenim kurumların da daha da derinleştiren, rant mekanizmasını geliştiren ve haksız savaşa halkın alintisi ve kendini doyurmasına yetmeyen kesesinden daha da pervasız bir talanla "ödenek" sağlamanın bir halkası olmanın yanında, üniversiteleri özelleştirmenin, halk gençliğine kapamanın ve paralı eğitim sisteminin son halkası, doruk noktasının hazırlığı olduğudur. "Yeniden yapılandırma" adı altında tüm kurum ve kuruluşlarını, verdiği haksız savaşa, kaçınılmaz olarak dahil olduğu iç savaşa göre şekillendirmek durumunda kalan faşist diktatörlüğün bu gibi reform uygulamaları karşısında çok daha derin düşünmek ve çok daha hızlı ve hareketli bir şekilde tepkileri örgütlemek, manüpülasyona taviz veremeyerek karşı koyuşu geliştirmek zorunludur. Bu zorunluluk politik bilinçle

donanılarak gerçekleştirilmediği müddetçe, gelişmeler, içinden çıkılması ve kavranılması güç bir kafa karışıklığı ve alternatifsizlik, çaresizlik vesilesi olmaktan öte bir işlev oynayamayacaktır. Liseyi bitirebilen halk çocuklarının düzene ilişkin hayalleri, altı saat toplamıyla iki sınav yerine üç saatlik tek sınavla yıkılır ve moral tahribatları, toplumsal boyutlarıyla çok daha ağır olurken, diğer yandan sınavı parayla kazananlarla ikinci eleme gerçekleştirilecek, son eleme her yıl artan haraçlarla üniversitede olacaktır. Görüldüğü gibi üç aşamalı bir "eleme sistemi" var ve bu eleme para keselerinin boyutlarıyla belirleniyor. Sınav sistemi teknik olarak nasıl olursa olsun, sistem varolduğu müddetçe bu özsel eleme sisteminin işlemeye devam edeceği ve her reformla bu tarzın ağırlaştırılacağı açık.

Öyleyse mücadele, herkese, isteyen tüm halk çocuklarına eşit bilimsel ve işgüvenceli, demokratik ve parasız eğitim sistemi talebinde ısrardan geçiyor. Sınav sistemi nasıl olmalı, tek sınav mı, üç sınav mı, sınavlar tamamen mi kalsın vb. taleplerle tartışmaların ve bu noktada getirilecek hiçbir düzen içi talebin, durumun iyileştirilmesine hizmet edemeyeceğini görmek, bu gerçeği kavrayarak, yukarıda belirlediğimiz talepler eksenindeki özerk demokratik üniversite ve demokratik halk üniversiteleri mücadelesini yükseltmek, buna uygun konumlanmak, meselenin özüne yoğunlaşmak gerekiyor. Savaşa göre şekillene devlet savaşa göre şekli verdiği eğitim sistemine karşı mücadele ancak özü kavrayarak, savaşı kavrayarak ve savaşa göre şekillenilerek anlamlı ve sonuç alıcı olacaktır. ●

Savaş ve barış üzerine

1 Eylül Dünya "Barış" Günü'ne yaklaşıyor. Geçmiş yüzyılda, bildiğimiz malum çevreler yine bir barış türküsüdür tutturmuş gidiyorlar.

"Barış istiyoruz. Hala umudumuz var... Biz barış istiyoruz, çünkü coğrafyamızda yıllardır süren savaşta 40 bin insan yaşamını yitirdi, binlercesi yaralandı, sakat kaldı. Kürt coğrafyasında yaklaşık 4 bin köy yıkıldı ve insanlar topraklarını terketmek zorunda kaldılar. Biz insanların doğup büyüdüğü, kültürlerini rahatça yaşayabildikleri, her türlü baskı ve korkudan uzak biçimde ekonomik değerlerine sahip çıkabildikleri topraklarına dönebilmelerini istiyoruz."

"...Barış istiyoruz, çünkü kadınlar artık savaş ganimeti olarak görülmesin, cinsel şiddete maruz kalmasın istiyoruz, ormanlar yakılmasın, doğa tahrip edilmesin, kan ve gözyaşı dursun istiyoruz" diyorlar. (Kaynak: Gündem gazeteleri)

Evet, bunları biz de istiyoruz. Ve açık söyleyelim ki, en çok da biz istiyoruz. Bunlar için kanımızı akıtıyoruz, yüreğimizi ve beynimizi harcıyoruz. Sadece bunlar için değil! Halk demokrasisi, sosyalizm ve sınıfların, sömürünün olmadığı komünizme varmak için.

Son yüzyılda, emperyalizm ve uçakları yerli hakim sınıflar kaynaklı iki paylaşım savaşı, birçok bölgesel ve iç savaş yaşamış dünyamız ezilen halkları için dünya barışı büyük bir özlemi ifade etmektedir. Ki, biz Maoistler bu özlemi ciddiye almayı ve dünya barışının gerçekleşmesi savaşımında en başta yeralmayı kendimize görev olarak görüyoruz. Bu yüzden ki, evet biz de barış istiyoruz!

Ama nasıl bir barış? Öyle ya, sadece istemekle hiçbir şey hal olmuyor. Dimitrov'un dediği gibi; "Barış istemen yeterli" değil, aynı zamanda "barış için savaşmak" gerekir. Peki nasıl, hangi biçimlerle? Zira, sorun sadece "barış" istemini dile getirmekse, emperyalizm ve yarı-sömürgelerdeki uçakları hakim sınıflar da "barış ve demokrasi" istemekte ve bunun şampiyonluğunu yapmaktadırlar.

Sorunun kilit noktası tamda burasıdır. Yani, savaş ve barış meselesine hangi ideolojik pencereden bakıldığını. Savaş ve barış meselesinde MLM'lerin çizgisi ile burjuva pasifistler arasındaki yakınlık, beyazın siyaha olan yakınlığı kadardır; yani birbirine taban tabana zıttır. MLM'nin kumandasında olmak gerçek kurtuluşu ulaşılmak iken, burjuva pasifizmin kumandasında olmak emperyalist-kapitalist sisteme hizmet etmek demektir. Bundandır ki, savaş dünyamızdan ebediyen kaldırarak tek doğru yolu, MLM'yi, O'nun kumandasındaki Halk Savaşını halklarımıza benimsetmek, bunun önünde takoz olma işlevi gören yanlış yolları ise açığa çıkarıp mahkum etmek bizim görevimizdir.

Öyleyse MLM'ler ile burjuva pasifizmin savaş ve barış meselesine bakışındaki ayrılıkları genel hatlarıyla ortaya koymak

gerekir.

"Biz Marksistler, her savaşı ayrı ayrı incelemeyi tarihsel bakımdan (Marks'ın diyalektik materyalizmi açısından) zorunlu saymakla hem pasifistlerden hem de anarşistlerden ayırıyoruz." (Lenin) Evet, bu bir zorunluluktur. Barışseverler ise savaşa neden olan toplumsal sistem ve onun özelliklerini gözardı ederek "barış"tan dem vurmakta, tek kurtuluşun "barış" mücadelesi vermekle elde edileceğinin propaganda-sını yapmakta ve bu da yetmiyormuş gibi, sınıflı toplumlarda gerçekleşmesi imkansız olan bu hayalleri halklarımıza empoze ederek onları da emperyalizme yedeklemeye çalışmaktadırlar.

"Bana öyle geliyor ki, savaş sorununda genellikle unutulmuş, yeterince dikkat edilmeden esas şey, bu kadar çok tartışmaya, hatta benim boş umutsuz ve amaçsız bulabileceğim tartışmalara yolaçan esas neden, savaşın hangi sınıf karakterine sahip olduğu temel sorununun, savaşın neden patlak verdiğinin, savaşın yürüten sınıfların, bu savaşa yolaçan tarihin ve tarihin-iktisadi şartların unutulmasıdır." (Lenin)

Bizim barışseverlerin de yaptığı budur. Onlar, savaşa kaynaklık eden toplumsal koşulları, hangi sınıfların hangi amaçlarla savaşa başvurdıklarını ve dolayısıyla bir zorunluluk olarak karşımıza çıkan haksız ve haklı savaşların ayırdedilmesi gerektiğini görmüyorlar, görmek istemiyorlar.

Onlar için "barış" kavramı, literatürlerinde enbaş sıradadır. "Barış hemen şimdi", "Barış şimdi değilse ne zaman?" sloganları ise ortak şiarlardır. "Toplumumuzun gerçek gündemi daha çok özgürlük ve barış olmalıdır" tespiti, siyasal düşüncelerinin özüdür.

Ya savaş! Eğer bir barıştan söz ediliyorsa ortada bir savaş var demektir. Öyleyse, bu savaşın nasıl çıktığını, hangi sınıfların hangi amaçlarla savaştıklarını, niteliğini iyi bilmek, kavramak gerekir. Ne var ki, bu meselelere barışseverlerin açıklamalarında, bildirilerinde cevap aramak beyhude bir çabadır. Savaş, "kirli savaş"tır. "Savaşın çözüm olmadığı 15 yıldan beri açıkça açığa çıkmıştır." Savaşa bakış açılarının kapsamı ve özü de budur.

Tarihten bu yana, savaşların kaynağında sınıfların ekonomik çıkarları yatar, sömürü yatar, özel mülk dünyası yatar. Çağımızda da tüm savaşların kaynağı emperyalizmdir, sınıflardır. Varlık koşulları ise dünya ezilen halkları üzerinde kurdukları sömürü sistemini korumak, yenden ve yeniden geliştirip pekiştirmektir.

Bu yüzden, tutarlı bir barış mücadelesi yürütmek, tarihin çöplüğüne atılmadığı müddetçe savaşların kaynağı olmaya devam edecek olan emperyalizme karşı savaşmak demektir. Çünkü, "barış için mücadele faşizme karşı mücadeledir, kapitalizme karşı mücadeledir, sosyalizmin bütün dünyada zaferi için mücadeledir." (Dimitrov)

Barışseverlerimiz bu konuda da ihanet içerisinde. Açıklamaların da, bildirilerinde, savaşın kaynağında emperyalizmi aramak da beyhude bir çabadır. Emperyalizmin "kasap bıçaklarını hiçbir zaman bir yana bırakmayacağı" ortadayken ve halen tüm varlığıyla hüküm sürerken "barış" naraları atmanın başka bir anlamı var mıdır? Hayır, yoktur. Tamamen emperyalist devletlerin dünyayı paylaşım hirsından kaynaklı I. Paylaşım Savaşı sonunda, sözde "barış" imzalanmamış mıydı? Ama, bu "barış" II. Paylaşım Savaşı'nın çıkmasını önleyemedi. Emperyalistlerin amaçları yine aynıydı, kendi çıkarları doğrultusunda dünyayı yeniden paylaşmak, yani dünya ezilen halkları için daha fazla sömürü ve zulüm, daha fazla esaret. Karşı kutupta önünde duracak hiçbir emperyalist devlet kalmamış, yenilgiyi kabul etmişken, ABD'nin Hiroşima ve Nagazaki'de onbinlerce insanı katleden atom bombaları da bunun mesajıydı. Şimdi artık "Hür Dünya" yok, "Yeni Dünya" var. Emperyalizm yine savaşların ana kaynağı. Yine en büyük "barış ve demokrasi" savunucusu emperyalizmin kendisi. Örneğin; Somali ve üzerinde yeller esen Yugoslavya'da yaşananlar ise bunun en güzel kanıtı! Afganistan ve Sudan'a "terörist" odakları vurmak için atılan füzeler bunun ibretlik belgesi!

"Bazıları, emperyalist pasifizmin barışın bir aracı olduğunu savunuyorlar. Bu kökten yanlıştır. Emperyalist pasifizm, savaş hazırlanmış bir araçtır. İhtiyazlı barış palavraları ile bu savaş hazırlıklarının üstünün örtülmesine hizmet eder. Bu pasifizm ve onun aleti olan Cemiyet-i Akvam olmaksızın bugünkü koşullarda savaş hazırlıkları olanaksızdır." (Stalin) Bizim barışseverler de, halklarımızı, her emperyalist kuruluşun "savaşsever" olmadığına ikna etmeye çalışıyorlar. Bu kuruluşlardan barış dileniyorlar. Kimlerden, Blair'lerden, Alman SPD ve Yeşiller'inden yine sınıf uzlaşmacılığı, yine ihanet!

"... Tarihteki savaşlar iki kategoriye ayrılır. Haklı savaşlar ve haksız savaşlar. İlerici her savaş haklıdır ve ilerlemeye engel olan her savaş haksızdır. Biz komünistler ilerlemeyi engelleyen bütün haksız savaşlara karşı mücadele ediyoruz, ama ilerici ve haklı savaşlara karşı değiliz." (Mao) Tutarlı bir barış mücadelesi, aynı zamanda haksız savaşların karşısında yeralmak, haklı savaşlara ise destek sunmaktır. Yoksa, haklı savaş ve haksız savaşları aynı kefeyle koyup "kirli savaş" diyerek sınıf uzlaşmacılığında konaklamak değil.

Ülkemizde sömürü ve zoru uygulayan, dolayısıyla haksız savaşın temsilciliğini yürüten sınıflar, Türk hakim sınıflarıdır. Bu gerçeği gözlerden kaçırmaya çalışmak boş bir çabadır. Bu devletin temel harcı olan Kemalizmin niteliği haksız savaşın özüdür.

"Kemalizm demek, fanatik bir anti-komünizm demektir." (İbrahim Kaypaklı) Dağbaşılarında, sokak ortalarında, işken-

cehanelerde katledilen, sakat bırakılan, esir kamplarında "asmayıp ta besleyelim mi?" diyen siyanörcülerin eline teslim edilen komünistler, devrimciler, yurtseverler bunun ispatıdır.

"Kemalizm demek, işçi ve köylü yığınlarının, şehir küçük burjuvazisinin ve küçük memurların sınıf mücadelesinin kanla ve zorbalıkla bastırılması demektir." (I.K.) En küçük ekonomik-demokratik taleplerine bile göz dikilen, özelleştirme saldırısıyla diri diri toprağa gömülen, en ufak hareketliliklerinde polis copuyla postalı arasına sıkıştırılıp kafası gözü yarılan, MGK sendikacılarının insafına terk edilen işçi sınıfı bunun ispatıdır. IMF'nin DB'nin bir parmak sıkıştırmasıyla anası ağlatılıp, topraksız, ürünsüz, işsiz bırakılan, mahalli telefeciler ile modern telefecilik yapan bankalar arasında iliklerine kadar sömürülen, tabiri caizse can çekişen köylülük bunun ispatıdır. Memurlar ise malum, hakim sınıflar tarafından kesilen reçeteye göre, düzenli aralıklarla "polis tedavisi"ne tabi tutulmaktadırlar. Öğrenci gençliğin varlığı bile hakim sınıflar açısından potansiyel tehliktir.

"Kemalizm demek, her alanda Türk şovenizminin kışkırtılması, azınlık milliyetlere amansız bir milli baskının uygulanması, zorla Türkleştirme ve kitle katliamı demektir." (I.K.) Türk hakim sınıflarının Kürt ulusu üzerinde uyguladığı milli zulmün haddi hesabı yoktur, sözlerle anlatılacak gibi değildir. Düşünün ki, bu devlet, Kürt düşmanlığında o kadar zıvanadan çıkmıştır ki, sözde vize uygulamalarıyla, Kürtleri büyük şehirlere, Karadeniz'e sokmamanın hesabını yapmakta, Kürt sayısı Türk sayısını geçmesin diye, Türkleri nasıl çok çocuk yapmaya teşvik edip, Kürtlerin kökünü nasıl kazıyacağını hesabını yapmaktadır.

Türk hakim sınıfları, Türk devleti tarih sahnesinden silinmeden, ezen ulusa ezilen ulusun, patronla işçinin, köylüyle ağarın "barış içinde birarada yaşayabileceği" görüşünü propaganda etmek, karşıdevrime hizmet etmek demektir, halkları gerçek kurtuluşlarından uzaklaştırmak demektir. Sömürgeler, yarı-sömürgeler olduğu için emperyalizm vardır, ezilen ulus olduğu için ezen ulus vardır, işçi olduğu için patron vardır, köylü olduğu için ağa vardır. Ya ezilenlerin saflarında yeralınacaktır ya da ezenlerin. İkisinin arasında orta bir yer yoktur. Bu herkes için geçerli olduğu gibi, barışseverler içinde geçerlidir. İlerleyen savaş içerisinde, ya devrimci saflarda yerlerini alıp onurlu bir davranış sergileyecekler ya da hakim sınıfların ayaklarının dibine çullarını serme onursuzluğunu. Seçimi kendilerine aittir.

"Proletarya ancak burjuvaziyi silahsızlandırdıktan sonradır ki, dünya çapındaki tarihi görevine ihanet etmeksizin bütün silahları çöp tenekesine atabilir ve proletarya hiç şüphesiz bunu yapacaktır, ama ancak bu part gerçekleştirildikten sonra, kesinlikle daha önce değil." (Lenin) ●

Kosova'da olup biten, emperyalist nüfuz savaşıdır

Emperyalizmin savaş kışkırtıcılığı, Avrupa'nın orta yeri olan Balkanlar'da, halkları birbirine kırdırmaya devam ediyor. Eski Yugoslavya'nın parçalanma ve parçalar üzerindeki nüfuz savaşı, Bosna-Hersek'te yıllarca sürdükten sonra şimdi de Kosova'ya taşındı. Emperyalizmin doğrudan müdahaleleri ve destekleriyle başlatılan daha sonra "Dayton Barış Antlaşması" ile özellikle ABD'nin gözetiminde bitirilen savaşın bir benzeri aynı senaryo ve farklı figüranlarla ama halkların kanı, canı ve gelecekleri üzerinde Kosova'da oynanıyor.

Kosova'da yaşayan Arnavut halkın üzerinden oynanan bu emperyalist nüfuz dalaşı, Kosovalı Arnavutların şimdi ki Yugoslavya'yı oluşturan Karabağ ve Sırbistan Cumhuriyeti'ne karşı "bağımsızlık" ve "Arnavutluk'la birleşme" talepleriyle süslenir siyasal meşruiyet sağlanmaya çalışılarak sürdürülüyor. Kosova'nın 1974 yılında eski Yugoslavya Cumhuriyeti'nde kazanmış olduğu özerkliğin '89 yılında geri alınması ile başlayan ve o günden bu yana devam eden ancak diplomatik ve siyasi platformların dışına çıkmayan sorun, özellikle Şubat ayından bu yana yeni bir biçim kazanarak silahlı savaşa dönüştü. Kosova Kurtuluş Ordusu (UCK), Sırbistan'a karşı Kosovalı Arnavutların bağımsızlık talebiyle yaşanan gücü ve bağımsız bir halk örgütü olarak gösterilmeye çalışılıyor. İbrahim Rugova başkanlığındaki Kosova Demokratik Birliği ise Birleşmiş Milletler'de ve uluslararası diplomasi platformlarında, ayrıca Sırbistan'ın gözünde resmi muhatap olarak tanınıyor. UCK, bağımsızlıktan yana olup "radikal" tavır alırken, resmen tanınan Kosova Demokratik Birliği'ne ise "reformculuğu" oynamak diyor ve hakları genişletilmiş bir özerkliğin tanınmasının yeterli olacağını talep olarak ileri sürüyor.

Burjuva basınında "Kosova sorunu" olarak ele alınan meselenin perde arkasında yatanı iyi görmek gerekiyor. Kosova'daki sorun, Kosovalı Arnavutların bağımsızlığı veya daha genel tanımıyla ulusal kaderini belirleme sorunu değildir. Girişte belirttiğimiz gibi, meselenin bu şekilde gösterilmesindeki amaç, Yugoslavya'yı oluşturan cumhuriyetlerin meydana getirdiği birliğin bozulması, ABD ve Avrupalı emperyalistlerin nüfuz alanına girmesidir. Bu amaçla, Bosna Hersek'te olduğu gibi Kosova'da da "Sırp mezali-

mi" öne sürülerek Yugoslavya'nın paylaşılmasına dünya halkları nezdinde bir meşruiyet sağlamak ve yürüttükleri bu haksız savaşa kılıf bulmak istiyorlar. Kosova Kurtuluş Ordusu ve Kosova Demokratik Birliği ise bu noktada emperyalizmin Yugoslavya'da kullandığı bir gerici silah oluyor.

Emperyalistler, Rusya'nın 1989'da yaşadığı "dönüşüm" sonrası, içinde bulunduğu ağır iç sorunları da fırsat bileyerek, "Sovyetler Birliği"ni oluşturan ve Rusya sosyal emperyalizminin hegemonyasında bulunan değişik uluslardan ülkelerde, cumhuriyetlerde ve özerk bölgelerde yöresel paylaşım arayışlarına girdiler. Bu ülkelerdeki milliyetçi akımları destekleyerek ve ideolojik planda da "sınıf savaşımının son bulduğu, artık ulusların global dünyada yer edinme mücadelesi ver-

dular ve yatırım olanakları buldular.

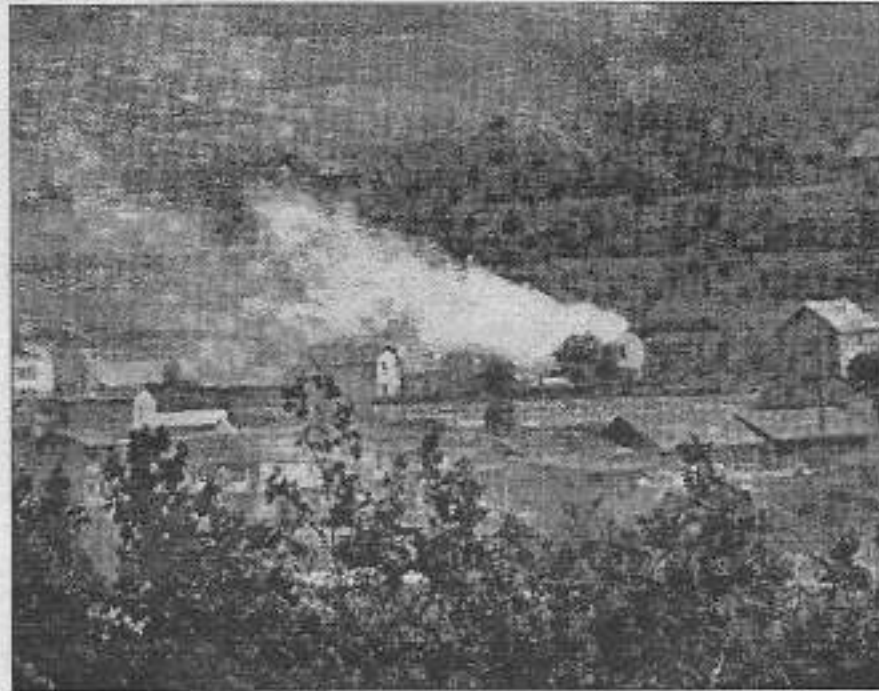
Yüzyılın başında Büyük Ekim Devrimi'yle "ulusal sorun"larını çözen bu ülkeler elbette her zaman için yeniden kendi kaderlerini belirleme hakkına sahiptirler. Ancak bu ulusların bu hakları, kısaca açmaya çalıştığımız şekliyle emperyalizmin çıkar savaşları için kullanılmakta ve suni ulusal sorunlar olarak yaşanmaktadır.

Kosova nezdinde Yugoslavya'nın sorununu diplomasi yoluyla çözmeye girişimleri UCK'nın doğrudan ABD'den destek gören saldırılarıyla boşa çıkmakta ve bu haliyle de Kosova'nın NATO'nun müdahalesine açık tutulmaya çalışıldığı gözlemlenmektedir. Bir yandan burada yaşanan savaşın Balkanlar'ı sarmasından ve yeni sınır değişikliklerine yolaçmasından çekti-

lunda önemli bir engeldir. Bu yanı sıra da Arnavutların "bağımsızlık" mücadelesini desteklemek, gericiyi desteklemekle aynı anlamı gelecektir. Emperyalistler, T. Kürdistanı'nda daha kapsamlı ve daha kanlı sürdürülen Kürdlerin ulusal savaşında tüm güçleriyle Türk devletini desteklerken, bu kadar yakıcı bir "ulusal sorun"da bizat askeri bir taraf olarak yer alırken, (ABD-İsrail-Türkiye ittifakı hatırlansın) Kosova'nın "bağımsızlık" talebiyle ilgilenmesi açıktır ki tamamen burjuva ikiyüzlülüğüdür.

Ayrıca Kosova için Türkiye'de yapılan yardım çağrıları ve dayanışma birlikleri tam bir şoven kampanyaya dönüştü. Faşist medyanın meseleyi çarpıtan yayınlarıyla şişirilen kamuoyu "Sırp mezalimine" karşı örgütlenmekte ve devletin bizzat kontrolünde sivil faşistler aracılığıyla gönüllü ordular oluşturulmaktadır. Bu gönüllü orduların daha önce de Azerbaycan da ne şekilde "darbe" yapmaya kalkıştıkları devletin raporlarıyla da etrafla ortaya serildi.

Sonuç olarak, Kosova'da yaşananlara alınacak tavır kesinlikle UCK'dan ya da bu haliyle Kosovalı Arnavutların "bağımsızlığından" yana olmamalıdır. Devrimci basında bu şekilde açıklanan tavır kesinlikle düzeltilmelidir. "Devrimcilik" adına sözde emperyalizmin politikalarına alternatif olarak emperyalizmin "milliyetçilik" silahı ile halkların bilincini bulandırmasına, halkları birbirine kırdırmasına prim vermemek gerekir. "Her türlü ulusal baskıya karşı mücadele-mutlaka evet. Her türlü ulusal gelişme için ... mücadele-mutlaka hayır!!!" (Lenin) Bu bağlamda "ulus", "özgür vatan" gibi küçük-burjuva milliyetçiliğine has ve şovenizme, emperyalizme, hakim sınıflara prim veren muğlak kavramlarla halkın bilincinin bulandırılması reddedilmeli; ulusal baskıyı vb. karşı gerçekten demokratik, devrimci kurtuluş mücadeleleri ayrıştırılabilmelidir. Bizim yükselteceğimiz bayrak, demokrasinin ve dünya işçi sınıfının enternasyonal bayrağı olmalı, haklı ve haksız savaşlar noktasında bu çerçevede bir bilinç berraklığını esas almalıyız. Dolayısıyla açık ki bugün savaşın karşı tarafında bulunanları da desteklememiz hiçbir şekilde söz konusu olamaz. Çözüm; Balkan halklarının özgünlüğünde de emperyalist çıkar dalaşlarına alet olmayı reddetmek ve eski Yugoslavya'yı oluşturan halkların enternasyonal proletaryanın bayrağı altında birlikte hareket etmelerindedir ●

meleri gerektiği" biçiminde adlandırarak suni ulusal sorunlar yarattılar. Amaç, Büyük Ekim Devrimiyle uluslararası proletaryanın enternasyonalizmi ilkesiyle oluşturduğu birlikleri parçalamak, zayıflayan Rusya'nın denetiminden çıkararak kendi pazarlarına katmaktır.

Azerbaycan, Ermenistan, Gürcistan, Çeçenistan, Çekoslovakya gibi ülkelerde, kanlı ve kansız, bu amaçlarına kısmen ulaştıkları söylenebilir. Bu ülkelerden bazılarını, özellikle "sosyalist kampın bir bölümünü oluşturan" ve "Doğu Avrupa ülkeleri- Doğu Bloku" olarak bilinenlerini (Macaristan, Polonya vb.) NATO, AB gibi emperyalist örgütlerine dahil ederek tam denetim sağlarken, bu kadarını başaramadıklarında ise değişik çıkar ilişkileri oluştur-

nen batı emperyalizmi, diğer yandan savaşı kontrollü bir şekilde sürdürme eğiliminde. Bu kontrolün az önce değindiğimiz gibi NATO veya BM bünyesinde oluşturulacak bir emperyalist ordu birliğinin üzerinden olacağı açıktır.

Yugoslavya'nın bir tek Rusya'dan şu ana kadar destek bulması ve diğer yandan çeşitli yaptırımlarla karşı karşıya kalması, meseleyi daha da berrak hale getiriyor. Rusya'nın sorun çerçevesinde Yugoslavya'ya verdiği desteğin arkasında yatan da, "arka bahçesinde" hala güçlü olduğunu göstermektedir.

Tüm bunlar göstermektedir ki, yaşanan bu savaş Balkanlar da milliyetçiliği, şovenizmi geliştirmektedir. Bu da proletaryanın ve halkların devrim yo-

Kandıra'dan Almus'a önderlik sanatı

"Belli bir yerdeki tarihsel koşulların ve var olan durumun ışığında, durumu bir bütün olarak dikkate almak ve buna uygun plan yapmak, her dönem için çalışmaların ağırlık merkezini ve sırasını doğru bir şekilde sap-tamak, sonra da bunu kararlılıkla uygulamak ve kesin sonuçlara ulaşılmasını sağlamak önderlik sanatının bir parçasıdır." (Mao, S.E. C.III, s.128)

Türk devletinin, '80 12 Eylül'ünde ilan ettiği Türkiye devrimci hareketinin geçici politik yenilgisinin ardından devreye soktuğu "sessizliğinde boğma" politikası; halk hareketliliklerinin yeniden yükselişe geçmesi ve devrimci hareketlerin sessizliğini yerine tekrardan kitlelerle buluşmaya doğru evrilen silahlı mücadele çizgisinde toparlanışa yönelmesi ile birlikte ufak değişikliklere uğratılıp "sesinde ve eyleminde boğma" şekillenmesine bürünmeye başlamıştı. Daha sonra geliştirilecek ve sistemleştirilecek olan bu politikaya "marjinalleştirme" adı verilecekti ki en etkin yöntemi yükselen halk hareketlilikleri karşısında; sınıf savaşımının tekrardan iç savaş biçimini aldığı dönemde; topyekün haksız savaş ile sınıfların bu mevzilenişine uygun düşman politikasını yürürlüğe sokmak olacaktı. Bu bağlamda, '88-90 sürecinin, düşmanın "sessizliğinde boğup teslim alma" yönelimin-den topyekün haksız savaşa evrilen bir ara süreç olduğunu; halk sınıf ve tabakaları ile hakim sınıflar arasındaki sınıf savaşımının bölük-pörçük ve örtülü görüntülerinin, halk ile devrimci hareketler arasındaki kopuşun, safların netleştiği, halkla devrimcilerin bütünleşmesinin hızlandığı ve çelişkilerin keskinleştiği iç savaşa evrilisinin resmi olduğunu belirlemek yanlış olmayacaktır. Sınıf savaşımının bu nesnel seyri karşısında halen devrimci saflarda varolan ideolojik ve politik tikanıklığın önünün, her şeyden önemlisi, '80 sürecinin tahribatlarının ve sessizliğin ve sessizlikte boğma terörünün ideolojik yozlaştırmalarını aşma, aşırma yoluyla açılması kaçınılmaz bir görev olarak durmaktaydı. Zira çok daha yoğun bir çürümenin topluma dayatılacağı ufukta belirmişti.

İşte tam da böylesi bir süreçte, "kitlelerin bilinçlerini değiştirmeliyiz" diyen Başkan Mao'nun öğrencilerinin tarihsel görevi; süreci kavramak ve önderlik sanatını ideolojik, politik önaçıcı bir çıkış, bir atılımı tere etmek, bu vesileyle de sürecin görevlerini kavrama noktasında gerek devrimci hareketlere, gerekse de geniş

halk yığınlarına önderliğin temel talimatını, eylemle, bizzat kararlılıkla uygulayarak vermek, öğretmekti. Yükselen gerilla mücadelesine "marjinallik" ve "etkisizlik", kentlerdeki hareketliliğe düzeni içinde kalış ve le-galleşme dayatmıştı; kentlerdeki kıpırdanmalar henüz devrimci radikalizmden ve silahlı mücadele ile politik iktidar bilincinden uzak bir nicel gelişkinlik içindeydi ve düşman tehdidi altındaydı. Bir nitel sıçramanın önünü açacak sürece devrimci bir müdahale, ancak güçlü bir önderlik sanatının; berrak bir stratejik kavrayışın ve bu stratejik kavrayışın taktik önderlikle ustaca bütünleştirilmesinin ürünü olabilirdi. Elbette bu, ancak devrimi sanatçı yaratıcılığıyla yöneten bir komünist önderliğin gerçekleştirilmesi ile olacaktı. Ve '88 Ocak ayında, faşist Türk devletinin "şanlı" Türk ordusu, sürecin stratejik politikalarına devrimci bir yanıt aldığı anda, '80 politikasını marjinalleştirme ve legalize etme yöntemleriyle sürdürme hayalinin başarısı da tuzla buz oluyordu.

Kandıra alay baskını, ideolojik, politik, örgütsel ve askeri planda gerek stratejik, gerekse de taktik olarak sürecin talimatını veriyor ve de düşmanın geliştirdiği stratejik politikaya karşı devrim ve halk saflarının en doğru yanıtını hem duyuruyor hem de somutluyordu. **Bunu açalım:**

Birincisi; Kandıra alay baskını, "Partinin hataları ve başarıları, gerilemeleri ya da ilerlemeleri, küçülmesi ya da genişlemesi, gelişmesi ve sağlamlaşması, kaçınılmaz olarak burjuvazi ve silahlı mücadele ile olan ilişkilerine bağlıdır" diyen Mao'nun yol göstericiliğinde gerek düşmanla, gerek legalizm, reformizm, ekonomizm vb. oportünizmle, gerekse de silahlı mücadele ile olan ilişkimiz ne ve nasıl olmalıdır sorusuna verilen stratejik bir yanıt olmuştur. Başka deyişle, düşmanın stratejik politikası ve duruşu karşısındaki bizim duruşumuz tahlil edilmiş ve düşmanın dayattığı sessizlikte boğulma, kırlardaki yeni yeni büyü-

yen çıkışın marjinalleştirme, kitlelerden kopukluk ve kentlerde reformizm ve legalizm politikalarına verilecek yanıt somutlanmıştır. Bu noktada düşmanla aramıza kesin bir sınır çizilmiş; düşman politikasına denk düşebilecek politikalara düşme noktasındaki ülke devrimci hareketinin tikanıklığı, ciddi bir ideolojik, politik açılımla darbelenerek barikat oluşturulmuş; gerek parti kadroları ve tabanının, gerekse de halkın ve devrimci hareketlerin bilinçlerinde politik bir sıçrama, ideolojik bir açılım hedeflenmiş ve başarılmıştır. Kısacası,

Baba Erdoğan yoldaşın önderliğinde Kandıra alay baskını, herhangi bir askeri eylem olmaktan ziyade, sürece devrimci bir müdahale, ideolojik-politik bir atılım; önderlik sanatının muazzam bir örneği olmuştur.

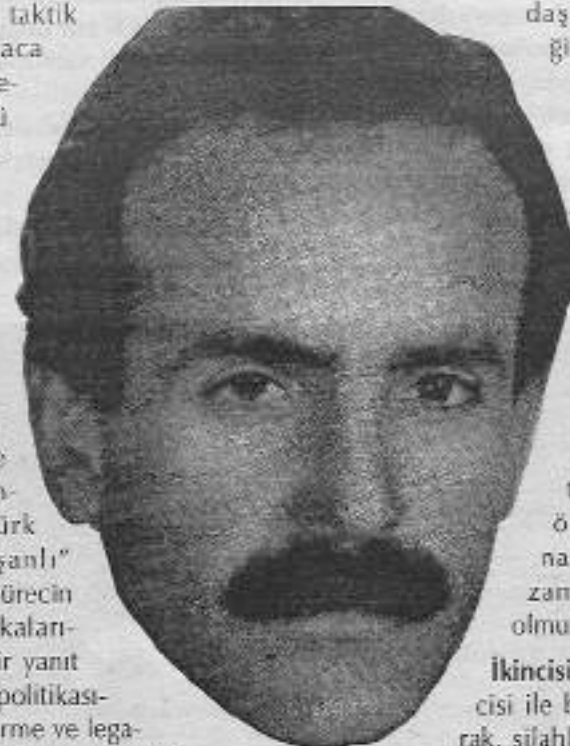
İkincisi; yine birincisi ile bağıntılı olarak, silahlı mücadelenin zorunluluğuna gerek stratejik, gerek taktik bağlamda, bizzat eylemle vurgu yapılmış. "sessizlik" hem de düşmanın "en güçlüyüm" dediği en büyük kenti İstanbul'da paramparça edilip, korku perdesi açılırken, halk savaşının kır-kent diyalektiğini ve silahlı mücadele çizgisini güçlü kavrayışın sembolü olmuştur.

Üçüncüsü; eylemin askeri hedefi yine gerek stratejik, gerek taktik kavrayışın somut bir göstergesi olarak, eylemin niteliğine denk düşecek tarzda: "esas olan" askeri yönelimleri işaret etmiştir. Seçilen düşman hedefi, piyde yol gösterici alaydır. Bizzat '80 sürecinin en korku saçan ve Türk devletinin en temel dayanağı olan Türk ordusunun bir kurumunun hedef alınmış olması, sadece silahlı mücadele halk savaşı stratejisine değil, aynı zamanda bu mücadelenin temel askeri yönelimine ilişkin de vurgu yapan politik açı ve öğretici bir niteliğin ifadesidir.

Dördüncüsü; eylem biçimi de, eylemin ruhuna ve politik içeriğine süre-

ce denk düşen bir tarzda uygunluğuyla tarihsel bir nitelik taşımaktadır. Koşullar gerektirdiğinde yüzde yüze varan risklerin de nasıl bir devrimci kararlılık ve irade ile alınabileceğinin göstergesi destansı bir niteliktedir. '80 sonrası ideolojik tahribatlara, yozlaşmalara, kavgaya kaçınıklıklarına, kendini korumacılığa ve halka, devrime güvensizlik ve inançsızlığa alternatif bir kültürün, ideolojik duruşun ayağa kalkışı ve eylemle taçlanmasıdır. Dolayısıyla saldırı ruhunun ve kendini feda geleneğinin dirilişi ve somutunda abidesidir. En sınırsız seviyede olan bu feda ruhu ve neredeyse silahsız denilebilecek bir durumda baskına gitme cüreti, devrime bağlılığın ve kararlılığın, zorunlulukların sınır tanımaz bir önderlik ve zafere duyulan muazzam bir inançla şaha kalkışıdır. Bu bilinçli önderlik ve sürece gerçek bir savaş şiarıyla yanıt oluş, stratejik zafere olan inanç ve güveni yeniden inşa eden engel tanımaz bir çıkış; tek kelimeyle savaşma ve kazanma, politik iktidar ve silahlı mücadele emridir. Kendi gücünü haklılığından ve ideolojisinden alan aklın, korkuyu ve teknolojinin üstünlüklerini, yalın beden alaya sızma cüreti ve düşmandan silah alma talimatıyla yırtıp atışı; değerleri yiyip tüketen asalaklığın, olanaksızlık vb. bahanelerin reddedilişi ile gerilla ruhunu partili bilinçle kentlere taşımasıdır.

Kandıra baskını hakkında, tarihsel bir çıkış olması itibarıyla söylenecek, üzerinde düşünülecek, öğrenilecek çok şey var. Bunları derinleştirmek, derinliğine ve doğru anlamak, kavramaya çalışmak gerekiyor. Ancak yapılacak en büyük hata, Kandıra alay baskını, askeri biçimi ve eylemin kaba şekliyle, hem de gerçekleştirildiği süreçten ve sürecin şartlarından koparak ele almak ve bu vesileyle eylemin politik özünü ve ideolojik açılımını boşa çıkarmakla kalmayıp, **Baba Erdoğan** yoldaşı bu çerçevede sözde övüp mitleştirerek, O'nun şahsında somutlanan stratejik önderliği taktik önderlikle bütünleştirme çizgisini, bizzat eylemle ön açıcı oluşu, yani önderlik sanatını, bu partili, partiyle özdeşleşmiş önder kişiliğin içini boşaltmak olacaktır. **Baba Erdoğan** yoldaşın adını ağızlarında sakız edenler, genellikle O'nun askeri "göz kararı" ve imha riski alabildiğine yüksek bir nevi feda eylemine girişini, koşullarından koparak "överken" ve pul-laştırmaya çalışırken; düşmanın "bükemediğin bilegi öpeceksin" şekillenmesiyle kişiye tapmacılığın kişiliği, yani ideolojik duruşun, temsili yapılan

gerçek parti çizgisinin içini boşaltmanın ve politik bilinci bulandırmanın en iyi yolu olduğu zihniyetinde ifade-sini bulan tipik politikalarından birine denk düşüklerini asla akıldan çıkar-mamalıdır. Zira bizzat bu zihniye-tin, bir düşman ajanı kimliğinde nasıl önder yoldaşımızı arkadan vurup kat-lettiği gerçekliği, kendisini andığımız bu günlerde daha taze ve çarpıcı ola-rak önümüzde durmaktadır. Aynı şe-kilde, sürecin koşulları ve zorunluluk-ları bir kenara itilerek eylemi biçimi-ne indirgeme öznelciliği, sözkonusu tarzı sol ve maceracı bir hat olarak değerlendirme zavallılığına da düş-e-bilmektedir, ki bu "akıllı"lara değin-meye bile gerek görmüyoruz.

Şurası bir gerçektir ki, **Baba Erdoğan** yoldaş, tarihimiz boyunca önderlik sanatını bir savaşçı sadeliği ve devrim hamallığı ile her yerde ve her an ge-rilla gibi yaşayarak ve partili bilincini en yükseklerde tutarak icra eden na-dir önder kişiliklerdendir. Tam da bu sebeptendir ki, **Baba Erdoğan** adının, bu özü boşaltmakta kullanılması o kadar da kolay değildir, kolay olma-mıştır/olmayacaktır. Zira **Baba Erdoğan** yoldaş, partiyle özdeşleşen kimli-ğiyle şekillenen pratiğinin tarihselli-ğinde; bireysel iddialarının ve duruşunun parti çizgisini mükemmel tem-sili ile yani bizzat yaşamı ile bu tehli-kenin önünü doğal olarak almıştır. **Baba Erdoğan**'ın çığır açıcılığı, parti-nin çığır açıcılığıyla özdeş olduğu oranda; eylemlerinin ideolojik özsu-yundan ve politik içeriğinden koparı-lması da mümkün olamamıştır. Kaldı ki, sözkonusu çıkışlar, sadece Prole-tarya Partisinin değil, tüm ülke dev-rimci hareketinin önünü açan, önder-liği tüm ülke devrimcilerin ve tüm halka malolan çıkışlar olagelmıştır. Zira O, politik iktidar bilinciyle ve önderlik niteliği ve ustalığıyla gerçek-leştirdiği eylemlerde; ülke devriminin dönüm noktalarına damgasını vurma-yı başarmış bir komünist kişiliktir. Hiçbir pratiğini Proletarya Partisinden ayrı düşünmek tam da bu sebeple mümkün olamamıştır; zira kişiliğinde Parti önderliği, önder kişiliği, teori ve eylem bütünlüğünde somutlanmış ve gerçekleştirilmiştir.

Baba Erdoğan yoldaşın ülkemiz sınıf savaşımında kişiliğinde ve önderliğinde doruklaştığı bir diğer nokta ise yine halklarımıza mal olmuş tarihsel bir öneme sahip "açılım politikası" yani "gerilla savaşını yoğunlaştırma ve yaygınlaştırma" şıdır.

Bilindiği gibi, '88-90 sürecinde yavaş yavaş, tedricen şekillendirilen topyekün savaş politikası, ilk '88'de Tuz-la'da dört yoldaşın katledilmesi ol-mak üzere "yargısız infazlar"; işken-cede katletmeler vb. bilimum psiko-lojik savaş aracı ile "marjinalleştirme"

ve "legalleştirme" ekseninde hızlanı-yordu. Bu stratejinin; Kandira alay baskını sembol çıkışı ve ideolojik-po-litik-moral etki gücü başta olmak üze-re; kentlerde kitle çalışmalarını ve kit-leyle kaynaşmayı silahlı mücadele çizgisi ile buluşturan ve kırlarda geril-la savaşını yükselten parti politikasıyla büyük oranda etkisiz kılındığı bir gerçektir. **Baba Erdoğan** yoldaşın şah-sında somutlanan bu parti çizgisinin, gerek düşmanın açık yönelimleri ge-rekse de parti içerisinde kümelenmiş Karşı-Devrimci Hücre'nin sinsi pratik-leriyle nasıl boşa çıkarılmaya çalışıl-dığını da biliyoruz. Açık ki bunun ilk ayağını kent kurumsallaşmasını ve mar-jinalleştirmeyi kırma perspektifini bo-

Şurası bir gerçektir ki, Baba Erdoğan yoldaş, tarihimiz boyunca önderlik sanatını bir savaşçı sadeliği ve devrim hamallığı ile her yerde ve her an gerilla gibi yaşayarak ve partili bilincini en yükseklerde tutarak icra eden nadir önder kişiliklerdendir. Tam da bu sebeptendir ki, Baba Erdoğan adının, bu özü boşaltmakta kullanılması o kadar da kolay değildir, kolay olmamıştır/olmayacaktır. Zira Baba Erdoğan yoldaş, partiyle özdeşleşen kimliğiyle şekillenen pratiğinin tarihselliğinde; bireysel iddialarının ve duruşunun parti çizgisini mükemmel temsili ile yani bizzat yaşamı ile bu tehlikenin önünü doğal olarak almıştır. Baba Erdoğan'ın çığır açıcılığı, partinin çığır açıcılığıyla özdeş olduğu oranda; eylemlerinin ideolojik özsu-yundan ve politik içeriğinden koparılması da mümkün olamamıştır.

şa çıkarma çabaları oluştururken; ikinci ayağını (ki esas olandır) ise ge-rilla savaşının açılım perspektifini bo-şa çıkarma çabaları olmuştur.

Topyekün savaş paralelinde marjinal-leştirme ve bitirme politikasının Proletarya Partisi'ne dönük somutlanışı, partiyi Dersim'e hapsedmek ve orada-ki eylemlerinde boğup bitirmek ekse-ninde olmuştur. Düşmanın Proletarya Partisi'ni Dersim'e sıkıştırma pratiği-nin ve içteki ajanlarını da kullanarak yeni alanlara açılımı çelişti taktikler, yönelimlerle lağvetme, laçkalaştırma, tasfiye etme suretiyle engellemesinin, kısaca bu düşman politikalarının en güçlü yanını, ülkemiz devrimci ha-reketine ve devrim tarihine mal olmuş "Bir Dersim Yetmez, Hedef Bin Der-sim Olmalı" şiarında bulduğu, hiçbir inkara, tahrife görmezden gelmeye vs. yer bırakmayacak şekilde tarihsel bir gerçekliktir. Bu şiar, sadece Prole-tarya Partisi'nin değil, tüm ülke dev-rimci hareketinin düşman stratejisine karşı zorunlu stratejik duruşunun, gö-revinin ifadelenişi olmakla kalmamış; yine bizzat **Baba Erdoğan** yoldaş ko-mutasında, 1990 yılında Tokat açılımı

ile Karadeniz dağlarında gerillanın halkla buluşmasının öncülüğü olarak somutlanmıştır.

Karadeniz açılımı ve "Bir Dersim Yet-mez, Hedef Bin Dersim Olmalıdır" şiarı, stratejik-taktik öncülüğün, ön-derlik sanatının **Baba Erdoğan** yoldaş-taki hudutsuzluğunun; eylem-bilinç diyalektiğinde doruk noktasıdır. Zira bu şiar, ülkemiz devriminin strate-jik anahtarı mevcut olduğu oranda, dönemle sınırlı kalmayıp, sadece Proletarya Partisi değil pek çok devrimci hareket somutunda, savaşma ve ka-zanmanın, düşmanın dayattığı politik tikanıklığı ve ideolojik kısıpı kırma-nın ve bu vesileyle iktidara yürüyü-

adımları, **Baba Erdoğan** yoldaşın sade ve mütevazı kişiliğinde somutlanan önderlik sanatının tarihsel komutanlı-ğında gerçekleşmektedir. Bu noktada tarihin inkarı ve **Baba Erdoğan** yoldaş-ın açılımlarının tarihsel dokümlerin-de, adının her nedense "unutulması", bu tarihsel gerçekliğin gücünden bir nebze olsun eksiltmediği gibi; tarihi kendisiyle başlatanların tarih bilinçle-rindeki çarpıklık, tüm ülke devrimci hareketine mal olmuş bir önder kişiliği görmezden gelme körlüğü, kendileri-nin gelecekteki adımları ve duruşları açısından tehlikeleri ve olası tökez-lenmeleri işaret etmektedir sadece. Bilinir ki tarih bilinci, bizim ilerleme-mizin, kendimizi bilmemizin, kendi gerçekliğimizi kavramamızın ve zafer yürüyüşümüzün, bizi kendiliğinden-cilikten, günöbirlik yaşamdan ve ısrarla aynı yanlışları yapmaktan koru-yan garantisidir. Ne ki **Baba Erdoğan** yoldaş, isimsiz nefer olma sadeliğini daha yaşamında ve Almus'ta kanını akıtma cömertliğinde somutlamış; düşman çemberini gerek ideolojik, gerek politik eksende kırışın yolunu kaniyla da işaret etmeyi ihmal etme-miş; doğru öncü politikanın er veya geç tüm halk sınıf ve tabakalarınca-mimannın ismi anılsın, anılmasın- sa-hiplenilip uygulanacağını bir kez da-ha ispat etmiştir.

Kandira'dan Almus'a uzanan önderlik sanatını, Proletarya Partisi ile özdeş, önderliği şahsında eylemle siyasi kav-rayışın muazzam buluşması ile billur-laştıran **Baba Erdoğan** yoldaş, dev-rimci savaşın ve halkımızın yolunu aydınlatmaya devam ediyor. Tarihe maloluşuyla, Karadeniz başta olmak üzere gerillanın her yeni alana açılı-mı ve düşmana vurduğu her darbeye öncü komutanlığını konuşturuyor; bunu her "ilk", tekrarlanamaz öncü-lüğün yaptığı gibi, tarih bilincimize ve ideolojik duruşumuza verdiği öz-suyu ile, kurduğu 'savunma tepelerin-den' her an müdahale ederek, yol göstererek, eleştirerek ve kısacası ide-olojik özsu-yumuzun kopmaz bir par-çası, tükenmez bir kaynağı olarak; güç vererek, 'sessizce' yapmaya de-vam ediyor. O, tarihsel duruşuyla ve komünist önder kişiliğiyle devrimci savaşın ve zaferin her anında zaten yaşıyor. Bizlere düşen bu kararlılık ve zafer kişiliğinin takipçisi, Ona layık savaşçılar olabilmek yani somutladığı partili önder kadro ve öncü komutan portresine kilitlenip, adım adım zafe-re yürümektir. O, yinelenemez, ne ki O'nun özümüze ve bilincimize yer-leştirdiği güç her birimizin şahsında açığa çıkarılmalıdır. **Baba'nın** yoldaşı-yız deme hakkını, başka deyişle han-gi alanda ve ne zaman olursa olsun partizanız deme hakkını, emeğimiz ve bilincimizle, savaşımızla vermeli-yiz ●

şün stratejik (ve iç savaş süreci boyuncu öneminden yitirmeden) rehber olacak bir enginliğin, öngörü ve dev-rimci müdahale ve politik önderlik gücünün varlığı açıktır.

'90'lı yıllarda sistemli ve pervasız bir şekilde temel strateji haline gelen topyekün savaşın, gerek '91-93 ve '93-96 evrelerinde, gerekse de içinde bulunduğumuz evresinde, "Bir Der-sim Yetmez, Hedef Bin Dersim Ol-malı" şiarının devrimci cephe açısin-dan merkezi slogan; marjinalleştirme, etkisizleştirme ve teslim alma karşı-devrimci politikalarının, psikolojik sa-vaş yöntemlerinin çok daha etkili kul-lanımıyla karakterize olan içinde bu-lunduğumuz dönemde özellikle reh-berlik ve öncülük gücünün, siyasi ön-görü ve önaçıcılığının daha da artan önemi ile iç savaşta düşmanı boşa çı-karma ve başarının yegane teminatı oluşu; somut ve berrakça görülebilir netliktir.

Bugün Karadeniz açılımı değil sade-ce, gerillanın yaygınlaşması ve bu noktada yılmak bilmezliğin, her geril-la bölgesi ve her alanda somutlanış

EYLÜL AYI ŞEHİTLERİ

Hüseyin Aslan, Hüseyin Çaparoglu, Hasan Yıldırım, İsmail Poyraz, Cuma Gül 2 Eylül 1977 tarihinde Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde faşistlerin açtığı ateş sonucu, Sırma Boyoğlu 14 Eylül 1978 tarihinde İstanbul'da sivil faşistlerce, Ergin Altun Eylül 1978 tarihinde Kars'ta, İbrahim Kara, Ali Geçgel 2 Eylül 1978 tarihinde İzmir'de çatışmada, Munzur Geçgel 9 Eylül 1980 tarihinde İzmir'de işkencede, Pir Hasan Kulaç 5 Eylül 1981 tarihinde Dersim'de çatışmada, Süleyman Cihan 22 Eylül 1981 tarihinde İstanbul'da işkencede, Behzad Firik Eylül 1981 tarihinde Dersim'de işkencede, Mustafa Tekin Eylül 1987 tarihinde Yunanistan'da boğularak, Ahmet Şahin 11 Eylül 1989 tarihinde Adana'da işkencede, Kenan İnce, Hüseyin Dışlı, Sezai Anıl, Ali Ekber Yıldız 16-17 Eylül tarihinde Dersim'de çatışmada, Kazım Ekiçi, Dilek Varol, Fatma Turgut 6 Eylül 1994 tarihinde Tokat'ta çatışmada samimiyetle inandıkları MLM bilimi doğrultusunda hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin dünya ve Türkiye halklarının mutluluğu için silahları ellerinde, türkülerini dillerinde şehit düştüler.

Düğüne Aider Gibi

*Gidenin ardından
Analar ağıt yakarmış bizim ellerde
Ya gelene anam, ya gelene anam
Düğün bayram edilmez mi doğumlarda
Ateşler yakılmaz mı doğumlarda
Yas tutma ardından
Aç ana kucağını yoldaşlarıma
Haydi gel bak, bekar değilim
Düğünümüz var bak ana
Düğünüm var
Gelin diye sarıl yurduma
Çek tilili, gir halaya
Bile öfkeyle yüreğini
Boya acını kin rengine
Savur düşmanın üstüne anam, anam
Gülüşün tutuştursun acını*

Grup Yorum

SÜLEYMAN CİHAN

FATMA TURGUT

KENAN İNCE

ALİ GEÇGEL

İBRAHİM KARA

SEZAI ANIL

KAZIM ÇELİK

SIRMA BOYOĞLU

PİR HASAN KULAÇ

HÜSEYİN ASLAN

MAOİZMİN YÜKSEKLERE ÇEKTİĞİ KIZIL BAYRAK,

HER TÜRLÜ İHANETE KARŞI DALGALANMAYA DEVAM EDİYOR

Sınıf mücadeleleri tarihinin, belli kesitlerinde sürece damgasını vuran, onu geliştiren, katkı sunan, dünya proletaryası ve ezilen emekçi halklarla özdeşleşmiş, aynı zamanda öğretmen olma vasfına erişmiş önderler vardır. Bu önderler, yaşadıkları toplumda ezilen halkların ve ulusların feodal otokrazi ve kapitalist-emperyalist burjuvazi tarafından sömürölüp, soykırımlara uğratılarak sindirilmesine karşı mücadelenin teori ve pratiğine yön vermiş dahası ayaklar altına alınan insanlık onurunu koruyarak geleceği vareden özgürlüğü yaratmışlardır. İşte Marks'tan Mao Zedung'a kadar uzanan bu savaşın tarihi boyunca, beş büyük öğretmen, yaşadıkları süreçlerde zor ve karmaşık yollarla olduğu kadar, iyi, güzel ve insanlığın özgür geleceğini tayin eden güzellikleriyle dolu zenginliğiyle dünya proletaryası ve ezilen emekçi halklarımızın kurtuluşun yolunu gösterdiler ve bilimsel sosyalizmi sağlam temeller üzerine oturtarak sınıfsız, sömürsüz toplumun yolunu aydınlatıldılar.

22 ölüm yıldönümünde, dünya proletaryasının ve ezilen emekçi halklarımızın büyük öğretmenlerinden Mao Zedung yoldaşın fiziken aramızdan ayrılışını andığımız bu günlerde, O'nun düşünceleri ve bilimsel sosyalizme katkılarıyla yolunuza ışık tutan diri, canlı ve hedefi net gösteren teori ve pratiği tazeliliğini korumaktadır.

Başkan Mao'nun yaşam ve mücadelesini ele alırken, bunu parçalara bölünmüş, dağınık ve ne idüğü belirsiz muğlak anlatımlarla değil, yaşamıyla, teori ve pratiğiyle, bilimsel sosyalizme katkılarıyla bütünlüklü olarak ele almak gerekir. Kendi halkını, dahası dünya proletaryası ve ezilen halklarını kucaklayan, içinde bulunduğu mevcut koşulları kendisiyle bütünleştirerek cisimlendiren ulaşılmaz zor bir insandır. O'nu yaratan mevcut koşullar devrimci savaşı gerçekliği olduğu gibi, devrimci savaşa katılımı ile ona bizzat katkı sunarak gelişimini sağlayan Mao yoldaşın kendisidir. Dolayısıyla O'nun yaşamı salt kendisine has özel yaşam değil, Çin halkıyla olduğu gibi dünya ezilen halklarıyla bütünleşmiş ve o dönemin koşullarıyla harmanlanmış o güne ve bugüne yansımadır.

15 yıllık partili mücadelesinden sonra 1935 (Zünyı toplantısı) yılında Parti Genel Sekreterliğine seçilmesi O'nun Çin Devrimi üzerindeki etkisi açısından önemli bir dönüm noktasıdır. Çelişkilerle dolu mutevazi kişiliği esas olarak bu tarihten sonra halkın gönülünde taht kurmuş ve sürece damgasını vurmuştur. Sağ oportünist çizgi partiyi yenilgiye uğratmış ve önemli tahribatlar yaratmıştı. O'nun esas savaşımı bu tarihten sonra nitelik sığırına yaratmıştır.

Mao Zedung yoldaşın beş büyük öğretmenden biri oluşunda; Marksizm-Leninizmi nitel olarak geliştirerek, yaptığı katkının Maoizm olarak ifade edilmesi birincil ve temel basamağı oluşturmaktadır. Bu temel öğretilerinin en başında diyalektik materyalizmin temelini

oluşturan, günün ve geleceğin çelişkileri sorununa yaratıcı çözümler getirmesi ve çelişkilerin ele alınışından tutulmuş da en ince ayrıntısına kadar çözüm anahtarını sunmuş olmasıdır. Baş çelişki ve diğer çelişkilerin ayrımının gerekliliğini de bu perspektiften alıyoruz. Teori ve pratik noktasında hareket alanımızı ve tarzımızı belirleyen, atacağımız adımlara ve yapacağımız işlere netlik kazandırarak yolunuza aydınlatan bu katkı teorik pratiğe uygulama ve tekrar pratikten ders çıkarmada öğretici zenginliğidir. Komünist Partisi'nin temel ilke ve kurallarına ve genel yapısına uygun hiyerarşisine işlerlik kazandıran, kitlelerden kitlelere perspektiflerle, öğrenci ve öğretmen olma diyalektikliği pratik alanda ustaca sergilemiştir. İşçi sınıfının ideolojik ve siyasi önderliğinin şart olduğu nun altını çizerek, halk kapsamında yer alan diğer sınıf ve tabakalarla işçi köylü temel ittifakı üzerinden devrimi gerçekleştirmenin teori ve pratiğidir. Daha açık ifadeyle, KP ve onun önderliğindeki halk ordusu ve buna bağlı olarak Halkın Devrimi Birleşik Cephesini yaratarak devrimin karşısında yer alan üç büyük dağın yıkılması ve devrimin gerçekleştirilmesidir.

O'nun halk arasındaki çelişkilerin çözüm yöntemi noktasındaki belirlemesi ve ulaşmaz çelişkilerin çözüm biçimlerine getirdiği formülasyon, dost ve düşman arasındaki ayırma netleşmedir. Bu formülasyon; düşmana karşı **İKTİDAR NAMLUNUN UCUNDA-DIR!** şiarıyla günümüz koşulları dahil evrensel geçerliliği itibarıyla hiçbir çelişkiye yer bırakmayacak şekilde bir açıklığı ifade etmektedir. "İktidarın silahlı kuvvetlerle ele geçirilmesi, sonucun savaşla alınması devrimin baş ödevi ve en yüksek biçimidir. Bu Marksist-Leninist ilke Çin ve diğer ülkeler için geçerli evrenselliktedir. Bu ilke aynı kalmakla birlikte onun proletarya partileri tarafından uygulanması ise değişen koşullara göre, değişik şekilde olur" belirlemesiyle her ülkenin sosyal ve iktisadi yapısına göre mücadelenin alacağı biçimlerle ilgili perspektifler halinde somutlandırılmıştır. Böylece Halk Savaşı stratejisinin sosyal ve iktisadi koşullara bağlanmadan belirlenemeyeceği, stratejik çizgi ve buna uygun taktik politikalar devrim hizmet temelinde belirlenmediğinde, demokratik iktidarlara yaratılamayacağına açıklık getirmiştir. Mao'nun ürettiği bütün stratejik ve taktik politikalarının doğruluğu Çin Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni yaratmıştır.

"Kapitalizmin mi yoksa sosyalizmin mi kazanacağına bütün bir tarihsel çağı alacak, uzun ve dolambaçlı bir mücadele nin sonucu tayin edecektir" diyen Başkan Mao ekonomi politik alanda; ekonominin temel dinamik rolünü, içinde bulunduğu çelişkili yönünü ve bunun toplumsal yapı ile olan bağlarına net olarak ortaya koyarken, "siyaset ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir" Leninist tezini geliştirerek, sosyalist

toplama evrilme aşamasında siyasi ve ideolojik çizginin "doğruluğunu veya yanlışlığını" tayin edenin proletaryanın "üretim araçlarına sahip olup olmadığının göstereceğini" ve dolayısıyla bu savaşın henüz bitmediğine işaret etmekteydi. Kısacası, sınıf mücadelesinin kesintiye uğramadığını, sadece biçimsel olarak bir farklılığın olduğunu, dolayısıyla bu savaşın devam ettiğini belirtmekteydi.

1960'lı yıllara doğru Kruşçev'le başlayan ve Brenev'le devam eden modern revizyonizmin rüzgarları Uluslararası Komünist Hareket (UKH) içerisinde adeta at izi ile itilinin birbirine karıştığı alabildiğine bulan bir ortam yarattı. Tarihsel süreç içerisinde böylesi büyük bir saldırıya maruz kalan Marksizmin-Leninizmin kararlıca savunulması görevi ÇKP başta olmak üzere parmakla sayılabilecek kadar az Komünist Partisi tarafından yerine getirilebildi. Birçok komünist partisi SBKP'nin vaktakılığına yaptığından dolayı SBKP'nin başını çektiği ve ortaya attığı ne idüğü belirsiz (aşlında hedef belli) düşünceler bir ilkeymişçesine ele alınarak adeta savunma yarışı içine girilmiştir.

SBKP'nin 20. Kongresi'nde alınan kararlarla revizyonizmi tam anlamıyla belgelemişlerdi. Böylece 40 yıllık sosyalizm pratiği, emperyalizmle "barış içinde birarada yaşam, barış içinde geçiş, tüm halkın devleti" vb. anti-MLM teorilerle mezara gömülmek isteniyordu.

Mao Zedung uluslararası arenada modern revizyonizme karşı mücadeleyi yükseltirken, ÇKP uluslararası alanda SBKP tarafından yalnızlaştırılmaya çalışılıyordu. Bütün bu olup biten gelişmeler ÇKP'de Liu Şao-Şi ve yandaşları şahsında da ortaya çıkıyor ve ÇKP'de etkinliği ele geçirilenin kavgasına dönüşüyordu. İşte tam da bu noktada, Mao Zedung ve yoldaşları, ülke içinde tureyen ve modern revizyonizmin ev sahipliğini yapan yeni burjuvaziye karşı Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne uygun zeminler yaratmanın mücadelesini başlatıyorlardı.

1956'dan (20. Kongre'den sonra) 1976'ya kadar modern revizyonizmin sahipleri Mao Zedung'a saldırmaktan bir an bile geri durmadılar. Bütün bu saldırılar ve çeşitli entrikalara karşı Başkan Mao'nun imkansız isteyen hırsı ve tutkusu O'nu ayakları üstünde tutan belirleyici yönü oldu. "**Doğu rüzgarı batı rüzgarını yenecektir**" diyerek hem düşmanı, hem de revizyonistleri şaşkına çevirmişti. Bu hırs ve tutku BPKD'ni başlatmakta ifadesini bulmaktadır. "**İsyan etmek meşrudur!**" şiarı bu süreç en özlu bir biçimde ifade etmektedir. Bu şiar burjuva karargahları bombalayın direktifini doğurmuştur. Ve burjuva karargahları bombalanmaya başlanmıştır.

Başkan Mao Kültür Devrimi'nin gerekliliğini hangi ihtiyaçtan doğduğunu şöyle izah etmektedir: "**Geçmişte kırsal alanlarda, fabrikalarda, kültürel alanda mücadele yürüttük ve sosyalist eğitim hareketini**

uyguladık. Ancak tüm bunlar sorunu çözmedi başaramadı, çünkü geniş kitlelerin, karanlık yönlerimizi açıkça, tepeden tırnağa ve alttan teşhir etmeleri için onları ayaklandırmamızın biçimini, metodunu bulamamıştık. Şimdi bu biçimi bulmuş bulunuyoruz. Bu biçim **Büyük Proleter Kültür Devrimi'dir.**" Ve bunun esas amacını ise, "**kapitalist yolu seçen otorite sahiplerine karşı mücadele etmek esas görevdir, ama hiçbir şekilde amaç değildir. Amaç, dünya görüşü sorununu çözümlenektir; revizyonizmin köklerini yok etme sorunudur**" biçiminde ortaya koymaktadır. İşte BPKD'nin önemi ve anlamı Mao'nun ifade ettiği ve pratikte uyguladığı bu perspektifte yatmaktadır. Tam da bu noktada "**siyaseti her alanda komandaya getirin, sınıf mücadelesini esas halka olarak alın**" çağrısıyla sürece tam anlamıyla müdahale ederek, devrimin başarısına kuşku ile yamılcı, bunaltıcı bir iz bırakmamaktır amacı. Kısacası BPKD'nin amacı yukarıda ifade ettiğimiz özlu açıklama çerçevesindedir.

Kapitalist yolcuların ortaya çıkışının denetim altına alınması, yeniden restorasyuncululuğa ve revizyonizme karşı savaşın, BPKD'nin başarılarından en önemli yönlerdir. "**Gelecek aydınlık, yol meşakatlidir**" değerlendirmesi son olarak BPKD'de de bir kez daha doğruluğunu ispat etmiştir.

İçinde bulunduğumuz çağ ve koşullarına uygun bir aydınlanma savaşına vermek, her şeyden önce Maoizm silahı ile donanmaktan ve halklarımızla bütünleşmekten geçer. İhtiyaçlar çoğaldıkça, değişimlerin gelişimi belirlenirken güzel yarınları yaratma savaşı devrim doğuracaktır. Ve doğurmuştur, bu kaçınılmaz bir olgudur.

BPKD fırtınasının uluslararası alandaki etkisi çok büyüktür. Sosyalizmin kalelerinin birer birer yıkıldığı bir dönemde "sosyalizm öldü" öğütkenliğiyle dünya halklarına karşı başlatılan bu amansız savaş BPKD ile tarumar edilmiştir. Ve birçok ülkede yeni komünist partilerinin doğuşuna katkı sunmuştur. TKP(ML) bunun en somut örneğidir. Toplumsal muhalefetin hareketliliği, Kültür Devrimi'nin fırtınası ihtiyaçlara cevap verme materyallerini yaratmıştır. TKP(ML) bu süreçte yaşananların sonucu ve bir ihtiyaç olarak doğmuştur. Ve buna göre şekillenmiştir. Onun için BPKD'nin zengin deneyimlerini ve Maoizmi kavramanın (daha da ötesinde sahiplenmenin) önemi tartışılmaz. Mao Zedung yoldaşın Çin Devrimiyle bütünleşen yaşamı ve Marksizm-Leninizme bilimsel katkılarının geleceğe ışık olmaya devam etmesinin önemi gözardı edilemez. O'nun yaşamı o büyük günü yaratma mücadelesidir.

O'nun yaşamı Çin'in ve dahası dünya ezilen emekçi halklarının, emperyalist sömürütçüler ve onların işbirlikçilerinden kurtuluşuyla özdeşleşmiştir. Onun için bir kez daha diyoruz: **Maoizm savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz!..** ●

- Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Zeynel ENGİN
- Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI
- Yönetim Yeri: Binbirdirek Mah. Piyerloti Cad.
Onur Apt. No:41/B, D:8 Çemberlitaş/İST
- Tel: (0212) 517 15 12-518 89 49 Fax: 638 17 59
- Diziği: Altınçağ Yayıncılık ■ Baskı: SERLER

- KARTAL: Cumhuriyet Cad. Yigirmiüçüncü Kısım 8/3 No:8 Kartal/İST. Tel-Fax: 0216/353 38 12
- ADANA: Karşıkapı Mah. Ordu Cad. Karşıkapı Mah. Kat:5 No:118 Tel-Fax: 0322/363 29 37
- İZMİR: 851. Sok. Bilen Mah. No: 27 Kat:6/10 Konak/İZMİR Tel-Fax: 0232/484 44 43
- KAYSERİ: Sivas Cad. Star Mah. K.6 No: 605 KAYSERİ Tel-Fax: 0352/222 52 10
- AİNA: MAVROMICHAIL 78 106 80 ATHENS GREECE Tel-Fax: 0030/1 362 36 62
- YD TİMSİLCİLİĞİ: KYOTO-SER. 19 50670 Köln/DEUTSCHLAND
Tel: 0049/1 221 130 10 70

Maoizmin
Yükseklere
Çektiği
Kızıl Bayrak,
Her Türlü
İhanete Karşı
Dalgalanmaya
Devam Ediyor

